

**TRANSLATION QUALITY: A COMPARATIVE STUDY OF TWO
TRANSLATED VERSIONS OF *THE LONELY LADY***

**A MASTER'S PROJECT
BY
KORNKAMON SRIDUANDAO**

**presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Arts Degree in English
at Srinakharinwirot University
October 2003**

การศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพงานแปลในนวนิยายเรื่อง *THE LONELY LADY*

สารนิพนธ์

โดย

กรกมล ศรีเดือนดาว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ตุลาคม 2546

**TRANSLATION QUALITY: A COMPARATIVE STUDY OF TWO
TRANSLATED VERSIONS OF *THE LONELY LADY***

**A MASTER'S PROJECT
BY
KORNKAMON SRIDUANDAO**

**presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Arts Degree in English
at Srinakharinwirot University
October 2003
Copyright 2003 Srinakharinwirot University**

**TRANSLATION QUALITY: A COMPARATIVE STUDY OF TWO
TRANSLATED VERSIONS OF *THE LONELY LADY***

**AN ABSTRACT
BY
KORNKAMON SRIDUANDAO**

**presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Arts Degree in English
at Srinakharinwirot University
October 2003**

Kornkamon Sriduandao. (2003). *Translation quality: A Comparative study of the two translated version of The lonely lady* . Master's Project, M.A. (English).
Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor Committee: Dr. Nitaya Suksaeresup,
Mrs.Tuanta Laosooksri, Mr.Gregory William Jones.

This study aims to analyze two Thai translated editions of *The lonely lady* written by Harold Robbins so as to assess the translation quality of these two Thai versions: เจริญใจอมโลภกีย์ (*JeriLee, the lustful lady*) by Pramoon Unahatoop and เดี่ยวดาย (*Lonely*) by Nida. However, only Chapter 2 (Small Town), Chapter 3 (Big Town) and Chapter 19 (Big Town) of these two versions were analyzed and compared with the original, sentence by sentence, to find whether there were any discrepancies in translation from English to Thai. Then, each discrepancy was analyzed employing the theoretical framework of seven standards of textuality proposed by de Beaugrande and Dressler (1981) consisting of cohesion, coherence, intentionality, situationality, informativity, intertextuality and acceptability. The study found 11 discrepancies in Unahatoop's version, and 18 discrepancies in Nida's. Therefore, the translation quality in Unahatoop's version is considered more acceptable than Nida's when assessed according to de Beaugrande and Dressler (1981) theoretical framework.

การศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพงานแปลในนวนิยายเรื่อง *THE LONELY LADY*

บทคัดย่อ

โดย

กรกมล ศรีเดือนดาว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ตุลาคม 2546

กรกมล ศรีเดือนดาว (2546). *การศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพงานแปลในนวนิยายเรื่อง*

The lonely lady สารนิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์นิตยา สุขเสรีทรัพย์ ,

อาจารย์เต๋อนตา เลาสุขศรี , Mr. Gregory William Jones.

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเปรียบเทียบงานแปลในนวนิยายเรื่อง *The lonely lady* ของ Harold Robbins เพื่อประเมินคุณภาพงานแปลนวนิยายสองฉบับ ได้แก่ *เจริลีจอมโลภ* โดยประมุข อุดมธุป และ *เดียดาย* โดย "นิตา" การเปรียบเทียบผลงานแปลสองฉบับใช้ทฤษฎี Seven standards of textuality ของ de Beaugrande and Dressler (1981) ซึ่งประกอบด้วย Cohesion, Coherence, Intentionality, Situationality, Informativity, Intertextuality และ Acceptability การวิเคราะห์บทแปลทั้งสองฉบับใช้วิธีการเปรียบเทียบเฉพาะบทที่ 2 (เมืองเล็ก) บทที่ 3 (เมืองใหญ่) และบทที่ 19 (เมืองใหญ่) ของบทแปลทั้งสองฉบับกับต้นฉบับแบบประโยคต่อประโยคเพื่อหาความคลาดเคลื่อนในการแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ผลการศึกษพบความคลาดเคลื่อน 11 แห่งในบทแปลของประมุข อุดมธุป และ 18 แห่งในบทแปลของ "นิตา" จึงกล่าวได้ว่าผลงานแปลนวนิยายเรื่อง *The Lonely Lady* ของประมุข อุดมธุป น่าจะมีคุณภาพตามทฤษฎี Seven standards of textuality ของ de Beaugrande and Dressler (1981) มากกว่า

ACKNOWLEDGEMENTS

The success of this Master's project was possible by the untiring support of my advisor, Dr. Nitaya Suksaeresup. I am profoundly grateful for her memorable kindness and encouragement throughout my academic journey.

My deep thanks are extended to Assistant Professor Dr. Tipa Thep-Ackrapong, the chairperson of the Graduate Program. In addition, heartfelt thanks are extended to my readers, Mrs. Tuanta Laosooksri and Mr. Gregory William Jones, for taking time to read the text and offer valuable comments.

I am thankful to all teachers in the Western Languages Department for their patience to drive me complete this program, and to all the staff of the Faculty of Humanities, SWU for their, friendship and solidarity. In deed, the same goes to teachers and my colleagues in the Faculty of Education, SWU for some fruitful instructions and kind assistance to take care some of my private duty throughout my post-graduate pursuit.

My warmest thanks are extended to my fellow students in this program, and also to Miss. Malinee Tu-Ang who strengthened me during every difficult time. Their companionship made even the hardest subject and the most serious situation easier to get through.

Finally, special thanks are presented to my family who showed me unconditional love, celebrated every success with me, and encouraged me when I was unable to encourage myself.

Kornkamon Sriduandao

TABLE OF CONTENTS

Chapter	Page
1 INTRODUCTION	
Rationale.....	1
Objectives of the study.....	4
Significance of the study.....	4
Scope of the study.....	4
Definition of Terms.....	5
Abbreviation of Terms.....	5
2 REVIEW OF THE LITERATURE.....	6
3 METHODOLOGY.....	24
4 FINDINGS.....	27
5 CONCLUSION AND DISCUSSION.....	56
REFERENCES.....	62
APPENDIX.....	65
VITAE.....	113

LIST OF TABLES

Table	Page
1 The Frequency of Each standard of Textuality Affected Between the Two Thai Versions in Chapter Two (Small Town).....	38
2 The Frequency of Each standard of Textuality Affected Between the Two Thai Versions in Chapter Three (Big Town).....	43
3 The Frequency of Each standard of Textuality Affected Between the Two Thai Versions in Chapter 19 (Big Town).....	53
4 The Frequency of Each standard of Textuality Affected Between the Two Thai Versions in the Thee Chapters.....	54

CHAPTER 1

INTRODUCTION

Rationale

When translating any work from one language to another, the translators are faced with non-equivalence of the two languages, which is the main obstacle. If the translator employs word-by-word translation, he/she may not be able to include the aesthetic dimensions of the novel. On the other hand, the translator may not be able to keep the meaning close to the original text if he/she only considers the aesthetics. Therefore, the translator has to strike a delicate balance between the two.

Siwasariyanon (1975) says that novel translation is an art. Practically, a well-translated novel is well accepted by the readers. However, most readers are oblivious to the background to what they read in this respect. They only want to entertain themselves with a good plot written in beautiful language. If the translated work suits their taste, it will be well-accepted. As a result, the translator may make a lot of money from their endeavors.

Generally, translators choose to translate bestsellers because these books are popular and are well liked by general public readers. The translators are likely to make easy money if they translate them well. In general practice, English best-selling novels may be translated by several translators. Each translator has his/her own unique way in choosing words, expressions, styles and levels of language to transfer the original text to the target language. For example, there are three Thai translated versions of *The lonely lady* by Robbins (1977):

เดียวดาย (*Lonely*) by Nida (1981).

โหลลี่ เลดี้ (a transliteration in Thai-*Lonely Lady*) by Suwit Khaoplod (1986), and

เจริลีจอมโลกีย์ (*JeriLee, the lustful lady*) by Pramoon Unahatoop (1978).

All of these famous professional translators are well recognized by Thai readers. The three translated works are different in several respects in spite of the fact that all are translated from the same original novel, and each translator did the translation approximately, more or less, over the same period of time. The readers have to decide whose translated work is worth reading. Some readers may choose to read their favorite translator. Some may choose the translated version that suits their taste. However, the readers should consider the overall quality of the work.

Actually, it is hard to evaluate translated works and to weigh which one is of higher or lower quality. Linguists have proposed many theories to evaluate them. Each theory places importance on different aspects such as correctness and accuracy in grammar, meaning, sentence structure, styles, use of words, the responses of the readers and etc.

De Beaugrande and Dressler (1981) define communicative text as a text which meets seven standards of textuality. If any of these standards is not satisfactory, the text will not be communicative. According to de Beaugrande and Dressler, the seven standards of textuality are cohesion, coherence, intentionality, informativity, situationality, intertextuality and acceptability.

Cohesion and coherence are text-centered notions. Cohesion relates to the ways in which the components of the surface text are mutually connected in a sequence.

Coherence, on the other hand, concerns the ways in which the components of the textual

world, for example the concepts and relations which underlie the surface text, are mutually accessible and relevant. The remaining standards are intentionality, informativity, situationality, intertextuality and acceptability, all of which are user-centered, on which involves the activity of textual communication by the producers and receivers of the text. Intentionality concerns the text producer's attitude which aims to achieve a set of occurrences should constitute a cohesive and coherent text instrumental in fulfilling the producer's intentions. Acceptability revolves around the receiver's attitude whereby a set of occurrences should constitute a cohesive and coherent text useful and relevant to the receiver. Informativity is the extent to which the occurrences of the text are expected or unexpected and known or unknown/uncertain. Situationality concerns the factors which make a text relevant to a situation. Intertextuality relates to the factors which make the utilization of one text dependent upon knowledge of one or more previously encountered texts. A text which is considered communicative is a quality text which has all these seven standards or attributes of textuality according to this theoretical framework.

In the researcher's point of view, de Beaugrande and Dressler's theoretical framework considers not only the text itself, but also the producer and the receiver of it. Moreover, it is a useful theoretical framework that can be applied to analyze a text of any type including a translated text. Therefore, de Beaugrande and Dressler's theory has been deemed appropriate and applicable to evaluate the quality of translated works in this study.

Objective

This research attempted to study the translation quality of two Thai translated versions of *The lonely lady* by Robbins, Harold (1977): เจริลีจอมโลภกี้ย์ (*JeriLee, the lustful lady*) by Pramoon Unahatoop (1978), and เดี่ยวดาย (*Lonely*) by Nida (1981) within de Beaugrande and Dressler (1981) theoretical framework.

Significance of the Study

The finding of the study will be beneficial as follows:

- 1 The research results will be applicable as guideline for evaluating translated works.
- 2 Critics of translated novels can use the results of the study as guidelines to criticize a translated work.
- 3 Translators will be able to develop translating skills and produce good-quality translations using the results of this study as guidelines.

Scope of the Study

- 1 This research focused only on three chapters of *The lonely lady*: Chapter 2 (Small Town), Chapter 3 (Big Town), and Chapter 19 (Big Town). The analysis focused on both the original and the translated version.

2 The analysis excluded any typal errors such as wrong spacing, incorrect spelling, etc.

Definitions of Terms

1 **Translation quality** means the quality of any text that meets the seven standards of textuality according to de Beaugrande and Dressler's (1981) theory.

2 **Version** means a particular translated work. In this study, there are two Thai versions of *The lonely lady* by Robbins, Harold: เจริลีจอมโลภกี้ย์ (*JeriLee, the lustful lady*) by Pramoon Unahatoop, and เดี่ยวดาย (*Lonely*) by Nida.

Abbreviations of Terms

1	ST	stands for the source text
2	NV	stands for Nida's version
3	UV	stands for Unahatoop's version

In short, the two Thai translated versions were analyzed within the theoretical framework of seven standards of textuality by de Beaugrande and Dressler (1981) to evaluate translation quality. The result of this study would reveal which version was more acceptable for the target audience-Thai.

CHAPTER 2

REVIEW OF THE RELATED LITERATURE

In this chapter, the related literature on the art of effective novel translation is reviewed in order to provide thorough background knowledge to the study.

Novel Translation

The twentieth century was the golden age in communication and transportation development technologies. This advancement enabled each country in the world to communicate with one another rapidly. A lot of knowledge and information were transferred through translation in academic and artistic fields. Thus the century was considered the heyday of translation (Homhuan. 1984). The artistic aspect of translation focuses on the aesthetics of the language in novels, short stories, poems and etc. Novels are a typical literary work translated to entertain readers. Generally, the authors of novels aim to express thoughts, ideas, feelings, imagination, and aesthetic use of language in the novels, which act as mirrors reflecting lives, experience, values and cultures of a certain group of people. Some teach moral lessons and suggest solutions to problems which might recur in anyone's life. The translators are generally considered as important as the novelists because they are transferring ideas and the linguistic beauty intended from the original writer to the target audience.

Novels are divided into two groups: mainstream and genre. Mainstream novels are novels of general themes (Homhuan. 1984). Genre novels include fiction, detective stories, thrillers and novels for children. Mainstream novels have been held in high value in Western literature. A great number of mainstream novels are bestsellers translated into Thai. A large number of readers are interested in these novels because they can find a wide variety of styles, themes and plots in the stories.

According to Pinitpuwadol (2002), keeping the original meaning and style is considered the heart of translating novels. To meet this criterion, translators have to be artistically talented because this type of translation, so called novel translation, is really an aesthetic art. Translators have to take into consideration three aspects of translation namely title translation, dialogue translation, and descriptive translation.

Title translation is important because it is used as a device to interest the target audience. In translating a title, the translators may use different methods. For example, they can use loan words, such as *Coma*-โคมา, *Jaws*-จอร์ส, and *Madame Bovary*-มาดามโบวารี; word-by-word translation such as *Spirit rebellious*-วิญญาณขบถ, *The Killers*-ผู้พิฆาต, and *Frozen fire*-ผลึกไฟเย็น; partial translation such as *Poor people*-รักของผู้ยากไร้ (*Love of the poor*), *The Old man and the Sea*-เฒ่าผจญทะเล (*An old person's adventure in the sea*), and *Animal farm*-การเมืองของสัตว์ (*Animals' politics*); and coinage a new title such as *Gone with the wind*-วิมานลอย (*The paradise is gone*), *The jungle*-ชีวิตเปลี่ยน (*The turning point*), and *The great Gatsby*-รักเธอสุดที่รัก (*I love my dearest*)

Dialogue translation is considered difficult because the dialogue in a novel involves the interaction of characters. The translator has to consider the roles of the

speech participants who are immediately and actively involved in an appropriate use of language for courtesy, formality and other dimensions of social interaction.

In descriptive translation, the translator faces difficulties in translating social and literary language. Social language or register is language used in each particular society, social milieu or career. Literary language is aesthetic language used to convey the author's style of writing.

Sang-aramrueng (1999) suggests, "Translators who do not do their duty well commit a serious mistake." For example, if they did not translate a detective story as exciting as the original version, they made a serious mistake. Besides, those who leave out some parts of the novels and do not translate every word are not considered committing wrong because omission of some word, phrase or sentence has not much effect the meaning of the whole text. Therefore, the translator has to keep in mind their responsibility to transfer a complete text as accurately as possible into the translated work by focusing on a contemporary and acceptable use of the target language.

It is a maxim that translators have several ways to translate a novel. And accordingly, as there is no single way to translate a novel, it is not always a general practice that there is only one version of translated work. Actually, there might well be many different versions of a translated work of a certain novel. The job of the translator is to do his/her best in his/her translation so that he/she will get good recognition and stay in the career as long as possible.

In sum, novel translation is continually disseminated in book market. The way each translator uses to impart each novel may be the same or different according to his/her determination.

Translation Quality Approaches

Many linguists have proposed different approaches to the analysis of translation quality. Some significant ones are the five parameters for translating and revision (Wiwatsorn, 2002) and translation quality assessment proposed by House (1997). Moreover, the seven standards of textuality by de Beaugrande and Dressler (1981) can be used for analyzing translated text, and indeed general text as well.

The five parameters for translating and revision mentioned by Wiwatsorn (2002) are as follows:

1 Accuracy

The first quality required of any piece of translation is that it should communicate the message of the source text accurately, and in its entirety.

Mistranslation, incoherence, omission or imprecise language, and failure to render the nuances contained in the source language will contribute semantic inaccuracy.

2 Correct usage

When revising a translated text, the reviewer must pay attention to the language in respect of syntax, barbarisms and to those mechanical aspects of style such as spelling and punctuation.

3 Transparency

A translation must not only be grammatically and syntactically correct, but it must also be idiomatic enough to read like the original. It must be clear, concise, cohesive, and free of stylistic errors such as repetitions.

4 Tone

This is one of the criteria by which the reviser can judge the translator's ability: whether the translator can keep the same level of diction as in the original. Differences of word choice may occur when there is a shift from conversational style to a more formal use of language function.

5 Audience appropriateness

This parameter concerns mostly cultural contexts and provides a means by which the reviser can gauge the translator's ability to adapt his text to his/her audience. Errors occur when there is no cultural equivalence in terms of eating or drinking habits, or with historical or literary allusions (Wiwatsorn. 2002).

In short, these five parameters are used to consider whether a text is entirely translated, whether the text is written with grammatically and mechanically correct usage of language, whether the text is correctly and clearly written using correct idiomatic expression, whether the text keeps the tone of the original version, and whether the text is audience-oriented. If the translated text meets these five-parameter criteria, it is a good translated work evaluated by editorial staff or those who are responsible for evaluating the text.

In another approach, translation quality assessment proposed by House (2002) involves two different relationships: 1) source and target text, and 2) features in the text and how they are understood. House (2002) divides translation quality assessment into three main categories: the anecdotal and subjective approach, the response-oriented psycholinguistic approach, and a text-based approach.

Anecdotal and subjective approach evaluates the quality of translation in two concepts: 1) faithfulness to the original, and 2) the natural flow of the translated text.

The response-oriented, psycholinguistic approach determines the dynamic equivalence between source and translation proposed by Nida (1964). The manner which receivers respond to the translated text must be equal to the manner which receivers respond to the source text. Nida (1964) suggests three criteria for translation: 1) general efficiency of the communicative process, 2) comprehension of intent, and 3) equivalence of response.

However, the criteria are not clear enough. Therefore, Nida and Taber (1969) propose another set of criteria: 1) correctness with which the message of the original is understood through the translation, and 2) the ease of comprehension and involvement the reader experiences as a result of the adequacy of the translation.

The text-based approach focuses on comparison of the source and target texts so as to discover linguistic features such as syntactic, semantic, stylistic and pragmatic regularities to transfer. Reiss (1971, 1978) suggests that the type of the source text is the most important component in translation because it determines the choices for translators to make.

Concerning the source text analysis, Wilss (1982) emphasizes 'norm of usage' in the two language communities. Deviations from the norm can be taken as indication of translation deficiencies. Koller (1979, 1992) suggests that translation should be evaluated in three stages: source text criticism, translation comparison, and translation evaluation on the basis of the native speaker's judgements.

Toury (1980) proposes a method of translation quality assessment. First, the translated text is criticized without reference to the source text. After that, specific solutions of translation problems are analyzed using mediating functional-relational

notion of translation equivalence. However, this solution has some weaknesses. It is not clear whether the text is a translated text and what criteria are used for evaluating a translated text.

Reiss and Vermeer (1984) propose the theory of "skopos," which includes the purpose of translation. They state that the way a translated text is adapted to target language and cultural norms is taken as a yardstick for evaluating a translation. Equivalence and adequacy are considered distinguishing features in translation. Equivalence refers to the relationship between an original and its translation where both fulfill the same communicative objective. Adequacy is the relationship between the source and the translated text. However, using this approach, it is difficult to determine if a translated text is adequate or equivalent. A starting point of evaluating translations requires one to keep in mind that translation is contemporarily bound to the source text and to the presuppositions and conditions governing its reception in the target linguistic and culture system. Therefore, House (2002) suggests that there should be a model of translation quality assessment that goes beyond weaknesses including one-sided considerations of the source or target text.

House (1981) proposes a functional-pragmatic model for translation quality assessment adapted from register analysis based on pragmatic theories of language use. The model consists of the following:

- 1 Field refers to social activity, subject matter or topic, including differentiation of degrees of generality, specificity or granularity in lexical items.

- 2 Tenor refers to the nature of the participants, the addresser and addressees, and the relationship between them in terms of social power and social distance, degree of emotional change including the text producer's temporal, geographical and social provenance and their intellectual, emotional or affective stance, and social attitude.
- 3 Mode refers to both the channel (spoken or written – simple or complex) and the degree to which potential or real participation is allowed for between the writer and the reader.
- 4 Genre refers to any single textual exemplar to the class of texts with which it shares a common purpose. The analytic model is as follows:

The assessment model proposed by House (1997) is based on Hallidayan systemic-functional theory. It eclectically draws on the Prague's School of ideas, speech act theory, pragmatics, discourse analysis and corpus-based distinctions between spoken and written language. It provides an analysis and a comparison of an original and its translation on three different levels: the levels of language/text, register (field, mode and tenor) and genre. The basic concept for equivalence in this model is that the translation should have a function which is equivalent to that of the original and employs equivalent pragmatic means to achieve that function. The relative match between original and the translation can be evaluated as follows:

- 1) dimensional mismatches which are pragmatic errors, and
- 2) non-dimensional mismatches which are mismatches in the denotative meanings of original and translation elements and violation of the target language system at various levels.

The development of this model hinges on a distinction between overt translation and covert translation. Overt translation occurs when the source text is heavily dependent on the source culture and has an independent status within it. Covert translation occurs in contrasted conditions when neither condition holds, i.e. when the source text is not source culture specific. The evaluation is more difficult since the cultural filter is included in translation quality assessment.

According to House (2002), the choices or strategies translators choose influence the quality of translation. Translation quality assessment requires continual development. Translation from and into many different languages must be analyzed in order to formulate a hypothesis about why, how and at what degree one translated text is better than the other.

An advantage of House's (1997) translation quality assessment concept is that the source and the target language are analyzed by the same criterion. However, the translation quality depends on some other factors such as covert-overt translation, and cultural filter. The quality of translated text is judged by the density of mismatch when compared to the source and the target text. Therefore, the model proposed by House (1997) might be unworkable to analyze translation in detail.

In the approach of communicative text by de Beaugrande and Dressler (1981), text, oral or printed, is established as a communicative occurrence, which has to meet seven standards of textuality. If any of these standards is not satisfied, the text is considered unable to fulfill its function and not to be communicative. Seven standards of textuality (de Beaugrande and Dressler 1981: 3) are as follows.

Cohesion

Cohesion refers to relations of meaning that exist within a text. It is the connection which results when the interpretation of a textual element is dependent upon another element in the text. Cohesion can be distinguished into two main categories: grammatical cohesion (substitution, ellipsis, conjunction, reference) and lexical cohesion.

1 Substitution and ellipsis

Substitution takes two forms: a) substitution which is "the replacement of one item by another," and b) ellipsis in which "the item is replaced by nothing" (Halliday and Hassan 1976: 88). There are three types of substitution: nominal, verbal and clausal. For example:

Substitution of noun:

- a) These biscuits are stale. Get some fresh ones.
- b) These biscuits are stale. Those are fresh.

Substitution of verb is done by replacing a verbal expression with the lexical item do.

- a) A: Have you called the doctor?
B: I haven't done it yet, but I will.
A: Though actually, I think you should do it.
- b) B: He participated in the debate, but you didn't.

Substitution of clause is accomplished by using the lexical items so and not.

- a) A: Are they still arguing in there?
B: No, it just seems so.
- b) Who wants to go shopping? You?

De Beaugrande and Dressler (1981) define cohesion as grammatical unity of a text in which different components exist. They are the surface components which depend on each other according to grammatical forms and conventions. In order to make a whole

structure and unity of components, some elements such as recurrence, parallelism, paraphrase, pro-forms, anaphora, use of tense, junction etc. are helpful supporting elements. Recurrence or repetition is made mainly on the most important words which reflect the core of the text. The repetition of such words helps to prevent digression and focus on the main theme again and again. For example,

They went to Niagara Falls on their honeymoon. At the first night, they stood together at the window with glasses of champagne. The literature had promised a view of Niagara Falls but had neglected to mention that only a tiny corner was visible between the two hotels facing them.

Partial recurrence is the use of the same basic words, for example

My husband is a responsible man.

He always shows his responsibility to me and our children.

Parallelism is re-using of certain surface formats with different expressions is seen for example,

Our goal is to provide them with a reasonable quality of life and an extension of life.

Pro-forms or anaphora is repetition by shorter words for example,

This is our first trip to Thailand. How can we make it unforgettable?

Paraphrase is repetition by changing expression for example,

Today is the day he was born. He plans to celebrate his birthday with his family.

Conjunction is a relationship indicating how the subsequent sentence or clause should be linked to the preceding or the following sentence or parts of sentence. This is usually achieved by the use of conjunctions. Frequently occurring relationships are addition, causality and temporality.

De Beaugrande and Dressler (1981) prefer calling the type of cohesion in question junction, and discuss four major types of junctive expressions as follows.

2.1 Conjunction links things which have the same status, e.g. both true in the textual world such as and, also.

2.2 Disjunction links things which have alternative status, e.g. two things of which only one can be true in the textual world such as or, either/or, whether/not.

2.3 Contrajunction links things having the same status but appearing incongruous or incompatible in the textual world, e.g. a cause and an unanticipated effect. It is signaled by but, however, yet, nevertheless, etc.

2.4 Subordination links things when the status of one depends on that of the other, e.g. things true under certain conditions or for certain motives. It is represented by because, since, as, thus, while, therefore, etc.

Reference is defined by Halliday and Hassan (1976) as a case where the information to be retrieved is the referential meaning, the identity of the particular thing or class of things that is being referred to. There are three types of reference:

3.1 Personal reference: nouns, pronouns, determiners that refer to the speaker, the addressee, other persons or objects, or an object or unit of text;

3.2 Demonstrative reference: determiners or adverbs that refer to locative or temporal proximity or distance, or that are neutral;

3.3 Comparative reference: adjectives or verbs expressing a general comparison based on identity, or express a particular comparison.

Lexical cohesion does not deal with grammatical or semantic connections but with connections based on the words used. It is achieved by selection of vocabulary, using semantically close items. Because lexical cohesion in itself carries no indication whether

it is functioning cohesively or not, it always requires reference to the text, or to some other lexical items to be interpreted correctly. There are two types of lexical cohesion: reiteration and collocation. Reiteration includes

Repetition: For example,

A conference will be held on the national environmental policy.

At this conference the issue of salination will play an important role.

Synonymy: For example,

A conference will be held on national environmental policy.

This environmental symposium will be primarily a conference dealing with water.

Hyponym (superordinate vs. subordinate concepts): For example,

We were in town today shopping for furniture. We saw a lovely table.

Metonymy (part vs. whole): For example,

At its six-month check-up, the brakes had to be repaired.

In general, however, the car was in good condition.

Antonym: For example,

The old movies just don't do it anymore. The new ones are more appealing.

Collocation is any pair of lexical items that stands to each other in some recognizable lexico-semantic relations, e.g. sheep and wool, congress and politician, and college and study.

For example,

Red Cross helicopters were in the air continuously. The blood bank would soon be desperately in need of donors.

The hedgehog scurried across the road. Its speed surprised me.

(Examples from Renkema. 1993:53)

Coherence

Coherence can be defined as the continuity of senses in a text. Cohesion deals with the surface text whereas coherence deals with the underlying text. The deep structure of a text has some conceptual and propositional dependencies. Coherence is the result of these relations. The unity of meaning through the harmony of concepts and relations is emphasized. It is like the spirit of a text. A text without coherence can be cohesive but not alive. What makes a text coherent is the use of related words. This relation is provided when there is causality, reason, purpose, time, and enablement in the text. To relate sentences to each other in a meaningful way, items in the text must not be irrelevant. For example, if the topic is about sports and yet the body of the text focuses on some irrelevant subject matter other than sports, the text cannot be considered a coherent text. Some examples of the related words are:

patient>die>ends of their lives>critically ill>surgeons

children>school>teacher>books>examination>marks>learning activities

Intentionality

The producer of a text brings his/her words together to achieve a specific goal. This may be the expression of oneself, informing others, criticizing, etc. Whatever the aim is, the text must be produced in a cohesive and coherent way so that it serves for the text-producer's intention. A communicative occurrence is the result of a purposeful action. A message that the producer delivers has a specific intention in his/her communicative action, so a text without an intention cannot be a real text. For instance, in a scientific book, texts are written with the intention of giving technical information

about particular subjects. The readers then read it for getting information about the specified topic.

Informativity

Informativity concerns how unexpected/expected or known/unknown are the occurrences in the text. There are three levels of informativity:

- 1 First order informativity: grammar rules. They are clear and there is no need to specify in a text to make it informative such as newspaper headline and road signs for example, coming soon, children first or no entrance.
- 2 Second order informativity: it is the surface structure in the text which enables us to understand the text meaningfully. It can be clearer by upgrading or unclear by downgrading the information.
- 3 Third order informativity: They are generally unknown for some receivers; so it should be made explicit through footnotes, some explanations, etc.

Situationality

A text also must be relevant to a situation of occurrence. This is related with the context and the situation the reader is in. Actually, different people in different situations can conclude different meanings from the same text. However, it is important that the text must present the knowledge to make sense with a minimum use of words (maximum economy). Otherwise, it may even not be received at all. The term situationality is a general design action for the factors which render a text relevant to a current recoverable situation of occurrence. Every semiotic element gains a meaning in a specific context and in a specific situation. Then it is important to determine what is said, by whom, when, why, where, and how. For example: A woman raises a bottle of milk and says "More?" Then a boy nods and says "thanks". The use of language shows that they understand the occurrence of asking and answering about milk because they are in the same situation

Intertextuality

A text is a part of a universe of discourse. This universe is composed of every kind of texts produced by the society. It knits a social cognitive web which is potential for individuals to utilize the new text. Therefore, a text should be adhered to an appropriate place on this cognitive web. During the reading process, our stored knowledge, experience, previous readings all affect the present reading perception. That is why the production and the reception of a given text depend on the participants' knowledge of the other texts. If a text is produced without making use of any particular knowledge which the reader is supposed to know, it may not be an appropriate text. Especially when it refers to well-known texts or things or people, it is much better. Intertextuality helps to build meaningful relations between various components of communication. For example; the name of the film "Back to the Future 2" means that there was another film displayed before. As such we can build meaningful links between two or more texts.

Acceptability

The readers of a text receive that text for various purposes. Reading a text means expecting something from it. Consequently, for the matching of readers' expectations with what is meant in the text, there must be a coherent and cohesive set of components which form it. A text should be organized or else it cannot be accepted by the receivers. The writer's intention is accepted by the readers by means of the schemas the readers have for such text type and their stored world knowledge about the things told so far. If there is no such frame of reference for this particular text type, then it should be made clear for the reader to provide acceptability. According to de Beaugrande and Dressler (1981), acceptability is the attitude of the readers towards six attributes of textuality. In other

words, to evaluate whether each text is acceptable or not, the readers have to consider six standards of the text in accordance with their own background knowledge.

According to de Beaugrande and Dressler (1981), a communicative text should have characteristics that meet all these seven standards. This theoretical framework is suitable for analyzing any text type, including a translated text, because it emphasizes both the text-based approach (coherence and cohesion) and the response-based approach (intentionality, acceptability, informativity, situationality, and intertextuality).

Implementation of Translation Quality Approaches

Studies on translation quality assessment within different theoretical frameworks have been conducted by some researchers such as Thawornlerdratt (1987), Sudprakonkate (2000), and Chuangsuvanich (2002).

Thawornlerdratt (1987) compared two translated versions of *The lonely lady* by Harold Robbins (1977), using the translation theories proposed by Nida (1964), Newmark (1981), and Saibua (1982) as guidelines. The first version was translated by Nida (penname), and the second one by Suwit Khawplod. In the comparative study, five aspects were considered: translation techniques and expressions, the maintenance of completeness and equivalence of meaning, the accuracy of meaning, the maintenance of writing style, and the popularity between the two versions. Two forms of questionnaire were distributed to 100 informants to evaluate the meaning and style maintenance and also the popularity among informants.

The findings revealed that both versions maintain the meaning correctly close to the original version. However, the readers' responses to Nida's version were better than Khawplod's because of the more beautiful style of writing.

Sudprakonkate (2002) studied style, techniques and the register used in Nida's translated work of *The Queen's Confession* by Victoria, Holt (1992). The findings have revealed that the arrangement of ideas and thoughts in the translated version is different from the original. Nida employs free translation as her style. Ideas, images, emotions and feelings in the original version are adjusted to Thai culture without changing the theme and plot. Some details are omitted in her translated version with no effect on the main theme. Furthermore, register used in the translated version is appropriate to the social role of each character and relevant to the flavor and tone of the novel.

Chuangsuwanich (2002) analyzed translation quality of the two Thai versions of *Jonathan Livingston Seagull* within the theoretical framework proposed by de Beaugrande and Dressler (1981). The first version was translated by M.R.Kukrit Pramoj, the second by Chanwit Kasetsiri. The findings revealed the most important problem of the two translated versions concerned intentionality of the source text. Other problems were situationality, informativity, intertextuality, cohesion and coherence. The first version by M.R.Kukrit Pramoj was considered more acceptable than the second one. A comparison of the number textuality violation between M.R Kukrit Pramoj's version and Chanwit Kasetsiri's version was 16: 37 respectively.

On the whole, the related literature reviewed provides ideas and information on novel translation, which as a specific genre, has its own unique characteristics. Then, translation quality assessment approaches such as the five parameters (Wiwatsorn. (2002), translation quality assessment discussed by House (2002) and the seven standards of textuality proposed by de Beaugrande and Dressler have been briefly discussed. Finally, previous studies in translation quality assessment have been provided.

CHAPTER 3

METHODOLOGY

In this chapter, the data, procedures, and examples are provided in order to explain the methodology of the study.

This study attempted to compare two translated versions of *The lonely lady* to the original novel in order to weigh which version was more acceptable within the theoretical framework proposed by de Beaugrande and Dressler (1981).

Data

The data in this study were selected from the following texts:

1 The original version *The lonely lady* by Robbins, Harold (1977)

2 The translated versions

2.1 เจริลีจอมโลภกี้ย. (*JeriLee, the lustful lady*) by Pramoon Unahatoop
(1978)

2.2 เดี่ยวดาย (*Lonely*) by Nida (penname), (1981)

Procedures

1 Three chapters: Chapter 2 (Small Town), Chapter 3 (Big Town), and Chapter 19 (Big Town) of *The Lonely Lady*, were selected so that an equal proportion of descriptions and dialogues was studied to reveal the style of language used in translating the different text types.

2 The original novel of *The lonely lady* by Robbins, Harold was studied in detail.

3 The first Thai translated version, เดี่ยวดาย (*lonely*) by Nida (penname) and the second Thai translated version, เจรีลีจอมโลเกีย (JeriLee, *the lustful lady*) by Pramoon Unahatoop were analyzed according to the attributes of seven standards of textuality proposed by de Beaugrande and Dressler (1981).

4 In order to facilitate the analysis, Chapter 2 (Small Town), 3 (Big Town), and 19 (Big Town) of the two Thai translations were segmented into sentences similar to those in the original text. Each sentence was segmented by //. The abbreviations used were as follows:

ST: stands for source text,

UV: stands for Unahatoop's version, and

NV: stands for Nida's version.

5 Each chapter was compared with the original to find if there were any discrepancies. If any discrepancies were found in any chapter, they were underlined and excerpted. Then they were discussed within de Beaugrande and Dressler's (1981) theoretical framework.

For example:

ST: *The lonely lady.*

UV: เจรีลีจอมโลเกีย. (*JeriLee, the lustful lady*)

NV: เดี่ยวดาย (*Lonely*)

Discussion

The titles of the two translated versions show the discrepancy. According to the original title, *The lonely lady* means the lady who is lonely. Unahatoop coins a new title for his translated work as เจริลีจอมโลภกี้ย์. (*JeriLee, the lustful lady*) while Nida uses the partial translation method for her title as เดี่ยวดาย (*Lonely*). The title in Unahatoop's version means JeriLee, who has much sexual desire, or at least a lust for life. The title in Nida's version means lonely (adj.). According to the story, JeriLee is a protagonist who has strong desire to be a successful writer. On the way to her final success, she has found that almost everyone in entertainment business is more interested in her beauty than her writing. She feels lonely even though she is surrounded by a lot of people because she realizes that there is not a sincere person. This discrepancy shows that Nida maintains the intentionality of the source text better than does Unahatoop for the title translation.

6 The findings were discussed

7 Conclusions were drawn from the findings and recommendations were made for further studies.

In short, this chapter explains the data, procedures and methodology used. Moreover, the title translation is shown and discussed as an example.

CHAPTER 4

FINDINGS

In this chapter, the results of the comparative study of the original and the two translated versions of *The lonely lady* analyzed within de Beaugrande and Dressler's (1981) theoretical framework are presented.

Firstly, the paragraphs in both versions are divided into sentences similar to those in the original text. Each sentence was segmented by //. For example,

ST: I felt so totally alone. I had no friends--male or female. Show business camaraderie didn't seem to exist on the level on which I lived, at least not for me. And then suddenly one day I became brutally aware of something else--the fact that I was no longer young.

UV: ฉันรู้สึกว้าเหวอย่างยิ่งยวดเหลือใจ. //ฉันไม่มีเพื่อนเลย--ไม่ว่าจะชายหรือหญิง.//ความเป็นมองเพื่อนในวงการแสดงดูที่จะไม่มีบังเกิดขึ้นได้ในแวดวงระดับที่ฉันตกอยู่. อย่างน้อยก็ไม่มีสำหรับฉัน.// และแล้วจู่ๆ ในวันหนึ่งก็มีอันให้ฉันได้ตระหนักขึ้นมาอย่างร้ายกาจถึงเรื่องที่น่าทึ่งยิ่งไปกว่านั้น—ความเป็นจริงที่ว่าฉันไม่สาวอีกต่อไปแล้ว//

NV: ฉันยิ่งรู้สึกเปล่าเปลี่ยว// ไร้ญาติขาดมิตร ดูมันมืดมัวไปเสียทุกอย่าง// วงการบันเทิงธุรกิจทุกแขนงดำเนินต่อไปโดยไม่มีที่ให้ฉันเข้าไปอยู่ด้วยเลย// แล้ววันหนึ่งก็มาถึงด้วยความรู้สึกที่น่าสยดสยอง ฉันเกิดรู้ซึ่งถึงความเหนือความจริงใด ๆ ทั้งสิ้นขึ้นมาโดยกะทันหัน ความจริงที่ว่าฉันมิใช่เด็กสาว ๆ อีกต่อไป...ฉันเริ่มแก่ตัวลงแล้วทีละน้อยหากแน่นอน...//

Discrepancy of punctuation marks used

The findings reveal that it is easy to divide sentences in Unahatoop's version because the translator provides and maintains punctuation marks such as a period, hyphen and comma in his translated text similar to those in the original. On the contrary, Nida's version does not provide and maintain punctuation marks in her translated version

because she employs free-translation instead of a word-by-word translation. Therefore, the sentences in Nida's version are divided according to the idea presented.

Discussion

The appearances of punctuation marks such as comma, hyphen and period in Unahatoop's translated version are not commonly seen in Thai. In being included, they affect the text in that the translated rendering somewhat uncomfortably does not accommodate Thai literary conventions. This, undoubtedly, has an impact on those Thai readers trying to appreciate the novel. On the contrary, the arrangement and ordering of ideas in Nida's version are different from the original. The readers may appreciate the translation more as they are more emotionally moved by the creativity in Nida's version. Therefore, Nida's version is more acceptable than Unahatoop's version regarding this 'flow of ideas.'

Chapter 2 (Small Town)

Discrepancy 1

ST: You almost always die

UV: จวนเจียนจะตายอยู่ร่ำไปแล้วละ.

(almost die always)

NV: หนาวเกือบตายสินะ

(so cold to die)

Discussion

The story describes the scene full of snow. Mr Thornton takes the same bus JeriLee sits on. There is no one he knows on that bus. What he said is not specifically mentioned to anyone. The discrepancy is found in the sentence You almost always die which is translated as จวนเจียนจะตายอยู่ร่ำไปแล้วละ (almost die always) in Unahatoop's version

and หนาวเกือบตายสิ้นชะ (so cold to die) in Nida's version. Both Unahatoop and Nida do not translate the pronoun you in this sentence because the speaker speaks this sentence without mentioning anyone in particular. In Thai, the pronoun you can be replaced by various words depending on the relationship between the speaker and the listener such as เธอ (you), แก (you), คุณ (you), มึง (you), เอ็ง (you) etc. It is impossible to translate you into Thai without knowing the status of the speaker and the relationship between speaker and the listener. Moreover, Nida adds so cold to explain clearly why the speaker says that someone almost dies. Therefore, both Unahatoop's and Nida's version are appropriate for the situationality of the original, but Nida's version provides better informativity to the translation.

Discrepancy 2

ST: her eyes unexpectedly filling with tears.

UV: น้ำตาออกมาคลอโดยที่นึกไม่ถึง.

(tears well up unexpectedly)

NV: หล่นตอบทั้งที่นัยน์ตายังเต็มไปด้วยน้ำตา

(she answers although her eyes are still filled with tears)

Discussion

In this part of the story, JeriLee, a teenager, has just lost her father by a car accident. She is sensitive with recalling his death because Mr Thornton, a stranger, says something related to death,

The second discrepancy is an occurrence of tears. Unahatoop translates it as tears well up unexpectedly. On the other hand, Nida translates the text as she answers although her eyes are still filled with tear which can be understood that she has cried before, she

does not cry as soon as the man talks about death. Thus, Unahatooop maintains the intentionality of the source text in this discrepancy while Nida does not.

Discrepancy 3

ST: I'm going to die

UV: ผมน่าจะกำลังจะตายอยู่แล้ว

(I am going to die)

NV: อีกหน่อยเราก็คงถึงตายเพราะมันแน่ ๆ

(soon we will certainly die because of it)

Discussion

The story describes Mr Thornton's comment about snow that spreads all around the way the bus is passing. This discrepancy is the pronoun I. Unahatooop translates it as ผม (I), but Nida misinterprets it as เรา (we). Therefore, Unahatooop's version maintains the intentionality of the source text, but Nida does not.

Discrepancy 4

ST: A shade of embarrassment crept into his voice.

UV: ความรู้สึกกระดากเข้ามาระคนอยู่ในน้ำเสียงของเขา

(embarrassment is mixed in his voice)

NV: สีหน้าและน้ำเสียงของเขาบ่งถึงความตระหนกเล็กน้อย

(his facial expression and voice indicate little startling)

Discussion

Knowing that JeriLee is crying because she thinks of her dead father by his words, Mr. Thornton apologizes to make her cry. Therefore, his voice shows a shade of embarrassment. The discrepancy in this sentence is the word embarrassment which is

translated in Unahatooop's version as ความรู้สึกระดาก (embarrassment). However, Nida translates it as ความตระหนก (startling). Therefore, Nida does not maintain intentionality of the source text, but Unahatooop does.

Discrepancy 5

ST: A faint flush came over his pale skin.

UV: สีเลือดช้ำนเรื่อขึ้นกับผิวพรรณซีดเซียวของเขา

(flush paints over his pale skin)

NV: คำพูดของเขาทำให้เจริลีเกิดความกระดากกระเดื่องจนแก้มเป็นสีชมพู

(his words embarrass JeriLee, so her cheeks become pink)

Discussion

JeriLee is a very good-looking girl. People always think that she is older than her age. Mr Thornton, himself, understands that she is a senior in stead of a sophomore. Therefore, he is embarrassed for his own misunderstanding about her age.

This discrepancy is the possessive pronoun his pale skin. Unahatooop translates the phrase as ผิวพรรณอันซีดเซียวของเขา (his pale skin) while Nida translates it as เจริลีเกิดความกระดากกระเดื่องจนแก้มเป็นสีชมพู (her cheeks become pink). The original text describes a man who is talking to JeriLee. The meaning of the latter sentence ties to the man. Therefore, Unahatooop maintains cohesion in this discrepancy while Nida does not.

Discrepancy 6

ST: You know a better way to get to the station?

UV: มีวิธีจะไปสถานีรถไฟได้ดีกว่านี้ไหมล่ะ?

(Is there any better way to go to the railway station?)

NV: หรือหนูนึกว่ารู้จักป้ายจอดรถอยู่เพียงคนเดียว

(or you think you are the only one who knows the bus stop)

Discussion

This discrepancy is the word station which is translated as สถานีรถไฟ (railway station) in Unahatop's version. The story describes the first meeting between JeriLee and Walter Thornton on the same bus. JeriLee wonders why a famous writer travels by bus like her. The man asks her whether she knows a better way to go to the station. He would like to tell her that he travels the same way as many people do.

Unahatop translates the sentence and adds information to make it clearer as สถานีรถไฟ (the railway station) because Mr Thornton takes off the bus in order to get on New York express at 8:07 while Nida translates it as หรือหนูนึกว่ารู้จักป้ายจอดรถอยู่เพียงคนเดียว (or you think you are the only one who knows the bus stop). Therefore, this discrepancy shows that Unahatop maintains the intentionality of the source text, but Nida does not.

Discrepancy 7

ST: Who's Mickey Mantle? she retorted with disgust.

UV: "ก็ใครล่ะ มิกกี แมนทล?" เธอย้อนให้อย่างหมั่นไส้.

(Who is Mickey Mantle? She repels with displeasure.

มิกกี แมนทล คือมิกกี (ชาร์ลส) แมนทล เกิดเมื่อ พ.ศ. 2474 เป็นนักกีฬาเบสบอลแห่งสหรัฐฯ

(Mickey Mantle is Mickey (Charles) Mantle born in 1931, an American baseball player)

NV: "ก็แล้วใครกันล่ะ มิกกี แมนทลของเธอเนอะ" หล่อนย้อนอย่างขัดเคืองใจ เบอร์นี่ไม่ยอมรู้จักใครเลยนอกจากพวกนักกีฬาที่เขาบูชา

(So who is he? your Mickey Mantle, she angrily repels. Burnie does not want to know anyone except the sport players whom he admires)

Discussion

The discrepancy is information about Mickey Mantle. Both Nida and Unahatoop provide further information for their readers. Unahatoop provides information in his footnote as Mickey Mantle is Mickey (Charles) Mantle born in 1931, an American baseball player. Nida also provides her information in her description as Burnie does not want to know anyone except the sport players whom he admires. All information added in both versions is extra in the original novel. However, Unahatoop provides clearer information about Mickey Mantle than Nida. Therefore, in this discrepancy, both versions provide intertextuality, but Unahatoop's version provides better informativity than Nida's.

Discrepancy 8

ST: Two things happened that were to change her life.

UV: มีเหตุการณ์เกิดขึ้นสองอย่างซึ่งเป็นเหตุเปลี่ยนแปลงชีวิตของเธอ

(Two events happened that caused the change in her life)

NV: มีอุบัติการณ์ที่หล่อนถือว่าสำคัญยิ่งยวดเกิดขึ้นสองสิ่ง

(There are two events that she considers very important)

Discussion

The discrepancy in this sentence is a phrase to change her life which is translated as เป็นเหตุเปลี่ยนแปลงชีวิตเธอ (caused the change in her life) in Unahatoop's version. Nida on the other hand, translates the phrase as สำคัญยิ่งยวด (very important).

The story describes two important events that influence JeriLee's future. The first one galvanises within her a strong determination will to be a writer. The other one leads her to have a warm and happy life with her stepfather. Thus, both Unahatoop and Nida maintain the intentionality of the source text in this discrepancy.

Discrepancy 9

ST: A Gory Fairy Tale.

UV: เทพนิยายวายชีวิตัน

(A Fairy Tale of Death)

NV: เทพนิยายแห่งความสยดสยอง

(A Fairy Tale of Horror)

Discussion

The discrepancy in the title is the word Gory, which is translated as Death and Horror in Unahatoop's and Nida's version respectively. Gory as defined in the *Oxford Advanced learner's Dictionary* (1995) as an adjective meaning shocking and showing violence, blood, and killing. Death is a noun meaning the end of the life of a person or animal. Horror is a noun meaning a feeling of intense fear, shock and disgust.

The story describes a play in which everyone on stage dies at the end, the return of the dead person as a witch, and revenge. Horror is more acceptable than Death in this discrepancy. Therefore, Nida's version maintains the intentionality of the source text better than Unahatoop's.

Discrepancy 10

ST: she cast herself in the only dual role

UV: เธอกำหนดตัวเองให้ได้บทของตัวละครซึ่งมีอยู่ตัวเดียวเท่านั้นที่แสดงเป็นสองตัวควบ

(she cast herself in the only dual role)

NV: ไม่รีรอที่จะเลือกบทเด่นที่สุดให้ตัวเอง

(not hesitate to choose the most outstanding role for herself)

Discussion

The discrepancy is the phrase the only dual role which is directly translated in Unahatoop's version as บทของตัวละครซึ่งมีอยู่ตัวเดียวเท่านั้นที่แสดงเป็นสองตัวควบ (the only dual role).

Nida translates the phrase as บทเด่นที่สุด (the most outstanding role). In the story, the role is of a cook who has been put to death by the king, and then she rises from the grave as a witch who comes back for revenge. JeriLee casts herself as the cook and the witch at the same time. She casts herself in the most prominent role which is the only dual role.

Thus, both Nida and Unahatoop maintain the intentionality of the source text.

Discrepancy 11

ST: For the first time she could feel the impact she had on other people and instinctively she recognized that the words she had written were the source of the heady sense of power.

UV: เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกได้ถึงแรงดึงดูดความสนใจที่มีต่อผู้อื่นและจับพลัดจับผลูเธอก็ได้ประจักษ์แจ้งว่าถ้อยคำที่เธอเขียนขึ้นนั้นคือขุมของความรู้สึกอันน่าลุ่มหลงของอำนาจ

(It was the first time that she could realize her power to attract other people and accidentally she realized that the words she had written were the source of attractive power.)

NV: เจริลีเริ่มตระหนักถึงความสามารถของตัวเอง

(JeriLee started realizing her own ability)

Discussion

The story describes JeriLee's feeling in details because this is the first point that inspires her to have a dream to be a great writer in the future. The author explains her feeling and emphasizes how it has become her inspiration. Unahatoop employs a word-by-word translation to translate the sentence directly. Nida, on the other hand, employs

free-translation. She concludes the sentence as เจริลีเริ่มตระหนักถึงความสามารถของตัวเอง (JeriLee started realizing her own ability).

According to Sang-aramrueng (1999), translators who omit some information considered inconsequential are not considered to be translating inappropriately. Therefore, in this discrepancy, both Unahatoop's and Nida's versions maintain the intentionality of the source text.

Discrepancy 12

ST: her mother said sharply.

UV: มารดาออกเสียงเขียว

(her mother speak out in green voice)

NV: เสียงเรียกห้วนและดังกว่าปกติ

(spoke bluntly and louder than usual)

Discussion

The story describes the conversation during dinner. JeriLee's mother intends to inform her daughter her decision for a remarriage, but JeriLee pays no attention to her and her lover. She is looking at others and does not hear what her mother said.

เสียงเขียว (green voice) is a Thai idiomatic expression used to describe someone's voice when he/she feels angry. Unahatoop translates sharply as เสียงเขียว (green voice) to explain emotional involvement in the dialogue between a mother and her child. Nida explains the voice as bluntly and louder than usual which is the characteristic of เสียงเขียว (green voice). Both Nida and Unahatoop maintain the intentionality of the source text, but Unahatoop provides better translation for situationality than Nida in this discrepancy because Thai readers may understand the emotion of the character easily and clearly by reading the Thai idiomatic expression.

Discrepancy 13

ST: She asked with a child's unerring logic.

UV: เธอถามด้วยตรรกอันตรงดิกของเด็ก ๆ

(She asked with a child's very straight forward logic)

NV: หล่อนถามอย่างข้องใจ

(she asked doubtfully)

Discussion

The discrepancy in this sentence is with a child's very straight forward logic which is translated as ด้วยตรรกอันตรงดิกของเด็ก ๆ (with a child's unerring logic) in Unahatooop's version.

Unerring is an adjective meaning always exactly correct. Nida translates as อย่างข้องใจ

(doubtfully) which is understandable according to its meaning that as a child, JeriLee asks directly and innocently what she wants to know. Therefore, both Nida and Unahatooop maintain intentionality of the source text. However, Nida's word choice makes her translation sound like Thai and easier to understand while Unahatooop's word choice is more difficult to understand because he uses the word ตรรก (logic) which is not commonly use in Thai. Therefore, the translation in Nida's version is more acceptable regarding translation for situationality.

Table 1 Frequency of Each Standard of Textuality Affected Between the Two Thai Versions in Chapter 2 (Small Town)

Standard of Textuality	Frequency of Discrepancy	
	UV	NV
1. Intentionality	1	4
2. Situationality	1	1
3. Informativity	1	0
4. Cohesion	0	1
5. Coherence	0	0
6. Intertextuality	0	0
Total	3	7

Table 1 reveals the frequency of each standard of textuality affected between the source text and the two Thai translated versions in Chapter 2 (Small Town). According to the table, Nida's version violates the standard of textuality seven times while Unahatoop's three times. The intentionality of the source text is violated four times in the former version and once in the latter. The discrepancies concerning the situationality and informativity are found once in both versions. Finally, in regards to coherence and intertextuality, no discrepancy is found in both versions.

Chapter 3 (Big Town)

Discrepancy 14

ST: Holy cow!

UV: แม่เจ้าโวย!

(Thai exclamation of surprise)

NV: สวยจังเลย พี่...

(How excellent it is! Sister)

Discussion

The story describes the meeting between JeriLee and her brother, Bobby, when she comes back to her hometown in an expensive car. Unahatoo translates Holy cow! which is an exclamation of surprise in North-American English as แม่เจ้าโวย!, which is an equivalent Thai exclamation of surprise. It is suitable to use this exclamation because this Thai exclamation sounds casual and it is not quite polite. According to the story, Bobby is one of the teenagers who always uses slang words. Nida translates it as สวยจังเลย พี่ How excellent it is! Sister to give information that Bobby admires JeriLee's car. In this case, Unahatoo maintains better situationality than Nida, but Nida provides better informativity.

Discrepancy 15

ST: A sister is a sister.

UV: พี่สาวก็พี่สาวนะแหละ

(A sister is a sister.)

NV: พี่ก็เป็นพี่อยู่วันยังค่ำแหละน่า

(A sister is still a sister all day and all night)

Discussion

In this part of the story, JeriLee complains Bobby for ignoring her while admiring her car. This discrepancy is an idiomatic expression used by Nida. The phrase วันยังค่ำ (all day and all night) is a Thai idiomatic expression used to explain that something that exists permanently. Unahatoop makes direct translation as พี่สาวก็พี่สาวนะแหละ (A sister is a sister).

Therefore, Nida provides better situationality than Unahatoop in this sentence.

Discrepancy 16

ST: They accepted me for pilot training so I decided why wait? If I did, the war might be over before I graduate.

UV: เขายอมให้ผมเข้าฝึกเป็นนักบิน ผมก็เลยได้คิดว่า, จะรื้ออยู่ไย? ถ้าผมสมัครเสียเลย, สงครามอาจเลิกไปก่อนที่ผมจะสำเร็จ การฝึกก็ได้

(He accepted me for pilot training so I think why do I wait. If I applied now, the war might quit before I finish my practice.)

NV: เขารับผมเป็นนักบินฝึกหัด ผมก็เลยสบายไป ถ้าขึ้นรอ สงครามอาจจะสิ้นสุดก่อนที่ผมจะเรียนจบ

(He accepted me as a pilot trainee so it is good for me. If I waited, the war might quit before I graduate.)

Discussion

The story describes when the war is happening. Many young men are selected to train to be soldiers. Bobby also has a chance for pilot training while he is studying. This is special chance by the need of the war, but his mother is not happy. This discrepancy is a clause If I did which is translated as ถ้าผมสมัครเสียเลย (If I applied now) and ถ้าขึ้นรอ (If I waited) in Unahatoop's and Nida's version respectively.

The preceding sentence in the original is Why wait? If I did in the following sentence is a cohesive tie, a substitution of verb, refers to wait. Thus, If I did means If I

waited (until the war is over) In this discrepancy, Nida's version is more acceptable than Unahatoop's version since Nida's version maintains cohesion of the source text, but Unahatoop's version does not.

Discrepancy 17

ST: I'll handle it with kid gloves.

UV: ผมจะประจักษ์กับมือให้ดีเชียวนะ.

(I will carefully handle it)

NV: ผมจะประคับประคองมันอย่างดีที่สุดเลย

(I will handle it with great care)

Discussion

The discrepancy is the phrase with kid gloves which is translated as ประจักษ์กับมือให้ดีเชียวนะ (carefully handle it) and ประคับประคองมันอย่างดีที่สุดเลย (handle it with great care) in Unahatoop's and Nida's version respectively. With kid gloves is an idiom meaning very carefully. ประจักษ์กับมือให้ดีเชียวนะ (carefully handle it) does not sound like Thai while ประคับประคองมันอย่างดีที่สุดเลย (handle it with great care) is better understandable in Thai. Therefore, Nida's version is more acceptable than Unahatoop's because it maintains better situationality than the other.

Discrepancy 18

ST: I know. She didn't.

UV: ลูกรู้. แม่ไม่ได้ทำอะไรลูกหรอก.

(I know, mother did nothing to me)

NV: แต่หนูรู้ว่าแม่ไม่ได้ห่วงหนูถึงเพียงนั้นหรอกค่ะ

(but I know that mother did not worry about me that much)

Discussion

The story describes after JeriLee's divorce. Her mother worries about her financial status because Thornton is a wealthy famous man. She tries to point out that JeriLee has made a wrong decision. JeriLee's stepfather, who cares about JeriLee's feeling concerns that JeriLee may be upset by her mother's words since both women's relationship does not go quite well. JeriLee tries to make him relax saying that her mother does not upset her. The previous sentence is I hope mother didn't upset you. It's only that she worries about you.

The discrepancy is the sentence She didn't which is translated as แม่ไม่ได้ทำอะไรลูกหรอก (Mother did nothing to me) and แม่ไม่ได้ห่วงหนูถึงเพียงนั้นหรอกคะ (Mother did not worry about me that much). She didn't in the second sentence is related to the previous one. She is a cohesive tie, a reference, referring to Mother. Didn't is a substitution of a verb referring to didn't upset. Therefore, Unahatoop's version is more acceptable than Nida's because the former version maintains cohesion of the source text, but the latter one does not.

Discrepancy 19

ST: It could have been worse.

UV: มันอาจทำให้ร้ายหนักเข้าไปอีก

(It could have been worse)

NV: บางคนเคราะห์ร้ายกว่าลูกเป็นไหน ๆ

(Some people are less fortunate as you are)

Discussion

The discrepancy is the sentence It could have been worse which is translated as มันอาจทำให้ร้ายหนักเข้าไปอีก (It could have been worse) and บางคนเคราะห์ร้ายกว่าลูกเป็นไหน ๆ (Some people are less fortunate than you are) in Unahatoop's and Nida's version respectively.

In the story, it is a dialogue between Mr John Randall and his stepdaughter, JeriLee. He said "Don't feel bad, JeriLee. It could have been worse." He tries to tell JeriLee not to feel bad because she cannot correct the mistakes which already happened in her life. That means if JeriLee feels bad, it will make things worse than at present. He does not mention or compare JeriLee to anyone else. Therefore, Unahatoop's version is more acceptable than Nida's in this discrepancy since the former version maintains the intentionality of the source text, but the latter does not.

Table 2 Frequency of Each Standard of Textuality Affected Between the Two Thai Versions in Chapter 3 (Big Town)

Standard of Textuality	Frequency of Discrepancy	
	UV	NV
1. Intentionality	0	1
2. Situationality	2	1
3. Informativity	1	0
4. Cohesion	1	1
5. Coherence	0	0
6. Intertextuality	0	0
Total	4	3

Table 2 reveals the frequency of each standard of textuality affected between the source text and the two Thai translated versions in Chapter 3 (Big Town). According to the table, Unahatoop violates the standard of textuality four times while Nida three times. The situationality of the source text is violated twice in Unahatoop's version and once in Nida's. The discrepancies concerning cohesion are found once in both versions. Regarding intentionality, the discrepancy is found once only in Nida's version. In terms of informativity, the discrepancy is found once only in Unahatoop's version. Finally, in regards to coherence and intertextuality, no discrepancy is found in both versions.

Chapter 19 (Big Town)

Discrepancy 20

ST: I'll make sure he doesn't hustle you.

UV: ผมจะกำชับไม่ให้เขาทำแปดเหลี่ยมกับคุณ

(I will tell him not to cheat you)

NV: เขาต้องทำอะไรให้คุณได้...แต่อย่าเร่งรัด

(He must be able to do something for you, but don't rush)

Discussion

The discrepancy in this sentence is the word hustle which is translated as ทำแปดเหลี่ยม (an idiomatic expression in Thai means to cheat) and เร่งรัด (to rush) in Unahatoop's and Nida's version respectively.

The word hustle has several meanings such as

- 1) to make someone move quickly, often by pushing him/her
- 2) to cheat someone to get money

According to the story, Dacosta told JeriLee that he would talk to Luigi about her and he will ensure that Luigi would not cheat her for some benefits. Unahatoo replaces the word with ทำแปดเหลี่ยม (to cheat) and provides an equal meaning to the original. Nida, on the other hand, replaces the word with เร่งรัด (to rush) which is another meaning of the word hustle. The meaning in Nida's version does not correspond to the context of the text as a whole because the text describes Luigi as an untrustworthy man. Therefore, this discrepancy shows that Unahatoo's version provides intentionality of the source text better than Nida's.

Discrepancy 21

ST: But everybody needs a friend

UV: แต่ไม่ว่าใครก็จำเป็นต้องมีเพื่อนเข้าไว้สักคน

(But everybody needs a friend)

NV: ใครก็อยากเป็นเพื่อนกับคนอย่างธอร์นตัน

(Everybody would like to be Thornton's friend)

Discussion

In this discrepancy, Unahatoo gives direct translation as แต่ไม่ว่าใครก็จำเป็นต้องมีเพื่อนเข้าไว้สักคน (But everybody needs a friend) while Nida misinterprets as ใครก็อยากเป็นเพื่อนกับคนอย่างธอร์นตัน (Everybody would like to be Thornton's friend).

The story tells of how Dacosta tries to persuade JeriLee to maintain positive relationships with those who will help her succeed in her job. He does not mention Thornton in this sentence. Therefore, Unahatoo's version is more acceptable than Nida's in this discrepancy since his version keeps the intentionality of the source text better than the latter.

Discrepancy 22

ST: I came close to it once and it left me feeling like half a human being.

UV: ฉันน่าจะจวนเจียนมาหนึ่งแล้วละ, มันทำเอาฉันรู้สึกเหมือนเหลือความเป็นคนติดตัวอยู่ครั้งเดียว

(I came close to it once and it made me feel like I have only half a human being)

NV: ฉันเคยได้ลิ้มรสมันมาแล้วครั้งหนึ่งอย่างใกล้ชิดที่สุด...ฉันหมายความว่าความสำเร็จที่ฉันหาได้ด้วยตัวเอง

บัดนี้ฉันมีความรู้สึกที่ฉันเป็นคนเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

(I came close to it once and now I feel that I am half of human being)

Discussion

The story depicts that JeriLee told Dacosta once she had succeeded (when she was married to Thornton). Such success makes her feel as if she were half of human being because Thornton is a very famous writer and it was not clear whether JeriLee got an award of writing because of her own ability or because of being Thornton's wife. Thus, after divorce, she would like to prove that she, herself, is able to be successful without anyone's help.

Unahatoop translates it left me feeling like half a human being literally and correctly as มันทำเอาฉันรู้สึกเหมือนเหลือความเป็นคนติดตัวอยู่ครั้งเดียว while Nida translates it as บัดนี้ฉันมีความรู้สึกที่ฉันเป็นคนเพียงครั้งเดียวเท่านั้น (now I feel that I am half a human being) which is not clear what makes her feel like that. Therefore, Unahatoop's version is more acceptable since his version maintains the intentionality of the source text.

Discrepancy 23

ST: Most independent people I know are broke.

UV: คนไม่พึ่งใครเท่าที่ผมรู้จักนั้นอดโซ่กันเสียแหละมาก

(Most independent people I know starves).

NV: ผมเคยพบคนเสรีพวกนี้ 'พัง' มาแล้วทั้งนั้น

(I have found all these independent people are destroyed)

Discussion

Unahatoop translates are broke as อดใจ (to starve) while Nida replaces the word broke with พัง (to be destroyed). Broke can be used as an adjective. To be broke means to be without money. For example if a company or business goes broke, it can no longer operate because it has no money. On the other hand, broke can be used as a past tense form of the verb break, which means to separate into two or more pieces, especially because an object is hit or dropped. For example, if you drop a vase, it falls to the floor and smashes into a number of pieces.

Broke in this sentence is an adjective since it comes after the verb to be (are). If broke is used as a verb, it should be broken as in the passive form (is/are broken). (Note that the term 'a broken man/woman' refers to one destroyed by misfortune.) Therefore, Unahatoop's version is more acceptable for this discrepancy since it maintains the intentionality better than Nida's version.

Discrepancy 24

ST: You mean either I become a wife or a whore.

UV: คุณจะให้เข้าใจว่าฉันเป็นได้แค่แม่ศรีเมียหรือแม่ดอกทอง

(You would like me to understand that I am able to be only a good wife or a bitch)

NV: หมายความว่ากันตรง ๆ ว่าฉันมีทางเลือกอยู่เพียงสอง เป็นเมียและแม่หรือมิฉะนั้นก็โสเภณี

(Frankly speaking I have only two choices to make, being a wife and a mother or being a prostitute)

Discussion

This discrepancy is the phrase a wife or a whore which is translated as แม่ศรีเมียหรือไม่ก็แม่ดอกทอง (a good wife or a bitch) and เมียและแม่หรือมิฉะนั้นก็โสเภณี (a wife and a mother or a prostitute) in Unahatooop's and Nida's version.

The story includes an incident where Dacosta suggests to JeriLee that she have two choices. One is to find a nice man, get married and have a couple of children, instead of trying to be a successful writer, and he goes on to justify himself by explaining that men have more opportunities than women in this kind of business. JeriLee is a good-looking woman. She does not need to struggle as she does if she permit chances for men in entertainment business to have sexual relation with her. However, JeriLee has a strong desire to be a successful writer in her own right and on her own terms. From her perspective, being a wife or a mother is similar to being a whore because such a woman does her duty solely for some benefit or material gain.

Both แม่ดอกทอง and โสเภณี mean a whore. แม่ดอกทอง (A bitch) is an abusive term for scolding women who have sexual affairs with a lot of people in order to fulfill their own needs. โสเภณี (prostitute) is a formal word used to refer to those people, usually women, who work in the sex industry. Since 'whore' is an offensive word, แม่ดอกทอง (A bitch) provides a more equivalent situatioanlity of the text than โสเภณี (prostitute) which is too formal. Therefore, in this discrepancy Unahatooop provides better situationality of the source text than Nida.

Discrepancy 25

ST: I had no friend--male or female.

UV: ฉันไม่มีเพื่อนเลย--ไม่ว่าจะชายหรือหญิง.

(I have no friend at all--neither male nor female)

NV: ไร้ญาติขาดมิตร ดูมันมืดมัวไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง

(no relatives, no friends. It looks dark and vague in everything)

Discussion

In the above sentence, Unahatoop employs a word-by-word translation. The sentence is translated literally according to its meaning from the source text.

Nida partially translates the sentence. She employs a Thai idiomatic expression ไร้ญาติขาดมิตร, which means no relative, no friend to convey the meaning appropriately. The omission is male or female which does not affect the meaning of the text. Moreover, she adds the expression ดูมันมืดมัวไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง, meaning It looks dark and vague in everything to further explain the situation of the sentence.

The text describes the loneliness of the protagonist. She is disappointed because she has difficulties in finding a job in show business. Her mother does not understand why she still lives in a big city (New York) without any job or money. She feels that she has no friends, no hope and no sincere people around her at that time.

Regarding this discrepancy, both Unahatoop and Nida maintain the intentionality of the source text, but Nida provides better situationality than Unahatoop.

Discrepancy 26

ST: Show business camaraderie didn't seem to exist on the level on which I lived, at least not for me.

UV: ความเป็นผองเพื่อนในวงการแสดงดูที่จะไม่มีบังเกิดขึ้นได้ในแวดวงระดับที่ฉันตกอยู่, อย่างน้อยก็ไม่มีสำหรับฉัน
(Friendship in show business)

NV: วงการบันเทิงธุรกิจทุกแขนงดำเนินต่อไปโดยไม่มีที่ให้ฉันเข้าไปอยู่ด้วยเลย
(Every branch of the entertainment business)

Discussion

The discrepancy in the above sentence is the original phrase show business camaraderie, which is translated into ความเป็นผองเพื่อนในวงการแสดง and วงการบันเทิงธุรกิจทุกแขนง. Show business is a sector of the entertainment industry. Camaraderie means a feeling of friendship that people in a group have, especially when they work together. From the diction in this phrase, the source text intends to convey the meaning of friendship in show business. In Unahatoop's version, the phrase is translated correctly as ความเป็นผองเพื่อนในวงการแสดง (friendship in show business)

Nida, on the other hand, translates วงการบันเทิงธุรกิจทุกแขนง as every branch of the entertainment business. The word camaraderie is not translated in Nida's version. Such omission affects the informativity of the text, for it does not offer enough information to the audience.

Regarding this part of the text, the author uses camaraderie in show business to express the extent of information. The head noun is camaraderie and in show business is used as modifier. The omission of the head noun in the translation reduces the informativity of the text in this part.

Thus, it can be said that Pramoon provides and maintains the intentionality of the source text, but Nida does not because of her misinterpretation. Moreover, the omission in Nida's version reduces the informativity of the text.

Discrepancy 27

ST: But she's got a great figure and a sensational ass.

UV: แต่รูปร่างเธอเยี่ยมยอดแถมตูดยังยั่วซะมัดเลย

(But her figure is great and her ass is very sexy)

NV: แต่รูปร่างดีนี่ครับ ท่าทางเซ็กซี่ดีเสียด้วย

(But her figure is good and her posture is sexy)

Discussion

The discrepancy in this sentence is the word ass (a noun, an impolite word meaning the buttocks or bottom) which is translated as ตูด (ass) in Unahatoop's version.

Nida, on the other hand, replaces the word with ท่าทาง (posture) because Nida does not employ literal translation. Moreover, the word ตูด (ass) is a slightly vulgar, and in this case, sexist word. Avoiding the word ตูด (ass) injects an element of prudishness that does not exist in the source text. Therefore, this discrepancy shows that Unahatoop's version is more acceptable since his version maintains the intentionality of the source text.

Discrepancy 28

ST: Your father had a heart attack this morning.

UV: พ่อของลูกเป็นโรคหัวใจเมื่อเช้านี้

(Your father had a heart disease this morning)

NV: คงไม่รู้ละที่ว่าพ่อของลูกเกิดไม่สบาย หัวใจวายเมื่อเช้านี้

(You might not know that your father is sick, he had a heart attack this morning)

Discussion

The discrepancy of this sentence is the phrase heart attack (a serious medical condition in which a person's heart suddenly stops working). Unahatoop translates the phrase as โรคหัวใจ (heart disease) which means a condition in which a person's heart has difficulty pumping blood. Nida translates it as หัวใจวาย (heart attack). Therefore, Nida's version is more acceptable for this discrepancy since it maintains the intentionality of the source text, but Unahatoop's does not.

Discrepancy 29

ST: The pain seemed to tighten around my heart.

UV: ความเจ็บปวดดูที่จะขุ้มหัวใจฉันเอาไว้หมด

(The pain seemed to tighten all my heart)

NV: หัวใจของฉันถูกบีบจนเหลือเล็กน้อย มันเจ็บปวดจนจะทนทาน

(My heart was squeezed so much that it gets small; it is so painful that I can't bear it any longer)

Discussion

The discrepancy in this sentence is the way it is translated. Unahatoop translates directly to the original as ความเจ็บปวดดูที่จะขุ้มหัวใจฉันเอาไว้หมด (The pain seemed to tighten all my heart). Nida, on the other hand, translates in her style to explain how painful her heart was.

In translating novels, if the translator employs the literal translation he/she may not be able to include the character's mood or emotion appropriately. Therefore, this discrepancy shows that both Nida and Unahatoop maintain the intentionality of the source text. However, Nida provides more informativity to suit the situationality of the source text better than Unahatoop does since she describes the character's feeling clearly as well

as appropriately imparts the feeling to the readers in order to have equivalent response to the situation.

Table 3 Frequency of Each Standard of Textuality Affected Between the Two Thai Versions in Chapter 19 (Big Town)

Standard of Textuality	Frequency of Discrepancy	
	UV	NV
1. Intentionality	2	6
2. Situationality	0	1
3. Informativity	2	1
4. Cohesion	0	0
5. Coherence	0	0
6. Intertextuality	0	0
Total	4	8

Table 3 reveals the frequency of each standard of textuality affected between the source text and the two Thai translated versions in Chapter 19 (Big Town). According to the table, Unahatoop's version violates the standard of textuality four times while Nida eight. The intentionality of the source text is violated six times in Nida's version and twice in Unahatoop's. The discrepancies concerning the situationality are found once only in Nida's version. In terms of informativity, discrepancies are found twice in Unahatoop's versions and once in Nida's. Finally, in regards to cohesion, coherence and intertextuality, no discrepancy is found in both versions.

Table 4 Frequency of Each Standard of Textuality Affected Between the Two Thai Versions in the Three Chapters.

Standard of Textuality	Frequency of Discrepancy	
	UV	NV
1. Intentionality	3	11
2. Situationality	3	3
3. Informativity	4	2
4. Cohesion	1	2
5. Coherence	0	0
6. Intertextuality	0	0
Total	11	18

Table 4 reveals the frequency of each standard of textuality affected between the source text and the two Thai translated versions in the three chapters. According to the table, Unahatoop's version violates the standard of textuality 11 times while Nida 18 times. The intentionality of the source text is violated three times in the former version and 11 times in the latter. The discrepancies concerning the situationality are found three times in both versions. In terms of the informativity, the discrepancies are found four times in Unahatoop's version and twice in Nida's. Regarding cohesion, discrepancy is found once in Unahatoop's versions and twice in Nida's. Finally, in regards to coherence and intertextuality, no discrepancy is found in both versions.

As a whole, this chapter reveals the analysis of 29 discrepancies: 13 in Chapter 2 (Small Town), six in Chapter 3 (Big Town), and ten in Chapter 19 (Big Town). Then the findings are shown in Tables 1, 2, 3, and 4. According to the tables, Unahatoop's version is more acceptable than Nid's in Chapter 2 (Small Town) and Chapter 19 (Big Town), but Nida's version is more acceptable than Unahatoop's in Chapter 3 (Big Town). Therefore, considering all the three chapters, Unahatoop's version is more acceptable than Nida's since the proportion of each standard of textuality violation items is 11:18.

CHAPTER 5

CONCLUSION AND DISCUSSION

This chapter includes a summary of the study, followed by a discussion of the findings. Then limitations of the study, implications, and recommendations for further studies are provided.

Summary

In this study, Chapter 2 (Small Town), Chapter 3 (Big Town) and Chapter 19 (Big Town) of two translated versions : เจริลีจอมโลภี๋ (*JeriLee, the lustful lady*) by Pramoon Unahatoop and เดี่ยวดาย (*Lonely*) by Nida were analyzed within de Beaugrande and Dressler (1981) theoretical framework. The original novel is the best-selling novel *The lonely lady* written by Harold Robbins

The objective of this study was to assess the translation quality of two Thai translated versions within the theoretical framework.

The results revealed that the translation quality in Unahatoop's version was considered more acceptable than that of Nida.

Discussion

According to the findings, 29 discrepancies are found in the three chapters. 11 violated items of the standard of textuality are found in Unahatoop's version while 18 in Nida's. The frequencies of each standard of textuality affected in Unahatoop's version are as follows: informativity four times, intentionality and situationality three times

each, and cohesion once. Nida's, on the other hand, are: intentionality 11 times, situationality three times, and informativity and cohesion two times each.

Regarding to Chapter 2 (Small Town) and Chapter 19 (Big Town), Unahatoop's version is more acceptable than Nida's since the proportion of each standard of textuality violation items between Unahatoop's version and Nida's are 3:7 and 4:8 respectively. However, Nida's version is more acceptable than Unahatoop's in Chapter 3 (Big Town) since the proportion of each standard of textuality violation items between Unahatoop's version and Nida's is 4:3.

The result of this study may correspond, or contrast, to previous research as follows:

- 1 The findings of this study corresponds to the findings of Thawornlerdratt's (1987) and Sudprakonkate (2002) in regards to Nida's version.

Thawornlerdratt's (1987) compared two translated versions: เดี่ยวดาย (Lonely) by Nida and *The lonely lady* by Suwit Khawplod. The findings revealed that both versions maintained the meaning close to the original. However, readers responded to Nida's version better than Khawplod's because Nida's used a more stylish flair in her writing.

Sudprakonkate (2002) studied Nida's translated work *The queen's confession* by Victoria Holt. The findings revealed that Nida adjusts ideas, images, emotions and feelings more skillfully to establish that vital correspondence with Thai culture. The arrangements of ideas and thought are different from the original since her style of translation is free translation. Moreover, the registers used in her translated work are appropriate in the Thai cultural setting.

Regarding the findings of this study, Nida once again employs free translation. Some discrepancies in her version may not be considered maintaining the intentionality

of the source text because her word choices depend mainly on the aesthetics of the language, adjusted to suit the taste of Thai people. For example, formal words tend to be used to replace abusive, vulgar and derogatory words in her version. In addition, the orders of the sentences in descriptive parts of the novel are frequently rearranged. Therefore, readers may appreciate the novel more while reading Nida's version than Unahatoop's version. Nevertheless, the aesthetic dimension of the novel is more faithfully rendered in Nida's version because she is closer to the spirit of the original.

2 The findings of this study differ from the findings of Chuangsuwanich (2002) in terms of standards of textuality.

Chuangsuwanich (2002) analyzed two translated versions of *Jonathan Livingston Seagull* within the theoretical framework proposed by de Beaugrande and Dressler (1981). The findings revealed that the most significant problem in respect of the two translated versions concern was the intentionality of the source text. Other problems were situationality, informativity, intertextuality, cohesion and coherence. However, in this study, the problems of each version are different, as follows.

In Nida's version, the most significant problem concerns intentionality of the source text. Other problems relate to situationality, cohesion, and informativity. In regards to Unahatoop's version, the most significant problem revolves around situationality and informativity, with intentionality and cohesion occasionally suffering.

Unahatoop, as previously mentioned, employs literal translation. Most of the discrepancies found in his translated work show that he might not provide the situationality and informativity of the text as effectively as one would like. Still, the intentionality of the source text in his version might be maintained better than in Nida's because of his translation method; he translates every word from the original to his translated work almost without omission. His version may be an excellent example of a

word-by-word translation. The readers are unable to respond to his translated work as if they were reading a Thai novel. Punctuation marks such as periods, hyphens and commas maintained in Unahatoop's version which are similar to those in the original are not acceptable because such punctuation marks do not exist in Thai. Furthermore, these punctuation marks may interfere with the reader's stream of thought and interpretative projection, thereby rendering the translated work less enjoyable.

Limitation of the Study

1 The data in this study do not represent the whole text as only the three chapters were the subject of this study. Despite one's best intentions, any study of this nature inevitably involves a significant body of subjective judgment, and so it is prudent to remember that these findings are those of one, and only one, researcher. No research is immune for the influences of his/her own background knowledge, attitudes, and cultural perspectives. According to de Beaugrande and Dressler (1981), the seven standards of textuality might overlap and affect one another. To rectify this, further analysis might well be conducted by taking all seven standards into consideration for each individual discrepancy. In this research project, the researcher solely examined the possible translation mismatch between the two translators for one standard of textuality, and then moved on to the next in turn. The approach might well produce additional findings that are more representative and organic and avoid some of the pitfalls of the other approaches where are somewhat mechanistic. Translation is, after all, an art and not a science.

2 The theoretical framework used in this study is designed for evaluating the quality of all text types and was not exclusively designed for literary translated ones, such as the novel used in this research. Translation has its own distinguishing characteristics which mark it as different from linguistic genres. Notwithstanding, the results of this study might well provide some pragmatic guidelines for making a judgment as to which literary work is better translated.

Implications

The finding of the study will be beneficial as follows:

- 1 The research results can be used by those who wish to access and assess good quality translated work.
- 2 Critics of translated novels can use the results of the study as guidelines to make critical evaluations of translated works.
- 3 Translators will be able to develop their translating skills and produce better quality translations.

Recommendations

- 1 There should be further studies of translation quality analyzing other chapters of เจริญใจมโหฬาร (JeriLee, *the lustful lady*) by Pramoon Unahatoop and เดี่ยวดาย (*Lonely*) in order to evaluate the translation quality of the whole book.

2 There should be further studies about translation quality of *เจริลีจอมโลภกี้ย* (*JeriLee, the lustful lady*) by Pramoon Unahatoop and *เดี่ยวดาย* (*Lonely*) using other different theoretical frameworks.

3 Those who are interested in analyzing the quality of a translated text may apply de Beaugrande and Dressler's (1981) theoretical framework of seven standards of textuality to evaluate other translated works.

References

References

- Baker, M. (1992). *In other words: A coursebook on translation*. London: Routledge.
- Catford, J. (1965). *A linguistic theory of translation*. Oxford: Oxford University.
- Chuangsuwanich, J. (2002). *Translation quality: A comparative study of two Thai versions of Jonathan Livingston Seagull*. A Master's Project M.A. (English).
Bangkok: Graduate School Srinakharinwirot University. Photocopy.
- De Beaugrande, R, and Dressler, W. (1981). *Introduction to text linguistics*. London: Longman.
- Grice, P. (1989). *Studies in the way of words*. Harvard University Press: Cambridge.
- Halliday, M.A.K. (1978). *Spoken and written language*. Oxford: Oxford University Press.
- and Hassan, R. (1989). *Language, context and text*. Oxford: Oxford University Press.
- Hatim, B. and Mason, I. . (1997). *The translator as communicator*. London: Routledge.
- House, J. (1997). *Translation quality assessment: a model revisited*. Germany: Gunter Narr Verlag Tubingen.
- Nida, E. (1964). *Toward a science of translation*. Leiden: Brill.
- Reiss, K. (1971,1976). *In Hartmann's contrastive textology*. England: Longman.
- Renkema, J. (1993). *Discourse studies, An introductory textbook*. Amsterdam/Philadelphia: Benjamins.
- Toury, G. (1995). *Descriptive translation studies and beyond*. Amsterdam: Benjamins.
- Robins, Harold. (1977). *The lonely lady*. New York: Simon and Schuster.

- ชื่นจิตร หอมหวาน. (2527). *การแปล: อาชีพผู้ปวงชน*. กรุงเทพฯ: ยูไนเต็ดโปรดักชั่น.
- วินิตา คิถียนต์. (2532). *จากภาษาต่างประเทศสู่ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ดันอ้อ.
- อรสา ถาวรเลิศรัตน์. (2530). *บทวิเคราะห์เปรียบเทียบนวนิยายแปลเรื่อง "เด็ยวคาย" และ "โลนลี่ เลดี้"*.
 ปริญญาโท ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
 อุดลำนานา.
- นิตา. (นามแฝง). (2524). *เด็ยวคาย*. กรุงเทพฯ: หมึกจีน.
- สิทธา พิณภูวดล. (2529). หน่วยที่ 15 *หลักการแปล เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร*.
 นทบุรี: อาชีพผู้ปวงชน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วัลยา วิวัฒน์สร. (2545). *การแปลวรรณกรรม*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ
 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สัญญาหวิ สายบัว. (2538). *หลักการแปล*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จู่ไรรัตน์ สุดประโคนเขต. (2543). *การศึกษาเชิงวิเคราะห์นวนิยายแปลเรื่อง คำสารภาพของมารี
 อังตัวเนตต์: การถ่ายถอดลีลาการเขียน ปริญญาโท ศศ.ม ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการ
 สื่อสารและการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์. (2518). *วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สมาคม
 ภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย.
- ประมุข อุณหรูป. (2521). "เจริลีจอมโลกีย์". *นิตยสาร 21*. กรุงเทพฯ: นิตยสาร 21.

APPENDICES

Appendix 1

The Source Text

Chapter 2 (Small Town)

"You ALMOST always die," the man said.

She turned from the bus window and looked at him. For the three months she had been taking this bus to Port Clare Central High the man had been in the seat next to her. This was the first time he had ever spoken. "Yes," she said, her eyes unexpectedly filling with tears.

He stared past her out the window. "The snow. Why is it always the damn snow?" he asked, speaking to no one.

"I'm going to die," he went on matter-of-factly.

"My father died," she said.

For the first time he focused on her. A shade of embarrassment crept into his voice. "I'm sorry," he apologized. "I didn't realize I was talking aloud."

"It's all right."

"I didn't mean to make you cry."

"I'm not crying," she said defiantly.

"Of course," he said quickly.

She felt a strange pain in her stomach. She realized with a sense of shame that she hadn't thought about her father for a long time. In any way it had been almost too easy for her stepfather to push him from her mind. The man's face seemed thin and pinched. "Do you go to Central?"

"Yes."

"What term?"

"Sophomore."

"You look older," he said. "I would have thought you were a senior."

A faint flush came over his pale skin. "I hope I--I mean--I don't want to offend.

I just don't know too much about young girls."

"That's okay," she said. "People are always taking me for older."

He smiled recognizing that he had pleased her. "Forgive me anyway," he said.

"I'm Walter Thornton."

Her eyes widened. "You're that--?"

He didn't allow her to finish. "I'm that Walter Thornton," he said quickly.

"But"--she hesitated--"you ride the bus every morning."

He laughed. "You know a better way to get to the station?"

"But you have two plays and a movie on Broadway at the same time."

"I also don't drive." He looked at her. "How do you know so much about me?"

he asked curiously.

"Everybody knows about you," she said.

"Not high school kids. They know about actors, not writers."

"I'm going to be a writer," she said.

"Why not an actress?" He was curious. "You're beautiful enough." She blushed.

"Why? Is it wrong for me to want to be a writer?"

"No," he said. "It's just unusually. Most girls want to go to Hollywood and become a movie star."

"Maybe I'll do that too," she said thoughtfully.

The bus began to slow down. They were at the railroad station. He got to his feet and smiled at her. "I'll see you tomorrow. We'll talk some more."

"Okay," she said. Through the window she watched the tall thin figure in the

flapping raincoat disappear in to the waiting 8:07 New York express.

Her boyfriend, Bernie Murphy, was waiting for her in front of the school.

"Do you know who I met on the bus today?" she asked excitedly. "Walter Thornton! Imagine that? I've been sitting next to him every day for three months and I didn't even know who he was."

"Who's Walter Thornton?" Bernie asked.

"Who's Mickey Mantle?" she retorted with disgust.

When JeriLee was ten years old two things happened that were to change her life. The first was that her mother remarried. The second was that she wrote a story that which she then produced as a play on the final day of school.

She called it "A Gory Fairy Tale." And it was. For by the time the curtain fell everyone on stage had died.

As writer, producer and director, she cast herself in the only dual role, that of the cook who had been put to death by the king and then risen from the grave as a witch who came back for revenge.

JeriLee loved the feeling of power. During that brief period she was the most important girl in the fifth grade.

For the first time she could feel the impact she had on other people and instinctively she recognized that the words she had written were the source of the heady sense of power.

Later, clutching her award for creative writing, her face still smudged with the black soot makeup of the witch, she went to her mother and announced her decision.

"I'm going to be a writer, Mommy."

Her mother, who as sitting with Mr. Randall of the Farmer's Bank, smiled

vaguely. She had scarcely watched the performance. She was too busy thinking about John Randall's proposal the previous night. "That's nice, dear," she said. "But I thought you wanted to be an actress."

"I did," JeriLee answered. "But I changed my mind."

"I thought you looked beautiful on the stage," her mother said. "Didn't you, John?"

"She was the most beautiful girl there," John Randall agreed heartily.

"JeriLee stared at them. They had to be blind. The whole point of the makeup was to make her look like an ugly witch. "My makeup was horrible," she said.

Her mother smiled reassuringly. "Don't you worry, dear," she said. " we thought you looked beautiful."

Later they went to dinner at the Port Clare Inn, a candlelit restaurant which overlooked the Sound.

"We have something very important to tell you, dear," her mother began over dessert.

JeriLee scarcely looked at her. She was too busy watching the drunken couple who were openly fondling each other at the corner table.

"JeriLee!" her mother said sharply.

JeriLee looked at her mother.

"I said we had something very important to tell you."

She became the dutiful child. "Yes, Mother."

Her mother spoke awkwardly. "Ever since your father died ... well, you know how difficult it has been for me to take care of you and your brother while going to work in the bank every day."

JeriLee was silent. She was beginning to understand. But she didn't know whether she liked what was coming.

Her mother glanced at Mr. Randall for support. He nodded reassuringly. Under the table her hand sought his. "We thought it would be nice if the two of you had a father again," she said, then added quickly, "Bobby is almost six years old now and a boy should have a father to do things with. You know, ball games, fishing, things like that."

JeriLee looked first at her mother, then at Mr. Randall. "You mean you want to marry him?" There was a note of disbelief in her voice. Mr. Randall and her father were nothing alike. Her father had always been laughing and full of fun, while Mr. Randall almost never smiled.

Her mother fell silent.

For the first time Mr. Randall spoke. Soothingly, as if he were talking to a client of the bank who had been questioning an error on his monthly statement. "I'd make a very good father to the two of you. You're a very lovely girl and I like your brother very much."

"Don't you like me too?" she asked with a child's unerring logic.

"Of course I do," he answered quickly. "I thought I made that quite clear."

"You didn't say it."

"JeriLee!" Her mother's voice was sharp again. "You have no right to speak like that to Mr. Randall."

"It's all right, Veronica," he said soothingly. "I like you very much, JeriLee, and I would be proud if you would have me as your father."

JeriLee looked into his eyes and for the first time saw the hidden warmth and kindness. She responded immediately but didn't know what to say.

"I know I can never take the place of your real father but I love your mother and will be very good to all of you," he said earnestly.

JeriLee smiled suddenly. "Can I be the flower girl at the wedding?"

John Randall laughed in relief. "You can be anything you want," he said, covering her mother's hand with his. "Except the bride."

A year after they were married, John Randall formally adopted the two children and her name became JeriLee Randall. A curious sadness came over her the first time she wrote her new name. Now there would be almost nothing left to remind her of her father. Bobby, who had never really known him, had already forgotten. And she wondered if, in time, She would too.

Chapter 3 (Big Town)

My FATHER'S Car was blocking the driveway so I pulled to a stop in front of the house. I had just cut the motor when my brother came out of the house and down the walk toward me. For a moment it was hard to believe that it was Bobby. He was tall, over six feet, and slim. Somehow the gray-blue Air Force uniform made him look older and taller than his twenty years. He came around the car and pulled open the door.

"Holy cow!" he said, sticking his head inside the car and looking at the wood-paneled dashboard of the Jaguar.

"You could say hello first."

"A sister is a sister. But a new car is a joy forever," he said, kissing me on the cheek.

"What are you doing in that uniform? R.O.T.C. comes home with you now?" I asked as I got out of the car.

"Nope," he said. "I'm in. They accepted me for pilot training so I decided. Why wait? If I did, the war might be over before I graduated. I leave Monday for San Antonio."

"She was right this time," I said, opening the trunk. He reached over and took out my small suitcase. "Don't you start in," he said. "I got enough from Mother."

I snapped the trunk lid shut and followed him up the walk. "We have no business being in Vietnam," I said. "But as long as they can get kids like you to go, it will never end."

"You're beginning to sound like all those other New York commies."

"Shit, Bobby, I just don't like the idea of my kid brother having his head shot off in some stupid jungle."

"I wouldn't worry about it," he said. "The president save it'll all be over by Christmas, and I'll be in school for two years so I'll probably miss it all anyway."

He stopped on the front steps of the porch and turned to look back at the car.

"I didn't know you had a new car."

"It's almost a year old."

"Looks new."

"Can't drive a car much in the city."

"It's smooth," he said. "Expensive?"

"Five thousand."

He whistled. "Whose is it? Yours or Walter's?"

"Mine. I paid for it with my own money. Walter thinks anything other than a Cadillac isn't worth buying."

"That means you get to keep it."

"Of course."

I met his gaze. "So did I. But we just weren't making it. The divorce was the best thing for both of us."

He pulled open the door. "You planning to go out tonight?"

I knew what he was getting at. "You want to borrow the car?"

He nodded. "I got a heavy date tonight. Sort of goodbye thing." I handed him the keys. "Just be careful with it. It's a hot car."

A grin crossed his face and for a moment I saw the little boy I had always known.

"Thanks, Sis. I'll handle it with kid gloves."

Mother didn't really start in on me until after dinner. When she followed me out to the porch.

We were silent while I lit a cigarette. I saw the disapproving look in her eyes. "Is your apartment ready?" she finally asked.

"Yes. I'm moving in on Monday."

"I hope it's a safe building. I read stories in the paper every day about things happening."

"It's safe."

"Do you have a doorman?"

"No. Doorman buildings are too expensive. I can't afford it."

"I'm surprised Walter allowed you to do that."

"It's not his responsibility. We're divorced, remember?"

"I'm sure he would have given you more money if you had asked him for it," she said.

"I'm sure he would have given you more money if you had asked him for it," she said.

Now I knew what she was getting at. "Why can't you come right out and ask what's on your mind, Mother? Do you want to know how much alimony Walter is paying me?"

"You don't have to tell me. It's really none of my business."

"I don't mind telling you," I said. "Nothing."

“Nothing?” she echoed, disbelief in her voice. “How could he do a thing like that? I think it’s terrible.”

“I don’t. I didn’t want any.”

“But you told me about all the money he was paying to his ex-wife. Why shouldn’t you get any?”

“I said I didn’t want it, Mother.”

“But you were married for six years,” she protested. “How are you going to live?”

“I can work, Mother. I’ve got a play that might be produced and I’m up for several parts in shows.”

“But if nothing happens what are you going to do for money then?”

“I have some money. Walter would never let me touch a penny of the money I earned. It’s all in the bank.”

She was silent, waiting.

“Would you like to know how much I have?”

“You don’t have to tell me. It’s really none---“

“I know, Mother,” I said sarcastically. “It’s really none of your business but I’ll tell you anyway. I should have about eleven thousand dollars.”

“Is that all? I thought you were getting seven hundred and fifty dollars a week while you were in the play. What did you do with all that money?”

“Taxes took a big part of it. Walter is in a top bracket and we filed a joint return. The car, clothes and furniture took the rest.”

“Maybe you ought to sell the car. I don’t see why you need a car in the city at all Especially an expensive car like that.”

“But I like it. I wouldn’t have bought it if I didn’t.”

“I wish you had spoken to your father and me before you did anything.”

I was silent.

“Walter was a good man. You shouldn’t have left him like that.”

“I discovered I didn’t love him anymore, Mother. It wouldn’t have been fair to stay on with him, knowing that.”

“Are you in love with someone else?”

“No.”

“Then you shouldn’t have left,” she said emphatically. “You don’t break up a good marriage on a whim.”

“It was no a whim,” I explained patiently. “And if I other. This way we’re still friend.”

“I’m afraid I’ll never understand you, JeriLee. Do you know what you’re looking for?”

“Yes, me.”

She was genuinely puzzled. “What kind of an answer is that?”

I was tired and went up to bed early. But as soon as I lay down I was wide awake. I got out of bed and sat near the window with a cigarette. I wasn’t even thinking.

I remembered sitting in this same window staring at the same street ever since I had been a little girl.

The picture flashed through my mind. The little girl sat at the top of the stairs and cried. The little girl was me. But I was no longer a little girl, so why was I crying?

There was a soft knock. “Are you still awake, honey?” my father whispered. I opened the door. His face, framed by the hall light, was a little thinner and a little more lined than I remembered. “Can’t sleep?” he asked.

I shook my head.

“I can make you some hot milk.”

“I’ll be okay.”

“I hope Mother didn’t upset you. It’s only that she worries about you.”

“I know. She didn’t.”

“She has a lot on her mind. Bobby’s signing up upset her more than she admits.”

“And now me. I guess it doesn’t make things any easier.”

“We’ll manage. All we want is for you both to be all right.” He hesitated a moment. “You know that if there’s anything you need, anything, all you have to do is call us.”

I leaned over and kissed his cheek.

He patted my hair gently. “I don’t like to see you hurting.”

“It’s my fault,” I said. “And I’ll have to work it out myself. But it will get better now that I have the chance.”

He looked at me silently for a moment, then nodded.

“I’m sure it will,” he said. “The last thing in the world you needed was another father.”

My surprise showed in my eyes. He didn’t wait for me to speak. “Walter’s problem was the same as mine. Neither of us wanted to believe that you were growing up.” His smile suddenly warmed his face. “I knew that the moment I saw you in his play. He would like nothing better than to keep you that girl forever. But the difference between life and the play is that life changes and plays don’t. That girl in the play is still the same age today that she was five years ago. But you’re not.”

I felt the tears running down my cheeks. He pulled my head against his chest. A thoughtful tone came into his voice. “Don’t feel bad, JeriLee. It could have been worse. Some people just never grow up at all.”

Chapter 19 (Big Town)

I CALLED HIM on the house phone at nine o'clock the next morning. He sounded sleepy'

"JeriLee Randall," I said. "I didn't mean to wake you."

"It's okay," he said.

"I just want you to know that I left the money you gave me in an envelope at the desk in your name," I said. "Thank you anyway."

"Wait a minute!" He sounded wide awake now. "Where are you calling from?"

"The lobby."

"Don't go away. I'll be down in a minute. We can have a cup of coffee or some breakfast."

"I don't want to be any trouble."

"I want to see you."

I put down the phone. In less than three minutes he came out of the elevator. He hadn't been asleep as I had thought. He was already shaved and dressed. He didn't speak until after we had gone into the restaurant and the waiter Lad brought us some coffee.

"You didn't have to do that." He said.

"Neither did you."

"You don't understand. It's all part of the business."

"But it's not my business," I said.

"You really are an old-fashioned girl, aren't you?"

"No. New-fashioned. I don't believe in taking money I haven't earned."

"What are you going to do for a job?" he asked.

"Keep on looking," I said.

"I'll talk to Luigi a bout you. I'll make sure he doesn't hustle you."

“I’m not going back to him.” I hesitated. “Is Paoluzzi really going to do a picture in which he needs an American actress?”

“Paoluzzi is only interested in doing pictures with his wife,” he said.

“Then there wasn’t really a job?”

“No.”

“That’s what I finally figured out. I guess I’m really stupid.”

“It’s a stupid business. There are millions of girls and very few jobs. Even those with talent rarely make it.”

“I’ll make it,” I said. “I did it once.”

“Weren’t you married to Walter Thornton?” he asked.

I knew what he was getting at. “They gave me the Tony for acting, not because my husband wrote the play.”

“But everybody needs a friend.” He said. “At least that gets you past the secretaries.”

“What are you getting at?”

“Paoluzzi kept me up half the night talking about you. He says you can get more work than you can handle in Italy—wit the right kind of a sponsor.”

“Meaning himself?” I asked.

He nodded.

“No, thanks.” I said. I started to get up.

He put a hand on my arm to stop me. “Don’t be a fool. I could name a half dozen stars who made it that way including Carla Maria. And she was only seventeen when he found her in Naples a dozen years ago.”

“It’s not my style. I came close to it cnce and it left me feeling like half a human being.”

“Independence isn’t what it’s cracked up to be.” He said. “Most independent people I know are broke.”

“What a bout you? I notice you didn’t go into the family business.” He reddened slightly. “That’s different.”

“Why is it different?”

“Because I’m a man and you’re a girl. I can take care of myself better than you can.”

“Maybe you can right now, but I’ll learn. And when I do, there’ll be no difference.”

“The world won’t change. If you’re smart you’ll find some nice guy, get married and have a couple of kids.”

“Is that the only answer you have for me?”

“That. Or the other. And you already said you’re not interested in the other.”

“You mean either I become a wife or a whore. There’s no other way for me to make it?”

“Outside chance.” He said. “One in a million.”

“My kind of odds.” I said. “Thank you for the coffee.”

He took my hand. “I like you. I’d like to see you again sometime.”

“I’d like to see you too. But on one condition.”

“What’s that?”

“No business. No bullshit.”

He grinned. “You’re on. How do I get in touch with you?”

I gave him my number and we walked out to the lobby. I’ll give you a call next week when I get these people out of town.”

“Okay,” I said. We shook hands and I went out into the street. The sun was

shining, the day was warm. I didn't know why, but suddenly I was feeling up.

I didn't see him again for three months. And by then things were very different for both of us. My father died that summer and for the first time in my life I found out what it really meant to be alone.

There had been no work that summer, not even in summer stock, I made the rounds every day, read Casting News and answered every call. But without an agent I wasn't getting anywhere. Even for television commercials you needed an agent to get you inside the doors of the advertising agencies.

Every night I would return to my small apartment exhausted. But after only a few hours' sleep I would wake up and be unable to go back to sleep. I worked on my new play but it wasn't coming together. Everything I wrote seemed forced and artificial. Then, after a while, I didn't write at all. I would sit by my typewriter staring out the window at the night-darkened street, not even thinking.

Somehow my father sensed what was happening. And one day, without word, I received a check for one hundred dollars. And from then on, the check came regularly every Monday. Without it I couldn't have managed.

I tried to talk to him about it one day. But he would say nothing except that it was something both he and Mother wanted to do because they loved me and had faith in me. When I went to thank Mother, she said. "I think you should come back home and live with us. I don't hold with a young girl living alone in the city the way you do."

After that I was even more determined to show her. I attacked my typewriter with new ferocity. But it didn't matter. Nothing good came of it.

I felt so totally alone. I had no friends—male or female. Show business

camaraderie didn't seem to exist on the level on which I lived, at least not for me. And then suddenly one day I became brutally aware of something else—the fact that I was no longer young.

I had answered a cattle call for girls who were to play bits and extras in a beach scene for a film that would be shooting on Long Island. The audition was held in a large hall over the Roseland ballroom on Broadway and we all had to appear in bathing suits and bikinis. I was almost last in line of about thirty girls. I stood waiting to walk past the casting director and the producer, hoping that all the jobs would not be filled before I got my turn.

My figure had always been good. I knew that. And I made sure that I kept it that way by spending a half hour every morning doing exercises. I heard my name being called and walked out across the small stage.

In the center of the stage I paused, turned around slowly as we had been instructed, and then walked away from them, swinging my hips suggestively. I had almost reached the end of the stage when I heard the producer whisper,

“No.”

“But she's got a great figure and a sensational ass,” the casting director rasped.

The producer was trying to whisper, but I could hear him. There was a tone of finality in his voice. “Too old. She has to be at least twenty-five.”

I went around behind the stage to get my clothes. The other girls chattered as they dressed, but none of them seemed to have anything to say to me. The producer's words were beginning to sink in. Too old. They were all younger than I—seventeen, eighteen—bright and fresh and untarnished.

Suddenly I wondered what I was doing trying to live in a world I had outgrown.

Broadway was sweltering in the July heat, but I decided to walk back uptown to my apartment.

By the time I got to my street I was perspiring and exhausted. I decided to go into the liquor store, where I bought of white California wine. Then I went up to my apartment and began to drink. Within an hour I was smashed. The wine worked better on an empty stomach and I had not eaten that morning because I did not want my stomach to bulge when I got into my bikini.

I sat at the window, staring out at the hot streets. Shit. What was the matter with me?

The telephone began to ring, but since I was expecting no calls I decided not to answer. But when I continued to ring I finally picked up.

It was my mother. From the steely control in her voice I knew it was something bad. “JeriLee? Where have you been all day? I’ve been trying to get you.”

I was angry, yet somehow frightened. “For Christ’s sake, Mother! I was out looking for a job. What do you think I’ve been doing?”

The steel was still there. “Your father had a heart attack this morning. He died before they could get him to the hospital.”

The pain seemed tightened around my heart. Then I found my voice. “I’ll be home right away, Mother.”

Appendix 2

Unahatoop's Version

Chapter 2 (Small Town)

"จวนเจียนจะตายอยู่ร่ำไปแล้วละ" ชายผู้^{นั้น}เฒ่าขึ้น. //

เธอหันมาจากหน้าต่างรถบัสและมองดูเขา. // สามเดือนมาแล้วที่เธอโดยสารรถบัสเที่ยวนี้ไปเรียนที่โพธิ์ แคลร์เซ็นทรัลไฮสคูลโดยมีชายผู้^{นั้น}นั่งอยู่ตรงที่นั่งข้างเธอเป็นประจำ.// นี่เป็นครั้งแรกที่เขาปริปากเอ่ยอะไรออกมา // "ใช่."// เธอว่า, น้ำตาออกมากลโดยที่นึกไม่ถึง.//

เขาแลผ่านเธอออกไปนอกหน้าต่าง. //"หิมะ. //ทำไมถึงได้มีหิมะบ่านี้เสียเรื่อย?. //เขาพูด, โดยเอ่ยออกมามาลอย ๆ.//

"ผมน่าจะกำลังจะตายอยู่แล้ว" เขาพูดต่ออย่างเป็นทางการเป็นเรื่องจริงจัง.//

"พ่อดิฉันน่าจะตายแล้ว" เธอว่า.//

เขาเพียงมองเห็นเธอเป็นครั้งแรก. // ความรู้สึกกระดากเข้ามาระคนอยู่ในน้ำเสียงของเขา. //"ขอโทษเถิดนะ" เขาแสดงความเสียใจ. //"ผมไม่ทันรู้ตัวว่าพูดออกมาดัง ๆ."//

"ไม่เป็นไรหรอก."//

"ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้คุณร้องไห้เลย."//

"ดิฉันไม่ได้ร้องไห้" เธอพูดเสียงดี้อ.//

"จริงสินะ" เขารับพูด.//

เธอรู้สึกเหมือนเกิดเจ็บปวดแปลก ๆ ขึ้นมาในท้อง.// เธอได้ตระหนักขึ้นมาด้วยความนึกกลัวว่าเธอลืมนึกถึงบิดาของเธอไปเสียนาน. // ในบางประการก็แทบจะเป็นการง่ายเสียเหลือเกินที่บิดาเลี้ยงของเธอจะรุนเขาให้พ้นไปเสียจากจิตใจของเธอ.//

หน้าของชายผู้^{นั้น}แลดูชubbและหนาวซีด.// "คุณไปเรียนที่เซ็นทรัลหรือ?"//

"ใช่"//

"อยู่ปีไหนแล้ว?"//

"สอฟโฟโมร์"//

"คุณดูจะอายุมากกว่านั้นนี่" เขาว่า.// "ดูน่าจะซีเนียร์แล้ว"//

สีเลือดชานเรือขึ้นกับผิวพรรณซีดเซียวของเขา.// "หวังว่าผม--คือว่าผม--ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำให้คุณชุ่นเคื่อง. // เป็นเพราะผมไม่ค่อยประสาเรื่องเด็กผู้หญิงสาว ๆ เท่านั้นเอง."//

"ไม่เป็นไรหรอก" เธอว่า.// "ถึงคนอื่น ๆ ก็เห็นที่ฉันแก่กว่าอายุเสมอแหละ."//

เขายิ้มออกมาได้, โดยที่ประจักษ์ว่าตนได้ทำถูกใจเธอ. //"ถึงอย่างไรก็อย่าให้ผมก็แล้วกัน" เขา
ว่า. //"ผมชื่อวอลเทอร์ ธอร์นตัน."/

เธอถึงแก่นัยน์ตาลูก// "คุณนะเอง...?"//

เขาไม่ให้เธอพูดจนหมด. //"ผมนะเองวอลเทอร์ ธอร์นตันคนนั้นแหละ" เขารีบพูด.//

"แต่ว่า..." เธออีกอีก... "คุณนั่งรถบัสนี้ไปทุกเช้า."/

เขาหัวเราะ.// "มีวิธีไปสถานีรถไฟได้ดีกว่านี้ไหมล่ะ?"//

"แต่คุณนะจะมีละครสองเรื่องกับภาพยนตร์อีกเรื่องออกโรงอยู่ที่บรอดเวย์พร้อม ๆ กัน."/

"ผมยังไม่ซัปรถอีกด้วย.// "เขาแลดูเธอ. //"มันเรื่องอะไรคุณถึงได้รู้เรื่องผมออกมามากมาย?" เขา
ถามด้วยความนึกประหลาด.//

"ใคร ๆ ก็รู้เรื่องคุณกันทั้งนั้นแหละ" เธอว่า.//

"เด็กนักเรียนมัธยมจะไม่ห rokok. // พวกนั้นรู้จักดีแต่นักแสดง, นักเขียนจะไม่ห rokok."/

"ก็ดิฉันตั้งใจจะเป็นนักเขียน" เธอว่า.//

"ทำไมถึงไม่คิดจะเป็นนักแสดงล่ะ?" เขาเห็นแปลก. //"คุณก็สวยนี่นา."/

เธอหน้าแดง.// "ทำไมหรือ? มันผิดแปลกอะไรหรือที่ดิฉันอยากจะเป็นนักเขียน?"//

"เปล่าห rokok" เขาว่า. //"มันผิดธรรมดาไปเท่านั้นเอง.// เด็กสาวส่วนมากอยากจะไปฮอลลีวูด
และได้เป็นดาราภาพยนตร์."/

"ดิฉันอาจจะทำอย่างนั้นด้วยก็ได้" เธอพูดอย่างใคร่ครวญ.//

รถบัสเริ่มแล่นชะลอลง. // ทั้งสองมาถึงยังสถานีรถไฟแล้ว. // เขาลุกขึ้นยืนและยิ้มให้เธอ. // "ผม
จะพบคุณอีกฟุ้งนี้. // เราจะได้พูดคุยกันอีก."/

"โอเคย์" เธอว่า. // ทางหน้าต่างเธอจับตาดูร่างผอมสูงในเสื้อฝนซึ่งสะบัดลมลับหายเข้าไปในรถ
เร็วสายนิวยอร์กเที่ยว 8:07.//

เพื่อนชายของเธอ, เบอร์นี่ เมอร์ฟี, กำลังรอเธออยู่หน้าโรงเรียน.// "รู้ไหมว่าฉันพบใครบนรถบัส
วันนี้? เธอถามอย่างตื่นเต็น.// "วอลเทอร์ ธอร์นตันเชียวละ ! // นึกดูปะไร? ฉันนั่งอยู่ข้าง ๆ เขาทุกวันมา
ตั้งสามเดือนและฉันไม่ยกัรู้ว่าเขาเป็นใคร?"//

"ใครนะวอลเทอร์ ธอร์นตัน?" เบอร์นี่สงสัย.//

"ก็ใครละมิกกี๋ แมนทล? เธอย้อนให้อย่างหมั่นได้.//

มิกกี๋ แมนทล คือมิกกี๋ (ชาร์ลส) แมนทล เกิดเมื่อ พ.ศ. 2474 เป็นนักกีฬาเบสบอลล์แห่งสหรัฐ

เมื่อเจริลีอายุได้สิบขวบมีการณ์เกิดขึ้นสองอย่างซึ่งเป็นเหตุเปลี่ยนแปลงชีวิตของเธอ // การณ์
แรกคือมารดาของเธอแต่งงานใหม่. // การณ์ที่สองคือเธอได้แต่งบทประพันธ์ขึ้นเรื่องหนึ่งซึ่งในระยะ
นั้นเองเธอได้จัดออกแสดงเป็นละครในวันปิดภาคสุดท้ายของโรงเรียน. //

เธอตั้งชื่อมันว่า “เทพนิยายวายชีวิต” และก็สมตามนั้น. // คำที่พอถึงคราปิดม่านจบเรื่องทุกคนบนเวทีก็ตายเกลี้ยง. //

ในฐานะที่เป็นทั้งผู้ประพันธ์เรื่อง, ผู้อำนวยการแสดงและผู้กำกับการแสดง, เธอกำหนดตัวเอง ให้ได้บทของตัวละครซึ่งมีอยู่ตัวเดียวเท่านั้นที่แสดงเป็นสองตัวควบ, // คือบทของแม่ครัวซึ่งโดนพระราชอาประหารชีวิตและภายหลังได้ฟื้นจากหลุมขึ้นมาเป็นแม่ मदผู้ย้อนมาแก้แค้น. // เจริลีลุ่มรักรัก

ความรู้สึกของอำนาจ, ช่วงระยะเวลาสั้น ๆ นั้นเธอได้กลายเป็นเด็กหญิงคนสำคัญที่สุดในชั้นประถมห้า. //

เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกได้ถึงแรงดึงดูดความสนใจที่เธอมีต่อผู้อื่นและจับพลัดจับผลูเธอก็ได้ ประจักษ์แจ้งว่าถ้อยคำที่เธอเขียนขึ้นนั้นคือขุมของความรู้สึกอันน่าลุ่มหลงของอำนาจ. // ต่อมา, ด้วยอาการกอดกำรางวัลที่ได้รับจากการประพันธ์เรื่อง, หน้าตาที่ยิ้มแย้มด้วยเขม่าดำที่ใช้แต่งหน้าเป็นตัวแม่ मद, เธอตรงไปหา มารดา และประกาศการตัดสินใจของเธอ. //

“หนูจะเป็นนักแสดง, มีอมมีร์.” //

มารดาของเธอ, ซึ่งนั่งอยู่กับ มร. แรนเดลล์แห่งธนาคารกสิกร, ทำหน้ายิ้ม ๆ. // เธอแทบจะไม่ได้ทัศนคติการแสดงนั้นเลย. // เธอมีแต่ครุ่นคิดถึงเรื่องที่จะจอห์น แรนเดลล์ตักปากของแต่งงานกับเธอเมื่อคืนก่อน. // “ก็ดีนี่, ที่รัก” เธอว่า “แต่แม่นี้กว่าหนูอยากจะเป็นนักแสดงเสียอีก.” //

“นั่นก็ด้วย” เจริลีตอบ. // “แต่หนูเปลี่ยนใจใหม่แล้ว.” //

“แม้ว่าหนูสวยเขียวตอนอยู่บนเวที” มารดาว่า. // “คุณล่ะ, จอห์น?” //

“ลูกสาวของคุณเป็นคนสวยที่สุดบนนั้น” จอห์นแรนเดลล์เห็นพ้องด้วยสุดหัวใจ. //

เจริญลีมองสองคนนั้นเพริด. // สองคนนั้นคงตาบอดเสียเป็นแท้. // จุดประสงค์ที่ปวงของการแต่งหน้าก็คือทำให้เธอแลดูเหมือนแม่ मदที่น่าเกลียดน่าชัง. // “หน้าของหนูแต่งเอาไว้ น่าเกลียดน่ากลัวอีก” เธอว่า มารดา ยิ้มอย่างปลอบโยน. // “อย่าได้หวังไปเลย, ที่รัก” เธอว่า. // “เราสองคนเห็นหนูสวยก็แล้วกัน.” //

ต่อมาทั้งสามได้ไปร่วมดินเนอร์กันที่โพธิ์ แคลร์วีนน์, เป็นภัตตาคารแบบเรื่องแสงเทียนซึ่งแลลงไปเห็นทัศนียภาพของเดอะ สแควร์. //

“เรามีเรื่องสำคัญนักหนาบางอย่างจะบอกหนู, ที่รัก” มารดาเอ่ยปากเมื่อถึงของหวาน.

// เจริลีแทบจะไม่ได้เหลียวแลเธอเลย, เธอมีแว่ดูหญิงชายเฒ่ามามายคนหนึ่งซึ่งจับบทกอดจูบกันอย่างโจ่งแจ้งที่โต๊ะตรงมุม. //

“เจริญลี!” มารดาออกเสียงเขียว. //

เจริญลีแลดูมารดาของเธอ. //

“แม้ว่าเรามีเรื่องสำคัญนักหนาก็จะบอกหนู.” //

เธอลับคืนมาเป็นเด็กที่อยู่ในโอวาท. // “จ๊ะ, แม่.” //

มารดาพูดอย่างชัดเจน. // “ตั้งแต่พ่อของหนูตายเป็นต้นมา...เออะ, หนูก็รู้ ๆ อยู่แล้วว่าแม่ต้องลำบากลำบากอย่างไรในเรื่องเลี้ยงดูหนูและน้องของหนูที่ต้องออกไปทำงานที่ธนาคารทุกวัน” //

เจริลีนิ่งเงียบ. // เธอเริ่มจะเข้าใจเรื่องราวได้แล้ว. // แต่เธอไม่รู้ว่าจะเป็นเรื่องที่เธอชอบใจหรือหาไม่. // มารดาของเธอฆ่าเรื่องไปทาง มร. แรนเดลล์ให้ช่วยสนับสนุน. // เขาผงกศีรษะอย่างแข็งขัน. // ช่างได้ไต่ระมื่อของเธอกรายหาของเขา. // “เราคิดว่าคงจะเป็นการดีถ้าลูกสองคนจะได้มีพ่อใหม่กันอีกที.” // เธอว่า, แล้วเสริมต่อไปโดยไว, “บ๊อบบี้ก็อายุเกือบจะหกขวบแล้วตอนนี้ และเด็กผู้ชายก็ควรจะได้มีพ่อไว้ทำนั่นทำนี่ด้วยกันตามประสา. // ก็อย่างที่หนูรู้ ๆ นะแหละ, เล่นกีฬาบอลกัน, ตกปลา, อะไรทำนองนั้นแหละ.” //

เจริลีแลดูมารดาของเธอก่อน, แล้วก็แลดู มร. แรนเดลล์. // “แม่หมายความว่าอยากจะแต่งงานกับเขา.” // มีกระแสของความไม่นึกเชื่อแว่วอยู่ในสัมผัสเสียงของเธอ. มร. แรนเดลล์กับบิดาของเธอไม่ได้เหมือนกันแต่อย่างใดเลย. // บิดาของเธอหัวเราะอยู่เสมอและเป็นคนสนุกสนาน. // ในขณะที่ มร. แรนเดลล์แทบจะไม่เคยยิ้มแยมเลย. //

มารดาของเธอนิ่งเงียบอยู่. //

มร. แรนเดลล์บริปากพูดเป็นครั้งแรก. // อย่างปลอบเอาใจ, อย่างกับเขากำลังพูดจาอยู่กับลูกค้าของธนาคารผู้มาสอบถามถึงข้อผิดพลาดในบัญชีแจ้งยอดเงินประจำเดือนของคนกระนั้น. // “ฉันจะทำตัวให้เป็นพ่อที่ดีแสนดีของเธอทั้งสองคน. // เธอเป็นเด็กน่ารักดีเหลือเกินและฉันชอบน้องชายของเธอเป็นอย่างยิ่ง.” //

“คุณไม่ได้ชอบหนูด้วยหรือ?” เธอถามด้วยตบระกัันตรงดิกของเด็ก ๆ. //

“อ้อ, ชอบซี” เขาตอบโดยไว “ข้อนี้ดีกว่าฉันทำให้หนูเข้าใจได้ชัดแล้วเชียวนะ.” //

“คุณไม่ได้พูดออกมา.” //

“เจริลี!” มารดาทำเสียงเซียวอีก. // “หนูไม่สมควรจะพูดจาอย่างนั้นกับ มร. แรนเดลล์.” //

“ไม่เป็นไรหรอก, เอรอนนิคา” เขาปลอบ. // “ฉันชอบหนูมากทีเดียว, เจริลี, และฉันจะภูมิใจนักถ้าหนูยอมให้ฉันได้เป็นพ่อของหนู.” //

เจริลีมองเข้าไปในลูกตาของเขาและได้พบเห็นเป็นครั้งแรกว่ามีความรักความเอ็นดูซ่อนอยู่ในนั้น. // เธอรู้สึกตอบในทันทีแต่ไม่รู้จะเอ่ยเป็นถ้อยคำอะไรออกมา. //

“ฉันก็รู้ว่าฉันจะไม่มีวันเข้าไปแทนที่พ่อจริง ๆ ของหนูได้แต่ฉันก็รักแม่ของหนูและและจะดีแสนดีต่อเธอทุกคนเชียวนะ” เขาพูดอย่างจริงจัง. //

เจริลียิ้มเผล่ออกมาทันที. // “ให้หนูเป็นเด็กถือช่อดอกไม้ในพิธีแต่งงานได้ไหมนะ?” //

// จอห์น แรนเดลล์หัวเราะโล่งอก. // “หนูอยากจะเป็นอะไรก็ได้ทั้งนั้น” เขาว่า, พลาบเอี่ยมไปกุม

มือมารดาของเธอ. // “นอกจากเจ้าสาวนะ.” //

หลังจากทั้งสองแต่งงานกันได้หนึ่งปี จอห์น แรนเดลล์ ได้รับเด็กทั้งสองไว้เป็นบุตรบุญธรรม โดยสมบุรณ์และชื่อของเธอได้เปลี่ยนเป็นเจรีลี แรนเดลล์. // เธอรู้สึกเศร้าพิกลในครั้งแรกที่เขียนชื่อใหม่ของเธอ. บัดนี้แทบไม่มีอะไรเหลือไว้เตือนใจเธอให้ระลึกถึงบิดา. // บ็อบบี้ยังนั้นไม่เคยได้รู้จักเขาจริงจังจึงลืมเขาสนิทแล้ว. // และเธอให้นึกสงสัยว่าเมื่อนานไปเธอก็จะด้วยอีกคนหรือไม่. //

Chapter 3 (Big Town)

รถของบิดาของฉันจอดกั้นทางรถในบ้านอยู่ฉันจึงชักเข้าจอดตรงหน้าบ้าน. ฉันเพิ่งดับเครื่องยนต์เมื่อน้องชายของฉันออกมาจากบ้านและลงทางเดินมาหาฉัน. // เป็นครูหนึ่งที่ฉันไม่นึกเชื่อว่ามันคือบ็อบบี้. // เขาตัวสูง, เกินหกฟุต, และชะลูด. // เครื่องแบบสีฟ้าแกมเทาของกองทัพอากาศทำให้เขาดูแก่กว่าและตัวสูงกว่าอายุสี่สิบปีของเขา. // เขาอ้อมรถมาดึงประตูเปิดให้ฉัน. //

“แม่เจ้าไว้อย!” // เขาว่า, พลังยื่นหัวเขามาในรถและมองดูแผงหน้าปัดไม้ประดับของรถแจ็กกั๋ว. //

“เธอควรเอ่ยว่าเฮ้โลกก่อน.” //

“พี่สาวก็พี่สาวนะแหละ. // แต่รถใหม่มันเป็นของน่าเซยชมตลอดกาล. // เขาว่า, พลังจูบแก้มฉัน.

// “เธอแต่งเครื่องแบบนั้นทำไม? ค่ายฝึกทหารสำรองไล่กวาดเธอจนถึงบ้านเชียวหรือนี่?” //

“เปล๊าะ” เขาว่า. // “ผมเป็นเข้าให้แล้วละ. // เขายอมให้ผมเข้าฝึกเป็นนักบินผมก็เลยได้คิดว่า, จะรื้ออยู่ไย? ถ้าผมสมัครเสียเลย, // สงครามอาจเลิกไปก่อนที่ผมจะสำเร็จการฝึกก็ได้. // ผมจะไปแซน แอนโตนิโอวันจันทร์นี้แหละ.” //

“แม่ว่าอะไรละ?” //

“พี่ก็รู้นี่.” เขาหน้าเบ้. // “แม่ไว้วายไปเสียทั้งนั้นแหละ.” //

“แม่ทำถูกแล้วหนนี้” ฉันว่า, พลังเปิดช่องท้ายรถ. //

เขาเอื้อมหยิบกระเป๋าเสื้อผ้าขนาดเล็กของฉันออกมา. // “อย่าอีกเลยน่า” เขาว่า. // ผมโดนมาพอแล้วจากแม่.” //

ฉันหิ้วผ้าท้ายรถเปิดและตามเขาขึ้นทางเดินไป. // “ไม่ใช่กการอะไรของเราจะเข้าไปยุ่งในเวียดนาม” ฉันว่า. // “แต่ลงเขาซักงูเด็ก ๆ อย่างเธอให้พลอยยุ่งไปด้วยได้ละก็, มันก็ไม่วู้จักบสิ้นกันละ.” //

// “สู้มเสียงพี่ซักจะกระเดียดไปข้างพวกคอมมิที่นิวยอร์คนั่น.” //

“เฮอะ, บ๊อบบี้, พี่ก็แค่ไม่อยากนึกเห็นน้องชายของตัวถ่อไปโดนลูกปืนเด็ดหัวอยู่ในป่าบ่าบอเทือกนั้น.” //

ผมไม่ตีตนไปตั้งแค่นั้นหรอก” เขาว่า. // “ประธานาธิบดีบอกว่ามันจะเสร็จสิ้นกันในราวคริสต์มาสนี้แหละ, ข้างผมก็ยังคงอยู่โรงเรียนไปถึงสองปีจึงเป็นอันว่าผมอาจจะแคล้วมันไปเสียเลยก็ได้.” //

//

เขายังอยู่บนกระโถนน้ำระเบียงและหันกลับไปมองรถ. // “ไม่ยักรู้ว่าพี่มีรถใหม่.” //

“มันเก่าเกือบปีแล้วละ.” //

“ดูเยี่ยมดีนี่.” //

“ไม่ค่อยจะได้ขับรถนักหรอกในกรุง.” //

“เร็วจริงๆ” เขาว่า. // “แพงขึ้นนะ?” //

“ห้าพัน.” //

เขาผิวปากหวิว. // “ของใครหรือ? ของพี่หรือของวอลเทอร์?” //

“ของพี่, พี่จ่ายค่าตัวมันด้วยเงินของตัวเอง. // วอลเทอร์ไม่เห็นอะไรจะสมค่าน่าซื้อยิ่งใหญ่ไปกว่าแคดดิลล์แล็ค.” //

“ก็อแปลว่าพี่จะรักษามันเอาไว้ตลอดไป.” //

“แน่นอน.” //

เขาแลดูฉัน. // “ผมเสียใจเรื่องที่ย่ากัน. // ผมชอบวอลเทอร์.” //

ฉันสับสนตาของเขา. // “พี่ก็เหมือนกัน. // เรื่องมันเสียตรงที่เราอยู่กันไปไม่รอด. // ย่ากันเสียได้จึงเป็นการดีที่สุดสำหรับเราทั้งสองคน.” //

เขาตั้งประตูเปิดให้. // “พี่กะการจะออกไปข้างไหนคืนนี้หรือเปล่า?” //

ฉันรู้ว่าเขาจะมาไม่วันไหน. // “เธออยากจะมีรถ?” //

เขาผงกหัว. // “ผมมีนัดบ๊อบบี้คืนนี้. // ก็ทำงานของส่งกันลากันนะแหละ.” //

ฉันยื่นพวงกุญแจให้เขา. // “ขับระวัง ๆ หน่อยก็แล้วกัน. // รถมันเร็วจัด.” //

หน้าของเขายิ้มเปล่งออกมาและเป็นครู่หนึ่งที่ฉันแลเห็นพ่อหนุ่มน้อยคนที่ฉันแสนคุ้นเคยอยู่เสมอมา.” //

“ผมจะประจ้งมือกับมือให้ดีเชียว.” //

แม้ไม่ได้ลงมือกับฉันเป็นขึ้นเป็นอันจนกระทั่งหลังมือค่ำ, เมื่อเธอตามฉันออกมายังระเบียง. // เราเสียบกันอยู่ในระหว่างที่ฉันจุดบุหรี่สูบ. // ฉันแลเห็นความไม่พอใจซ่อนอยู่ในสีตาของเธอ. //

“อพาร์ทเมนท์ของลูกพร้อมแล้วหรือ?” เธอถามออกมาในที่สุด. //

“ใช่. ลูกจะย้ายเข้าอยู่ในวันจันทร์นี้แหละ.” //

“หวังว่าคงจะเป็นอาคารที่ปลอดภัยอันตรายนะ. // แม่อ่านเจอเรื่องที่เกิดขึ้นแบบนั้นในหนังสือพิมพ์ อยู่ทุกวัน.”//

“ที่นั่นปลอดภัยหรือ.”//

“ลูกมีคนประตู่หรือเปล่า?”//

“ไม่หรือ. //อาคารที่มีคนประตู่จะแพงมาก. // ลูกอยู่ไม่ไหวหรือ.”//

“แม่แปลกใจที่วอลเทอร์ปล่อยให้ลูกไปอยู่แบบนั้น.” //

“มันไม่ใช่ภาระของเขานี่นะ. // เราหย่ากันแล้ว, แม่ลืมเสียแล้ว?”//

“แม่เชื่อว่าเขาคงจะให้เงินลูกมากกว่านั้นอีกถ้าลูกจะออกไป” เธอว่า. //

ถึงตอนนี้ฉันนึกรู้แล้วว่าเธอมุ่งหมายอะไร. //“อยากทำอะไรทำไมไม่ถามออกมาเสียตรง ๆ ละ, แม่?”

// แม่อยากรู้ใช่ไหมว่าวอลเทอร์จ่ายค่าเลี้ยงดูให้ลูกเท่าไร?”//

“ลูกไม่ต้องบอกแม่ก็ได้. //มันไม่ใช่ธุระหนักหนาอะไรของแม่.”//

“ให้ลูกบอกแม่ก็แล้วกัน” ฉันว่า. // “ไม่ได้จ่ายเลย.”//

“ไม่เลย?” เธอทวนคำ, น้ำเสียงไม่เชื่อถือ. // “เขาทำถึงเพียงนั้นได้อย่างไร? ช่างใจร้ายใจดำ.”//

“อย่าไปว่าเขาเลย. // ลูกเองที่ไม่ต้องการจะได้.” //

“ก็ลูกเคยบอกว่าเขาจ่ายให้ภรรยาเดิมออกสารพัด. // ทำไมลูกถึงไม่ควรจะได้ไว้บ้าง?”//

“ลูกบอกแม่แล้วไง, แม่, ว่าลูกไม่อยากได้.”//

“แต่ลูกมัวแต่ทำงานตั้งหกปี” เธอท้วง. // “ลูกจะไปทำมาหากินอะไรได้?”//

“ลูกทำงานได้หรือ, แม่. // ลูกมีบิลทละครที่อาจจะได้ออกโรงและลูกมีบิลทจะได้แสดงอยู่หลาย

ด้วยกันในโชว์ต่าง ๆ.”//

“ก็ถ้าอะไรมันไม่เป็นไปตามนั้นลูกจะทำมาหาเงินได้อย่างไรละที่นี้?”//

“ลูกพอจะมีเงินอยู่บ้าง. // วอลเทอร์ไม่เคยยอมให้ลูกชักเงินจากเงินที่เขาได้เลยแม่สักเพนนี. //

มันอยู่ครบถ้วนในธนาคาร.”//

เธอนิ่งเงียบ, รอคอย. //

“แม่อยากรู้ไหมล่ะว่าทั้งหมดมีอยู่เท่าไร?”//

“ลูกไม่ต้องบอกแม่ก็ได้. // มันไม่ใช่ธุระหนัก----”//

“รู้่น่า, แม่” ฉันประเทียด. // “มันไม่ใช่ธุระหนักหนาอะไรของแม่แต่ลูกก็จะบอกให้ ลูกคงจะมี อยู่สักสิบเอ็ดพันดอลลาร์.”//

“เท่านี้เองแหละ? แม่เข้าใจว่าลูกทำได้สัปดาห์ละเจ็ดร้อยห้าสิบบดอลลาร์ระหว่างที่ลูกแสดงละครเรื่องนั้น. // ลูกเอาเงินนั้นไปทำอะไรหมด?”//

“ภาษีเจียดเอาไปเสียเป็นส่วนใหญ่. // วอลเทอร์จัดอยู่ในชั้นผู้เสียภาษีซึ่งมีรายได้สูงและเรายื่น
ประเมินร่วมกัน. // นอกนั้นก็ยังมีรถยนต์, เสื้อผ้าและเครื่องเรือน.”//

“ลูกน่าจะขายรถเสีย.// แม่ไม่เห็นจำเป็นที่ลูกจะต้องมีรถไว้ทั้ง ๆ ที่อยู่ในกรุง. // โดยเฉพาะรถ
แพง ๆ ขนาดนั้น.”//

“ก็ลูกชอบมัน. // ลูกคงไม่ซื้อเอาไว้ถ้าไม่ชอบละก็อ.”//

“ลูกได้พูดกับพ่อและแม่เสียก่อนจะทำอะไรลงไปก็จะได้.”//

ฉันนิ่ง. //

“วอลเทอร์เป็นคนดี. // ลูกไม่ควรจะเลิกกับเขาเสียอย่างนั้น.”//

“ลูกรู้ตัวว่าไม่ได้รักเขาอีกต่อไปแล้วนี่, แม่. // มันไม่ยุติธรรมที่จะขึ้นอยู่กับเขาเรื่อยไป, ทั้งที่รู้
อย่างนั้นแล้ว.”//

“ลูกรักอยู่กับคนอื่นรึ?”//

“เปล่า.”//

“งั้นลูกก็ไม่ควรเลิกกับเขา” เธอพูดอย่างหนักแน่น. // “คนเราไม่พบการแต่งงานดี ๆ ทั้งเพราะ
เกิดจากความอะไรขึ้นมาหรอก.”//

“ไม่ใช่เรื่องความหอรอก” ฉันสูดใจชี้แจงให้. // “และถ้าลูกขึ้นซึ่งกะตายอยู่กับไปเรื่อย ๆ ลงท้าย
เราก็เป็นได้ซึ่งน้ำหน้ากันเท่านั้นเอง. // วิธีนี้เรายังเป็นเพื่อนกันอยู่ได้.”//

“แม่เกรงว่าท่าจะไม่มีวันเข้าใจลูกได้เสียแล้ว, เจรีลี. // ลูกรู้หรือเปล่าว่่าลูกกำลังมองหาอะไร
อยู่?”//

“อ้อ, ตัวลูกเองนี่แหละ.”//

เธอเฉาจนด้วยใจจริง. // “ตอบประสาอะไรกันนั้นนะ?”//

ฉันรู้สึกเปลี่ยวและขึ้นนอนแต่หัวค่ำ. // แต่ทันใดที่ลงนอนฉันกลับตาสว่าง. // ฉันลุกจากเตียง
และไปนั่งอยู่ข้างหน้าต่างกับบุหรุ่มวนหนึ่ง. // ฉันไม่ถึงแก่ต้องนึกคิดอะไรเสียด้วยซ้ำ, ฉันจำได้ขึ้นใจว่า
เคยนั่งอยู่ตรงหน้าต่างเดียวกันนี้มองดูถนนเดียวกันนี้มาตั้งแต่ฉันยังเป็นเด็กหญิงตัวน้อย ๆ อยู่. //

ภาพฉายแวบขึ้นในใจฉัน. // เด็กหญิงตัวน้อย ๆ นั่งอยู่บนจอบันไดและร้องไห้อยู่. // เด็กหญิง
ตัวน้อย ๆ คนนั้นคือฉัน. // แต่ฉันไม่ใช่เด็กหญิงตัวน้อย ๆ อีกต่อไปแล้ว. // กระนั้นทำไมฉันจึงร้องไห้อยู่
อีกเล่า?

// มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นค่อย ๆ. “ยังตื่นอยู่หรือเปล่า, คนดี? บิดาของฉันกระซิบมา. // ฉันเปิด
ประตู. // หน้าของเขาซึ่งทาบอยู่กับแสงไฟในทางโถงนั้นซุบไปเล็กน้อยและจับรั้วรอยมากขึ้นเล็กน้อย
จากที่ฉันจำได้. // “นอนไม่หลับหรือ?” เขาถาม. //

ฉันสั่นหัว. //

“พ่อทำนมร้อน ๆ ให้กินได้นะ.”//

“ลูกไม่เป็นไรหรอก.”//

“หวังว่าแม่คงไม่ได้ทำให้ลูกไม่สบายใจนะ. // เธอเป็นห่วงลูกเท่านั้นเอง.”//

“ลูกรู้. // แม่ไม่ได้ทำอะไรลูกหรอก.”//

“แม่เขามีเรื่องยุ่งใจอยู่เรื่อยแปด. // เรื่องบ๊อบบี้สมัครทหารก็กลัวใจเธอจะแยกอยู่แล้ว.”//

“แล้วนี่ก็มาแถมลูกเขาก. // รังแต่มาทำให้เรื่องมันหนักหนาเข้าอีก.”//

“เราคงฝ่าไปได้หรอก เท่าที่พ่อแม่ต้องการก็คือให้ลูกทั้งสองได้อยู่เย็นเป็นสุข.” // เขาอ้างอิงอยู่
เดียวหนึ่ง. // “ลูกรู้ไว้นะว่าถ้าลูกเดือดร้อนต้องการอะไร, ไม่ว่าจะอะไรทั้งนั้น, เท่าที่ลูกต้องทำก็คือเรียกหา
เรา.”//

ฉันโน้มไปจูบแก้มเขา. //

เขาแตะได้ผมของฉันอย่างปราณี. // “พ่อไม่อยากจะเห็นลูกต้องระกำใจ.”//

“เป็นความผิดของลูกเอง” ฉันว่า. // “และลูกจะต้องแก้ไขให้คืนดีได้ใหม่ด้วยตัวของลูกเอง. //
ถึงยังโรมันก็มีทางจะดีขึ้นได้ในเมื่อลูกกลับมีโอกาสได้ใหม่”//

เขาแลดูฉันอยู่เงียบ ๆ เป็นครู่หนึ่ง, แล้วพยักหน้า. // “พ่อก็เชื่ออย่างนั้น” เขาว่า. // “สิ่งสุดท้าย
ในโลกที่ลูกจำเป็นต้องมีก็คือบิดาอีกสักคน.”//

ความอัศจรรย์ใจฉายออกมาทางนัยน์ตาของฉัน. // เขาไม่รอให้ฉันเอ่ยอะไรออกมา. // “เรื่อง
ยากใจของวอลเทอร์ก็อย่างเดียวกับของพ่อนะแหละ. // เราทั้งสองคนไม่ยอมเชื่อว่าลูกได้เติบโตขึ้น
แล้ว.”// ยิ้มของเขาแซมหน้าขึ้นมาทันใด. // “พ่อรู้ในขณะนี้ได้เมื่อแลเห็นลูกในละครของเขา. // เขาชอบใจ
ที่จะรักษาลูกไว้ให้เป็นเด็กสาวคนนั้นไปตลอดกาล. // แต่ความแตกต่างระหว่างชีวิตกับละครก็คือชีวิต
ยอมเปลี่ยนแปลงไปแต่ละครไม่. // เด็กสาวคนนั้นในวันนี้ยังอายุเท่าเดิมอยู่เหมือนเมื่อห้าปีที่แล้ว. // แต่
ลูกไม่ใช่อย่างนั้น.”//

ฉันรู้สึกถึงน้ำตาที่ร่วงลงตามแก้ม. // เขารั้งหัวของฉันประทับกับทรวงของเขา. // สัมผัสเสียงของ
เขาใคร่ครวญ. // “อย่ารู้สึกในทางไม่ดี. มันอาจทำให้ร้ายหนักเข้าไปอีก. // คนเราก็มีอยู่เหมือนกันที่ไม่
รู้จักโตเสียอย่างนั้นแหละ.”//

Chapter 19 (Big Town)

ฉันเรียกไปหาเขาทางโทรศัพท์ภายในเมื่อสามโมงเช้ารุ่งขึ้น. // เสียงของเขาจ้วเจีย. //

“เจริลี แรนเดลล์” ฉันว่า “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะปลุกคุณขึ้นมาหรอก.”//

“โอเคย์นะ” เขาว่า//

“ฉันอยากบอกคุณเท่านั้นเองว่าเงินที่ให้ฉันไว้ฉันเอาใส่ซองมอบไว้ที่โต๊ะเสมียนแล้วในนามของคุณ” ฉันว่า. // “ถึงยังไรก็ขอบคุณนะ.”//

“เดี๋ยวก่อน!” เสียงของเขาหายจ้วเจียแล้วตอนนี้. //“คุณโทรมาจากไหนนะ?”//

“ที่โถงหน้านี่เอง.”//

“อย่าไปไหนเสียนะ. // ผมจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ. // เราจะได้ดื่มกาแฟกันสักถ้วยหรือไม่มีก็เข้ากันสักหน่อย.”//

“ฉันไม่อยากให้ลำบากลำบากนหรือ.”//

“ผมอยากพบคุณ.”//

ฉันวางโทรศัพท์ลง ชั่วไม่ถึงสามนาทีเขาก็ออกมาจากเอลิเวเตอร์. // เขาไม่ได้หลับอยู่อย่างที่คุณนี่. // เขาโกนหนวดและแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว. // เขาไม่ได้บิปรากจนกระทั่งเราเข้าไปกันในเรลตอร์จันต์และคนเดินโต๊ะเอากาแฟมาให้แล้ว. //

“คุณไม่ต้องทำยังงั้นก็ได้สินะ” เขาว่า//

“คุณก็เหมือนกัน.”//

“คุณไม่เข้าใจ. // มันเรื่องของงานการทั้งเพ.”//

“ก็มันไม่ใช่งานการอะไรของฉันนี่” ฉันว่า//

“คุณนี่สาวสมัยโบราณขนานแท้เชียวนะ, หรือไง?”

“ไม่ใช่. สมัยใหม่ต่างหากเล่า. ฉันถือสาในเรื่องรับเงินที่ตนไม่ได้ทำมาหาได้.”

“คุณจะทำอย่างไรกับเรื่องงาน?” เขาถามได้.

“ก็หาไปเรื่อย ๆ” ฉันว่า.

“ผมจะพูดจากับลูยจีเรื่องคุณให้. // ผมจะกำชับไม่ให้เขาทำแปดเหลียมกับคุณ.”//

“ฉันไม่กลับไปหาเขาอีกแล้วละ.” //ฉันอึ้งอยู่ประเดี๋ยวนะ. // “เปาลูซี่จะทำ

ภาพยนตร์เรื่องที่เขาจำเป็นต้องมีนักแสดงหญิงอเมริกันจริง ๆ หรือ?”//

เปาลูซี่กระสันทำภาพยนตร์แต่เฉพาะกับภรรยาของเขาเท่านั้นหรือ” เขาว่า//

“เงินที่จริงก็ไม่ได้มีงานอะไรจะให้?”//

“ไม่มีหรือ.”//

“นั่นแหละที่ฉันมาได้เฉลียวเอาที่หลัง ฉันนี่โขงชะมัดเลยสินะ.”//

“ธุรกิจพันนี้มันก็โขงของมันอยู่แล้ว. // สาว ๆ มีอยู่เป็นล้าน ๆ แต่งานมีอยู่น้อยนิดเดียว. // แม้แต่คนที่มือก็น้อยนักจะได้แถม.”//

“ฉันแถมได้สินะ” ฉันว่า. // “ฉันทำได้มาหนึ่งแล้ว.”//

“คุณแต่งงานกับบวอลเทอร์ ธอร์นตันมาไม่ใช่รี?” เขาถาม. //

ฉันรู้ว่าเขาจะมาไม่ไหน. // “พวกนั้นให้รางวัลโทนี่ฉันก็เพราะฝีมือการแสดง, ไม่ใช่เพราะสามีฉันเป็นคนแต่งละครเรื่องนั้นหรอกนะ.”//

“แต่ไม่ว่าใครก็จำเป็นต้องมีเพื่อนเข้าไว้สักคน” เขาว่า. // “อย่างไม่กระไรนั้นก็ช่วยให้คุณผ่านด่านเลขานุการไปได้.”//

“คุณตั้งใจจะพูดอะไรหรือ?”//

“ผมไม่เป็นอันหลับนอนอยู่จนดึกคืนเพราะเปาลูษีซีกันแต่พูดถึงคุณ. //เขาว่า คุณจะมีงานล้นเชียวแหละที่อิตาลี ถ้าได้มีผู้สนับสนุนถูกคน.”//

“หมายถึงเขานั่นเองละซี?” ฉันถาม//

เขาผงกหัว. //

“ไม่ละ, ขอบคุณ” ฉันว่า. // ฉันขยับจะลุกขึ้น. //

เขาตะแคงยังฉันไว้. // “อย่าเขลาไปหน่อยเลยนะ. // ผมพอจะอ้างชื่อดาราได้สักครึ่งโหลที่ทำสำเร็จได้ด้วยวิธีนั้นรวมทั้งคาร์ลา มาเรียด้วย. // และเธออายุแค่สิบแปดเท่านั้นเองตอนเขาพบเธอที่เนเปิลส์เมื่อสักโหลปีมาแล้ว.”//

“นั่นไม่ใช่แบบอย่างของฉัน. //ฉันน่าจะจวนเจียนมาหนึ่งแล้วละ, มันทำเอาฉันรู้สึกเหมือนเหลือความเป็นคนติดตัวอยู่ครึ่งเดียว.”//

“เรื่องไม่คิดพึ่งพาใครนะมันไม่เข้าทำอย่างที่ว่า ๆ กันไว้หรอก” เขาว่า //“คนไม่พึ่งใครเท่าที่ผมรู้จักนั้นอดโชกกันเสียแหละมาก.”//

“ก็ที่คุณล่ะ? คุณก็ไม่ได้เข้าร่วมทำธุรกิจของครอบครัวนี่นา.”//

เขาให้สีหน้าแดงเรื่อ. “มันต่างกันนี่นะ.”//

“ทำไมถึงจะต่างกัน?”//

“เพราะว่าผมเป็นผู้ชายและคุณเป็นผู้หญิง. // ผมดูแลตัวเองได้ดีกว่าทางคุณ.”//

“คุณดูแลของคุณไปก็แล้วกันตอนนี้. // ส่วนฉันก็จะเรียนรู้วิธีของฉันไป. // และเมื่อไรฉันเอาตัวรอดได้ละก็. // มันจะไม่มีอะไรแตกต่างกันไปได้เชียวละ.”//

“โลกมันไม่เปลี่ยนไปได้หรอกนะ. //ถ้าคุณฉลาดก็หาใครที่ดี ๆ เข้าสักคน, แต่งงานเสียแล้วมีลูกเต๋ากันสักสองคน.”//

“คุณมีทางแก้ให้ฉันแค่นี้เองแหละหรือ?”//

“ทางนี้แหละ. // หรือไม่มีอีกทางนั้น. // แต่คุณก็ลั่นปากไปแล้วว่าคุณไม่โยกกับอีกทางนั้น.”//

“คุณจะให้เข้าใจว่าฉันเป็นได้แค่แม่ศรีเมียหรือไม่ก็แม่ดอกทอง. // ไม่มีทางอื่นใดอีกแล้วที่ฉันจะไปได้รอด?”//

“มืออยู่รำไรเต็มที” เขาว่า. // “แค่หนึ่งในล้าน.”//

“นั่นแหละแต่มีต่อที่ต่องโหลกกับฉันนี่แหละ” ฉันว่า. // “ขอบคุณนะที่เลี้ยงกาแพ.”//

เขาจับมือฉัน. //“ผมขอบคุณ. // ผมอยากได้พบคุณอีกบ้าง.”//

ฉันก็อยากพบคุณอีกเหมือนกัน แต่ต้องมีเงื่อนไขกันสักข้อนะ.”//

“อะไรล่ะ?”//

“ไม่พูดเรื่องงานการ. // ไม่พูดกันฟุ้งฝอย.”//

เขายิ้มเฉลย. // “เอาเลย. // ผมจะติดต่อกับคุณได้ยังไง?”//

ฉันให้เลขหมายเขาไว้แล้วเราเดินออกมาถึงห้องโถงหน้า. // “ผมจะโทรถึงคุณในสัปดาห์หน้า เมื่อส่งพวกนั้นกลับไปแล้ว.”//

“โอเคย์,” ฉันว่า. // เราจับมืออำลากันแล้วฉันก็ออกมาที่ถนน. // แสงแดดแจ่มจ้า, เป็นวันที่อบอุ่น. ฉันไม่รู้หรือว่าเป็นเพราะอะไร, แต่จู่ ๆ ฉันก็ให้รู้สึกสบายใจขึ้นพอแรง. //

ฉันไม่ได้พบเขาอีกในระยะเวลาสามเดือน. // และเมื่อล่วงถึงตอนนั้นอะไรต่อมิอะไรของเราทั้งคู่ต่างก็ผันแปรไปเป็นอย่างยิ่ง. // บิดาของฉันตายในฤดูร้อนนั่นเองและเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันได้ประจักษ์แจ้งแก่ตนอย่างถึงแก่นว่ามันหมายถึงอะไรสักแค่ไหนการตกอยู่ลำพังคนเดียว. //

ฉันไปเข้าสมัครตามประกาศป่าวห่มหาสาว ๆ สำหรับแสดงเป็นตัวประกอบย่อยและตัวประกอบเบ็ดเตล็ดในฉากหาคดีของภาพยนตร์ที่จะถ่ายทำกันที่ลองกีโอสแลนด์// การคัดเลือกจัดขึ้นในห้องประชุมขนาดใหญ่ข้างบนโรงลิลาตโรสแลนด์ที่บรอดเวย์และเราทุกคนต้องปรากฏตัวในชุดเล่นน้ำและบิกินี. // ฉันอยู่เกือบจะเป็นคนท้ายสุดและแถวของสาว ๆ รวบรวมสืบด้วยกัน. //ฉันกำลังยืนรอจะออกไปเดินกรายโฉมต่อผู้กำกับฝ่ายบริหารตัวแสดงและผู้อำนวยความสะดวกสร้าง, หัวอยู่ว่างานการอันจะถึงมีให้คงไม่เต็มหมดเสียก่อนจะถึงตาของฉัน. //

ทรวดทรงของฉันดีอยู่เสมอ. // ฉันรู้ดีในขณะนี้. //และฉันหาทางให้มั่นใจว่าจะรักษาให้คงอยู่ อย่างนั้นไว้ได้ด้วยวิธีบริหารร่างกายครึ่งชั่วโมงทุกเช้าเป็นประจำ. // ฉันได้ยินเขาเรียกชื่อของฉันก็จึงเดินออกไปยังเวทีขนาดย่อม ๆ. //

ผ่านไปถึงกึ่งกลางเวทีฉันก็หยุด, หมุนตัวช้า ๆ ตามที่ได้ชักซ้อมกันไว้, จากนั้นก็เดินคล้อยไปจากคนที่สอง, พลังสะบึงสะโพกให้ชวนใจ. // ฉันไปจนเกือบจะสุดเวทีอยู่แล้วเมื่อได้ยินเสียงผู้อำนวยการสร้างกระซิบกระซาบ, “ไม่เอานะ.”//

“แต่รูปร่างเธอเยี่ยมยอดแถมดูยังยั่วชะมัดเลย ผู้กำกับฝ่ายบริหารทั้งเสียงแข็ง. //ผู้อำนวยการสร้างพยายามกระซิบพูด, แต่ฉันได้ยินเขาจนได้. // สุ่มเสียงของเขามีแววของคำขาด.

“แกไปแล้ว. // เบาะ ๆ ก็ตักเข้าไปตั้งยี่สิบห้าแล้ว.”//

ฉันเลี้ยวไปข้างหลังเวทีเพื่อเสื่อผ้า. //สาวอื่น ๆ พุดคุยกันจ้อกแจ้กขณะแต่งตัว, แต่ไม่มีใครดูที่
จะมีอะไรพูดจากับฉัน. //ถ้อยคำของผู้อำนวยความสะดวกสร้างเริ่มชัดแก่ใจ. // แก่ไปแล้ว// พวกนั้นล้วนแต่สาว
กว่าฉันทั้งนั้น --- อายุสิบเจ็ด, สิบแปด --- แจ่มใส, สดล่อและปลอดดวงแมง. //

ในทันใดฉันให้ نگاهสงกาขึ้นมาว่าฉันกำลังทำไฉนอยู่ในอันจะดำรงอยู่ให้คงได้ในโลกที่ฉันเติบโต
เกินไปเสียแล้ว. //

บรอดเวย์อยู่กึ่งกลางอากาศร้อนเดือนกรกฎาคม, แต่ฉันปลงใจจะเดินกลับย่านบนของ
เมืองไปยังอพาร์ทเมนท์ของฉัน. //

ตอนที่ฉันไปถึงถนนบ้านฉันนั้นฉันถึงแก๊ซมเห็ือและปลกเปลี่ย. // ฉันตกลงใจแวะเข้าไปใน
ร้านจำหน่ายสุรา, ซื้อหาไวน์แคลิฟอร์เนียชนิดขาวได้ขวดหนึ่งเย็นเฉียบ. // แล้วฉันขึ้นไปยังอพาร์ท
เมนท์ของฉันและจับบทดื่ม. //ชั่วหนึ่งชั่วโมงฉันก็เมาเข้าไปแล้ว. // ไวน์ชะงัดดีกับท้องว่างและฉันไม่กิน
อะไรเข้าวันนั้นเพราะไม่อยากให้พุงป่องเมื่อสวมบิกินี.

//ฉันนั่งอยู่ตรงหน้าต่าง. // เบิ่งมองออกไปตามเส้นสายของถนนที่ร้อนอากาศซีถึง. //ฉันเป็นไร
ไปหรือนี่? //

โทรศัพท์รัวเสียงขึ้น, แต่ในเมื่อฉันไม่ได้กำลังคอยให้ใครเรียกมาฉันจึงไม่คิดจะรับสาย. // แต่
ครั้นมันดังอยู่ไม่รู้จักหยุดฉันจึงยกหูขึ้น. //

มารดาของฉันนะเอง. // จากอาการควบคุมใจอย่างเข้มแข็งที่ส่ออยู่ในส้อมเสียงของเธอฉันรู้ได้
ว่ามันเป็นเรื่องเลวร้าย “เจริลี? ลูกไปอยู่ไหนมาทั้งวันนะ? แม่พยายามโทรถึงลูกแทบแย่.”//

ฉันโมโหเกิด, ทั้งที่ยังตระหนกตกตื่นอยู่ไม่วาย. // “โอ้เอ๊ย, แม่! ลูกออกไปหางานทำนะซีเล่า.
// แม่นึกว่าลูกมัวไปทำอะไรอยู่หรือ?”//

ความเข้มแข็งยังตรึงอยู่ตรงนั้น. // “พ่อของลูกเป็นโรคหัวใจเมื่อเข้านี้. // เขาตายเสียก่อนที่
พวกนั้นจะทันส่งโรงพยาบาล.”//

ความเจ็บปวดดูที่จะข่มหัวใจฉันเอาไว้หมด. // แล้วฉันจึงค่อยเอ่ยอะไรออกมาได้ “ลูกจะไป
บ้านเดี๋ยวนี้แหละ. // แม่.”//

Appendix 3

Nida's Version

Chapter 2 (Small Town)

หนาวเกือบตายสินะ... // ชายผู้นั่งติดกับหล่อนเอ่ยขึ้นมาลอย ๆ //

เจริลีมองดูเขาอย่างประหลาดใจ // หล่อนใช้รถประจำทางสายนี้ไปโรงเรียน "ปอร์ตแคลร์เซ็นทรัลไฮท์" ติดต่อกันเป็นเวลาสามเดือนเต็ม ๆ เข้านี้แล้ว นั่งตรงที่นั่งเป็นประจำและมีชายผู้นั่งติด ๆ กันเป็นประจำเช่นกัน // แต่ทั้งเขาและหล่อนไม่เคยเอ่ยปากทักทายกันเลยจนกระทั่งวันนี้ //

"คะ..." หล่อนตอบทั้งที่นัยน์ต้ายังเต็มไปด้วยน้ำตา //

เขามองผ่านหล่อนไปยังพื้นถนนที่ปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลน //

"หิมะทั้งนั้น..." // เขาพูดต่อไปเรื่อย ๆ "ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมมันถึงมากมายขนาดนี้... อีกหน่อยเขาก็คงถึงตายเพราะมันแน่ๆ..." //

"พ่อของหนูก็ตายแล้วคะ..." เจริลีพูดเบา ๆ //

เป็นครั้งแรกที่สายตาของชายผู้นั้นเหลือบมามองดูหล่อนตรง ๆ // สีหน้าและน้ำเสียงของเขาบ่งถึงความตระหนกเล็กน้อย //

"ฉันเสียใจ..." เขาพึมพำเบา ๆ // "ไม่ทันนี้กว่าพูดออกไปดัง ๆ ยังงั้นด้วยซ้ำ" //

"ไม่เป็นไรหรอกคะ" //

"ฉันไม่ได้ตั้งใจจะพูดให้เธอเสียใจเลย..." เขาพูดต่อไปอย่างกังวล //

"ดูซิ เธอร้องไห้..." //

"เปล่า... เปล่าคะ หนูไม่ได้ร้อง..." เจริลีละล้าละลักปฏิเสธ //

"อ้อ งั้นก็แล้วไป..." //

เจริลีกลับเป็นฝ่ายอึกอัก // หล่อนเสียอีกที่นึกจะอายใจที่คำพูดของเขาทำให้หล่อนเพิ่งจะได้คิดว่าตลอดเวลาที่ล่วงผ่านมา หล่อนเกือบจะไม่ได้นึกถึงพ่อผู้ตายจากไปสักเท่าใดเลย // เห็นได้ชัดว่าบิดาเลี้ยงมีส่วนช่วยลบภาพบิดาแท้จริงไปจากความทรงจำของหล่อนได้เกือบหมดสิ้น //

"หนูไปโรงเรียน "เซ็นทรัล" รี่" เขาถาม //

"ค่ะ" //

"ชั้นอะไรคะ" //

"ปีที่สองค่ะ" //

"จ้ะ..." เขาย้อนถาม "นี่กว่าหนูอยู่ชั้นสูงกว่ำนั้นเสียอีก // น่าจะอยู่ปีสุดท้ายด้วยซ้ำไป หนูดูโตกว่าอายุมากนี่..." //

คำพูดของเขาทำให้เจริลีเกิดความกระดากกระเตื้องจนแกำเป็นสีชมพู // เขามองดูหล่อนอย่างไม่สบายใจนัก //

"ตายละ... นี่ฉันคงพูดอะไรผิดไปเสียแล้วละซี ไม่ได้ตั้งใจจะหยาบคายเลยแต่... // แต่ฉันไม่คุ้นกับเด็กผู้หญิงรุ่นหนูเลยจริง ๆ ขอโทษเถอะ..." //

"ไม่เป็นไรค่ะ" เจริลีอุบอิบแล้วพยายามยิ้ม // "ใคร ๆ มักนี่กว่าหนูอายุมากกว่านี้ทั้งนั้น" //

เขายิ้มอย่างดีใจ "ขอบใจมากที่หนูไม่ถือโทษ // เลยขอถือโอกาสแนะนำตัวเองหน่อย ฉันคือ วอลเตอร์ ธอร์นตัน" //

เจริลีทำตาโตตื่นเต้น //

"คุณ... คุณคือ..." //

"ใช่..." เขารับตอบรับก่อนที่หล่อนจะพูดจบประโยค // "ฉันคือวอลเตอร์ ธอร์นตันคนนั้นจริง ๆ" //

"แต่ทำไม" หล่อนมองดูเขาอย่างสงสัย // "ทำไมคุณถึงนั่งรถประจำทางสายนี้ทุกเช้าล่ะคะ"

// "ก็แล้วมันเป็นยังไง?" เขาทวนถามด้วยสีหน้ายิ้ม ๆ // "หรือหนูนึกว่ารู้จักป้ายจอดรถอยู่เพียงคนเดียว" //

"โอ้ ก็มันไม่เหมือนกัน คุณเป็นตั้งวอลเตอร์ ธอร์นตัน เป็นคนสำคัญที่สุด ละครของคุณกำลังแสดงอยู่ที่บรอดเวย์ตั้งสองเรื่อง ภาพยนตร์อีกเรื่องหนึ่งพร้อม ๆ กันเลยด้วยซ้ำ" //

"ถึงยังงั้นก็ไม่ได้หมายความว่าฉันชอบขับรถยนต์เอง จะว่าไปตามจริง ฉันขับไม่เป็นด้วยซ้ำ" เขามองดูหน้าหล่อนตรง ๆ // "ขอถามหน่อยเถอะ ทำไมหนูถึงรู้เรื่องของฉันมากมายนักล่ะ?" //

"โอ้ ใคร ๆ ก็รู้นี่คะ" //

"แต่ไม่น่าจะใช้พวกเด็กนักเรียนมัธยม // รุ่นหนูนี่เขาตื่นเต้นพวกดารากันมากไม่ใช่ไร ใครจะสนใจนักเขียน" //

"บังเอิญหนูตั้งใจจะเป็นนักเขียนค่ะ" หล่อนบอกเรียบ ๆ //

"ทำไมไม่อยากเป็นนักแสดงล่ะ?" เขาถามอย่างสนใจใคร่รู้ // "หนูสววยพอที่จะเป็นดารา ภาพยนตร์หรือละครได้สบาย ๆ" //

หล่อนหน้าแดงอีก //

"แล้วการที่อยากเป็นนักเขียนนะผิดร้ายตรงไหนหรือคะ?" //

"เปล่าเลย..." เขารับปฏิเสธอย่างอารมณ์ดี //"เพียงแต่ฉันแปลกใจเท่านั้นเอง // เคยนึกว่าเด็กสาว ๆ สวย ๆ ใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักแสดงกันทั้งนั้น รายไหนรายนั้นอยากไปฮอลลีวู้ดแล้วก็หาทางเป็นดารา..."//

"บางที...ไม่แน่นะคะ..." เจริญพูดอย่างตลกตลก "บางทีหนูอาจจะทำแบบนั้นมันก็ได้"//
รถโดยสารลดอัตราความเร็วลง//เมื่อใกล้จะถึงป้ายจอดหน้าสถานีรถยนต์ราง// เขาลุกจากที่แล้วยิ้มให้หล่อน//

"พຽ່ງนี้พบกันใหม่// จะได้คุยกันต่อเนะ หนู"//

"คะ..." หล่อนรับคำ// แล้วมองตามร่างสูงเพรียวที่เดินลงจากรถไป ไม่ช้าร่างนั้นก็ถูกกลืนหายไป ในฝูงชนที่เดินคลาคล่ำตรงไปยังสถานีรถโดยสารสายด่วนจุดหมายปลายทางคือนิวยอร์กเที่ยว 08.07 น.//

พอไปถึงหน้าโรงเรียน เจริญก็พบเบอร์นีย์ เมอร์ฟีย์สหายชายคนสนิทที่ยืนรออยู่แล้ว //หล่อนรีบบอกเขาอย่างตื่นเต็น//

"เบอร์นีย์...ทายซิว่าฉันพบใครบนรถบัส // วอลเตอร์ ธอร์นตันจ๊ะ // เขานั่งติดกับฉันทุกเช้าเลยแล้วบ้าไหมละ ฉันเพิ่งรู้วันนี้เองว่าเขาเป็นใคร"//

"อ้าว ก็แล้วเขาเป็นใครละ" เบอร์นีย์ย่นถามอย่างงุนงง "ใครกันวอลเตอร์ ธอร์นตันของเธอเนะ เจริญ"//

"ก็แล้วใครกันละ มิคกี้ แมนเทิลของเธอเนะ" // หล่อนย่นอย่างขัดเคืองใจ เบอร์นีย์ไม่ยอมรู้จักใครเลยนอกจากพวกนักกีฬาที่เขาบูชา"//

เมื่อเจริญอายุครบสิบขวบ มีอุบัติเหตุที่หล่อนถือว่าสำคัญยิ่งยวดเกิดขึ้นสองสิ่ง // ประการแรกก็คือมารดาของหล่อนสมรสใหม่ และประการที่สองซึ่งหล่อนเห็นว่ามีคามสำคัญเทียบเท่ากันคือการที่หล่อนเขียนบทละครให้แก่โรงเรียนและชนะการประกวด บทละครเรื่องนั้นได้นำออกแสดงในวันปิดภาค //เจริญตั้งชื่อละครเรื่องนั้นว่า "เทพนิยายแห่งความสยดสยอง" เนื้อเรื่องดำเนินไปตามนั้นจริง ๆ // ด้วยเมื่อถึงฉากสุดท้ายตัวละครทุกตัวก็ตายหมด

เจริญเป็นทั้งผู้อำนวยการสร้างและผู้เขียนบท ดังนั้นหล่อนจึงมีอำนาจเต็มที่ในการคัดเลือกนักแสดง และไม่รังรอที่จะเลือกบทเด่นที่สุดให้ตัวเอง // หล่อนแสดงเป็นแม่ครัวที่ถูกษัตริย์สั่งประหารชีวิตโดยปราศจากความผิด แต่ในที่สุดหล่อนก็พ้นจากหลุมศพกลายเป็นแม่มดลูกขึ้นมาแก้แค้นศัตรู // เจริญตื่นเต็นในความสามารถของตนเองมาก // ช่วงระยะสั้น ๆ เพียงเท่านั้นหล่อนก็กลายเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงกว้างขวางที่สุดในโรงเรียนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นห้าที่หล่อนเรียนอยู่ // เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เจริญเริ่มตระหนักถึงความสามารถของตัวเอง

ละครจบ หล่อนได้รับรางวัลในฐานะผู้เขียนบทยอดเยี่ยม //

เจริลีวิ่งไปหามารดาผู้มานั่งชมการแสดง //

“แม่คะโตขึ้นหนูจะเป็นนักเขียน...” หล่อนบอกความตั้งใจแน่วแน่ //

มารดาของหล่อนนั่งเคียงคู่กับ มร. แรนดัลแห่งธนาคารเพื่อการเกษตร // หากทั้งสองมิได้ใส่ใจกับการแสดงบนเวทีแม่แต่น้อยด้วยมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นแก่ชายหญิงทั้งคู่ ทั้งนี้เพราะ มร. แรนดัล เพิ่งจะเคยปากขอแต่งงานกับมารดาของเจริลีเมื่อเย็นวานนี้เอง //

“ก็ดีนี่จ๊ะ” แม่ของหล่อนบอก // “เอ๊ะ แต่ก่อนนี้หนูบอกว่ายากเป็นนักแสดงยังไงล่ะ” //

“คะ แต่ตอนนี้หนูเปลี่ยนใจแล้ว...” //

“ตะกี้ตอนที่หนูอยู่บนเวทีนะ แม่ว่าหนูสวยมากนะ เจริลี...// จริงไหมคะจ้อห็น” แม่ของหล่อนหันไปทางสหายชายที่มาด้วยกัน //

“จริงจ๊ะ” จ้อห็น แรนดัลรับรับคำทันที “ฉันคิดว่าหนูสวยกว่าทุกคนบนเวทีอย่างคุณแม่ว่าที่เดียว” //

เจริลีมองดูแม่ของหล่อนและชายแปลกหน้าอย่างไม่เข้าใจ // ก็หล่อนแต่งตัวแต่หน้าด้วยชุดแม่มด แม้กระทั่งบัดนี้ใบหน้าก็ยังเต็มไปด้วยสีด้าสกปรก แล้วทำไมหญิงชายคู่นี้ถึงพากันกล่าวว่าหล่อนสวย...หรือว่าหล่อนแต่หน้าผิดไปเสียแล้ว ไม่ได้น่าเกลียดน่ากลัวสมบทบาท //

“แต่ แม่คะ...หนูเล่นเป็นแม่มด หน้าตาต้องน่าเกลียดซีคะ...” //

“ไม่...ไม่รู้ซี แม่ไม่เห็นน่าเกลียดอะไรนี่ น่ารักดีจะตายไป...” //

คืนนั้นทั้งสองพาเจริลีไปรับประทานอาหารมื้อค่ำที่ห้องอาหารหรูหราที่ “ปอร์ต แคลร์ อินน์” ที่โต๊ะมีเชิงเทียนตั้งไว้อย่างหรูหรา // พอการรับประทานอาหารเสร็จสิ้นลง บริการนำของหวานมาเสิร์ฟแม่ของหล่อนก็กระแอมขึ้นเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“เจริลี เรามีอะไรบางอย่างจะบอกหนูจ๊ะ” //

หากเด็กหญิงมิได้เอาใจใส่ฟัง // ด้วยขณะนั้นตาของหล่อนจ้องเป่งไปที่โต๊ะตรงมุมห้อง ที่นั่นหญิงชายสี่เฒ่าคนหนึ่งกำลังกอดรัดฟอนเฟ้นกันอยู่อย่างเพลินเพลิน //

“เจริลี...” เสียงเรียกห้วนและดังกว่าปกติ//ทำให้หล่อนสะดุ้งรีบหันกลับมามองดูมารดาทันที

“แม่บอกว่าเรามีอะไรจะบอกหนูไงล่ะ” //

“คะแม่” //หล่อนรีบทำท่าเรียบร้อยสนใจฟัง //

“ตั้งแต่พ่อของหนูตายจากแม่ไป...” // แม่เริ่มประโยคด้วยเสียงกระดากกระเดื่องเล็กน้อย //

“หนูก็คงรู้ว่าแม่เหนื่อยยากเพียงไรที่จะต้องเลี้ยงดูหนูกับน้องแล้วก็ต้องออกไปทำงานที่

ธนาคารทุกวัน” //

เจริลีนั่งนิ่งเงียบ // หล่อนเริ่มจะเข้าใจอะไรบางอย่างขึ้นมาจาง ๆ เพียงแต่ว่ายังตัดสินใจไม่ได้เท่านั้นว่าหล่อนจะพึงพอใจกับความเข้าใจนั้นหรือไม่ //

แม่ของหล่อนหันไปทางสหายชายอย่างจะขอกำลังใจ // เขาพยักหน้าให้อย่างหนักแน่นพลาง
สอดมือไปจับมือฝ่ายหญิงมากุมไว้ได้ไต่ตะ //

“แม่คิดว่าถึงเวลาแล้วที่หนูและน้องจะได้มีพ่อคนใหม่...//บ๊อบบี้เกือบจะเต็มหกขวบแล้ว
เด็กผู้ชายทุกคนอายุขนาดนี้สมควรจะมีพ่อเป็นคู่คิดเวลาจะทำอะไรอย่างพวกผู้ชายเขามั่ง // หนูคง
พอจะเข้าใจนะจ๊ะเจริลี...อย่างกับการเล่นฟุตบอลหรือไปตกปลาอะไรทำนองนี้นะ” //

เจริลีมองดูแม่แล้วก็หันไปมองหน้านายธนาคาร //

“หมายความว่าแม่จะแต่งงานกับคุณคนนี้หรือคะ?” // หล่อนถามอย่างไม่แน่ใจด้วยเกิด
ความรู้สึกผิดประหลาดขึ้นมาอย่างกะทันหัน // พ่อของหล่อนกับคุณแวนดัลคนนี้ไม่มีอะไรสักอย่างที่
จะละม้ายคล้ายคลึงกันแม้แต่น้อย // พ่อของหล่อนสนุกสนานหัวเราะเล่นได้ทั้งวันในขณะที่นาย
ธนาคารมีสีหน้าเคร่งขรึมยิ่งมามาก //

ทั้งสามนั่งเงียบไปครู่ใหญ่ ในที่สุดบุรุษคนเดียวในที่นั่นจึงเป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อนด้วยเสียงสุภาพ
อ่อนโยน // วิธีพูดจาของเขานั้นดูเป็นงานเป็นการแต่ก็เต็มไปด้วยความละมุนละม่อมราวกับว่าเขา
กำลังชี้แจงเหตุผลข้อผิดพลาดในธุรกิจอย่างใดอย่างหนึ่งให้แก่ลูกค้าคนสำคัญฟังจะนั้น //

“เจริลี...” เขาเริ่ม “ฉันสัญญาว่าจะพยายามเป็นพ่อที่ดีของหนูและน้อง//หนูเองเป็นเด็กน่ารัก
มาก และฉันก็รักบ๊อบบี้จริง ๆ” //

“ก็แล้วหนูล่ะคะ คุณไม่รักหนูเท่าบ๊อบบี้หรือกรี้?” // หล่อนถามอย่างขឹងใจ //

“รักซี...” นายธนาคารรีบตอบ // “นี่ว่าหนูรู้แล้วนะนี่” //

“ก็ไม่แน่ใจนี่คะ คุณไม่ได้พูดออกมาตรง ๆ...” เจริลีแย้งอย่างฉลาด //

“เจริลี...” แม่ของเด็กหญิงเรียกขึ้นด้วยเสียงเฉียบขาด // “ทำไมถึงพูดกับคุณแวนดัลยั้งนั้นล่ะ
ไม่น่ารักเลย” //

“ไม่เป็นไร...” มร.แวนดัลรีบแก้ไขสถานการณ์ “อย่าไปว่าลูกเลยเวโรนิกา แกเป็นเด็กก็พูดไป
ยั้งนั่นเอง จริงไหม เจริลี...//ฟังนะ หนูที่รัก ฉันรักหนูและน้องมากและจะดีใจที่สุดถ้าหนูยอมรับฉัน
เป็นพ่อของหนูอีกคนหนึ่ง” //

เจริลีมองดูใบหน้าเคร่งขรึมนั้นอย่างเพ่งพิศ หล่อนประจักษ์ถึงความอบอุ่นด้วยใจที่เต็มเปี่ยม
ไปด้วยความเมตตากรุณาที่แฝงอยู่ภายใน // หล่อนตอบรับกระแสแห่งไมตรีจิตนั้นอย่างเต็มตื่นเพียงแต่
ไม่ทราบว่าจะกล่าววาจาอะไรออกมาให้ถูกต้องในวาระนั้นเท่านั้น //

จอห์นแวนดัลมองดูใบหน้าเด็ก ๆ น่ารักนั้นอย่างอึดอัดกลกั๊ก ลุ่ม เขาไม่อาจรู้ได้ว่าเด็กหญิง
กำลังคิดอย่างไรในตัวเขา

“ฉันเข้าใจดี เจริลี” เขาพูดขึ้นอีกด้วยเสียงอ่อนโยน “ฉันรู้ว่าจะไม่มียวันที่ใครจะมาแทนที่คุณพ่อของหนูได้ แต่หนูควรจะรู้ว่าฉันรักคุณแม่ของหนูมาก แล้วก็ตั้งใจที่จะดูแลเลี้ยงดูหนูและน้องอย่างดีที่สุด//

เจริญยิ้มน่ารัก // “แล้ววันแต่งงานคุณจะทำอะไรให้หนูเป็นคนถือดอกไม้ล่ะคะ”//

จอห์น แรนดัลหัวเราะออกมาอย่างโล่งใจ//

“หนูอยากได้อะไร...อยากเป็นอะไรก็ได้ทั้งนั้น นอกจากอย่างเดียว...” เขาหันไปจับมือเวโรนิกา มากุมไว้ // “อย่าอยากเป็น “เจ้าสาว” ในวันนั้นก็แล้วกัน...”//

หลังจากการสมรสครบปี จอห์น แรนดัล ก็จัดการจดทะเบียนรับลูกสองคนของเวโรนิกาเป็นบุตรบุญธรรมถูกต้องตามกฎหมายอย่างสมบูรณ์

นับแต่นั้นต้นมาเจริญก็เขียนนามของหล่อนว่า “เจริญ แรนดัล”//

ในระยะต้น ๆ นั้น พอจรถปากกลางครั้งไร ใจของหล่อนก็วาบหวีถึงบิดาที่แท้จริง // นี่จะไม่มีอะไรเหลือไว้ให้รำลึกถึงท่านบ้างเลยแม้แต่นามสกุลกระนั้นหรือ...//

ส่วนบ็อบบีนั้นไม่มีปัญหาใด ๆ ทั้งสิ้น ด้วยเมื่อบิดาถึงแก่กรรมนั้นแกยังเล็กเกินกว่าจะเข้าใจอะไรทั้งสิ้น ยิ่งวันเวลาผ่านไปความทรงจำรำลึกในภาพของพ่อที่แท้จริงก็มีได้หลงเหลืออยู่อีก // ความเป็นไปเช่นนี้ทำให้เจริญอดคิดไม่ได้ว่าแม้แต่ตัวหล่อนเองก็ตามที่ ไม่ช้า จอห์น แรนดัล ก็คงจะลบความทรงจำภาพนั้นได้อย่างหมดจดเช่นเดียวกัน//

Chapter 3 (Big Town)

รถของพ่อจอดอยู่ขวางถนนทางเข้าบ้าน ดังนั้นฉันจึงจรถของฉันแอบข้างทางหน้าประตู//
พอดับเครื่อง บ็อบบีน้องชายคนเดียวของฉันก็วิ่งออกมาจากบ้าน//

ชั่วขณะนั้นฉันแทบจะจำเขาไม่ได้...//

เด็กหนุ่มร่างสูงโย่ง...เห็นจะกว่าหกฟุตแน่ ๆ ทั้งสูงทั้งผอมมีหน้าซำยังอยู่ในเครื่องแบบทหารอากาศสีเทาอมน้ำเงินอันงามสง่า ดูเหมือนเครื่องแบบนั่นเองที่ทำให้เขามองดูแก่กว่าอายุสี่สิบปีไปเล็กน้อยเขาตรงรี่มาที่รถ เปิดประตูให้ฉันอย่างตื่นเต้น

พอฉันก้าวลงมาเขาก็ชะโงกหน้าเข้าไปดูภายในรถ

“สวยจังเลย พี่...” // เขาร้อง ตามองไปที่หน้าปัดซึ่งทำด้วยไม้อัดสีงามเงาระยับของจากรีบบนพิเศษ//

“บ็อบบี้ ไม่ทักพี่สักคำนะ” ฉันต่อว่า//

“โอ้เอ๊ย...” เขาร้อง “พี่ก็เป็นพี่อยู่วันยังค่ำแหละนะ พี่เจริญลี // แต่รถของพี่นี่สวยสะเด็ดไปเลย”
เขาหันมาหาฉันแล้วจวบแก้มทั้งซ้ายและขวา//

“นี่เป็นทหารอากาศตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ” ฉันทัก//

“ยังไม่เป็นเต็มทีหรอกพี่ แต่เขาจับผมเป็นนักบินฝึกหัด //ผมก็เลยสบายไป ถ้าขึ้นรถ สงคราม
อาจจะสิ้นสุดก่อนที่ผมจะเรียนจบ...//พี่รู้ไหม วันจันทร์นี่ละ ผมจะได้ไปฝึกบินที่ เซน แอนโตนิโอ”//

“แล้วแม่ว่ายังไงมั่ง?”//

“พี่ก็รู้...” //เขาทำหน้าย่น // “บ่มพื้มไปนะสิ”//

“แต่คราวนี้น่าปอนี่” ฉันทว่าแล้วหันไปเปิดหลังรถ // บ๊อบบี้ก็ลูบหัวผมกระเบาเดินทางใบเล็ก
ของฉันทออกมา//

“แหม พี่ก็อีกคนหนึ่งแล้วซี...//ผมฟังจากแม่พอแล้วละนะ”//

ฉันทเปิดฝากระโปรงหลังรถแล้วเดินตามเขาขึ้นไปบนบ้าน//

“พี่ไม่รู้เรื่องไอ้สงครามอะไรที่เวียดนามันหรือ...” ฉันทพูด // “แต่ลงถ้าถึงกับเอาเด็กหนุ่ม ๆ
ขนาดเธอไปสนามรบก็แปลว่ามั่นคงไม่ยุติลงง่าย ๆ หรือ”//

“พี่พูดเหมือนพวก “คอม” ที่นิวยอร์กเปียบเลย”//

“บ้า...” ฉันทเอ็ดตะโร “คอมไม่คอมก็ไม่รู้ละ แต่พี่ไม่อยากมีน้อยชายกลายเป็นวีรบุรุษเพราะถูก
ไอ้บ้าอะไรสักคนแอบยิงเอาในป่าบ้า ๆ นั้น ๆ”//

“ไม่เห็นน่าห่วง...” เขาว่า //“ท่านประธานาธิบดียังพูดเลยว่าคงจะเล็กก่อนคริสต์มาสด้วยซ้ำ
ถ้าขึ้นกลับไปเรียนต่อตอนนี้ก็ต้องเรียนตั้งสองปีเลยอดสนุกกัน”//

เราขึ้นมาถึงเฉลียงหน้าบ้าน เขาหันไปมองรถของฉันทอีก//

“ไม่ยกรู้ว่าพี่ซื้อรถใหม่”//

“ใหม่อะไรเกือบปีแล้วละ”//

“แต่มันมองดูใหม่มาก...สวยจังเลย”//

“อยู่ที่โน่นไม่ค่อยได้ใช้หรอก ในเมืองรถแน่นยังกะอะไร” ฉันทบอก//

“สวยจริง ๆ” เขาพูดซ้ำซากอย่างชื่นชม //“มันแพงมากไหมพี่?”//

“ห้าพันเหรียญ” ฉันทอบสั้น ๆ//

“โอ้โฮ...” เขาร้องแล้วผิวปากหวิยวาว //“ของพี่หรือของคุณวอลเตอร์อะ?”//

“ของพี่ที่พี่จ่ายเงินส่วนตัวซื้อมาเองเลย // วอลเตอร์เขาว่าไม่มีรถอะไรจะหุ่เท่าคาดีลเล็ก ยัง
ป่นเลยที่ไม่คุ้ม”//

“งั้นพี่ก็เก็บไว้ใช้ต่อไปสินะอะ”//

“แน่นอน...ก็ของ ๆ พี่แท้ ๆ นี่นา”//

เขามองดูฉันทนั่งอยู่ครู่หนึ่ง//

“พี่เจริลี...ผมเสียใจเรื่องพี่กับคุณวอลเตอร์หย่ากัน // ที่จริงผมรักเขาเหมือนกันนะ”

ฉันมองดูตาเขา “พี่ก็เหมือนกันจะ บ๊อบบี้...// แต่เรารู้ว่าเราอยู่ร่วมกันต่อไปอีกไม่ได้ // การหย่ากันนี้เป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับเราสองคน”//

เขาเปิดประตูบ้านให้ //“คืนนี้พี่คิดจะออกไปเที่ยวไหนหรือเปล่าอะ?”//

ฉันรู้เท่าทันความคิดของบ๊อบบี้ทันที//

“จะเยี่ยมรพพี่ละที่...”//

เขารับยิ้มรับ // “แหมพี่อะ คืนนี้ผมมีนัดสำคัญเสียด้วย// เป็นการเลี้ยงลาอะไรแบบนี้...”//

ฉันยื่นกุญแจรถให้น้องทันที//

“เอาไปเถอะ... ขับรถระวัง ๆ หน่อยก็แล้วกัน // เครื่องมันแรงมากนะ”//

สีหน้ายิ้มอย่างเข้มขื่นแจ่มใสฉันมองดูเหมือนบ๊อบบี้ น้องเล็ก ๆ คนเดิมไม่ผิดเพี้ยน//

“ขอบคุณมากอะ พี่...//ไม่ต้องห่วง ผมจะระมัดระวังเป็นอย่างดีที่สุดเลย...”//

แม่ไม่บ่นอะไรใส่ฉันเลยจนกระทั่งหลังอาหารมื้อค่ำแล้ว เราชวนกันเดินไปนั่งเล่นที่เฉลียงหน้าบ้าน//ฉันจุดบุหรี่สูบในขณะที่แม่นั่งเงียบ สีหน้าของแม่ไม่บอกความชื่นชมยินดีอย่างใดทั้งสิ้น/ในที่สุดก็ถามออกมาว่า

“อพาร์ทเมนต์ของลูกเสร็จเรียบร้อยแล้ววี เจริลี?”//

“ค่ะแม่ หนูจะย้ายเข้าวันจันทร์นี้แหละ”//

“อยู่ในทำเลดีแน่นอน// แม่จะอ่านหนังสือพิมพ์พบแต่ข่าวน่ากลัวทุกวัน”//

“ดีค่ะ... หนูว่าสถานที่มองดูปลอดภัยดี”//

“มียามประตูเข้มแข็งดีหรือ?”//

“ไม่มีหรอกค่ะ //อาคารที่มียามราคาแพงมาก //หนูเช่าไม่ไหวหรอก”//

“เอ๊ะ แล้วทำไมวอลเตอร์เขาถึงยอมให้หนูไปอยู่ยงั้นล่ะ?”//

“ก็เราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันแล้วนี่คะ// แม่ก็รู้ว่าเราหย่ากันแล้ว”//

“ไม่ใช่...แม่หมายความว่าเขาคงจะให้เงินหนูมากพอสำหรับอะไร ๆ แบบนี้ นี่สมคงไม่ได้ขอเขาเลยสิ...”//

ฉันรู้เท่าว่าแม่คิดอะไรอยู่ในใจ อดไม่ได้ที่จะพูดออกมาตรง ๆ ด้วยความรำคาญใจ//

“หนูเข้าใจค่ะว่าแม่หมายถึงอะไร ทำไมไม่ถามออกมาเสียตรง ๆ เลยละคะ ถ้าแม่อยากทราบ ว่า วอลเตอร์เขาจ่ายค่าเลี้ยงดูให้หนูเท่าไร? //

“ไม่ต้องบอกก็ได้ // ไม่ใช่ธุระอะไรของฉัน...” แม่พูดอย่างมีนัย//

“แต่หนูจะบอกค่ะ...” ฉันย้ำ // “บอกว่าหนูไม่ได้อะไรจากเขาเลย...”//

“ไม่ได้อะไรเลย...” แม่ทวนคำ นัยน์ตาตื่นตระหนกหากน้ำเสียงบอกความไม่เชื่อ //

“นี่วอลเตอร์ทำยั้งกับลูกได้ยั้งง่ลงคอค ช่างร้ายกาจเสียจริง ๆ” // “หนูไม่คิดยั้งง่ไหนหอกคะ
แม่ หนูเองที่ไม่ได้เรียกร้องอะไรจากเขา หนูไม่ต้องการ...”

“แต่ลูกแต่งงานกับเขาอยู่กับเขาดั้งหกปี...” แม่ท้วง “แล้วที่นี้จะทำมาหากินอะไรละ”

“หนูหาเลี้ยงตัวเองได้คะ แม่” ฉันทอบเรียบ ๆ // “หนูเขียนบทละครซึ่งอาจจะได้ทำสัญญาขาย
เร็ว ๆ นี้ แล้วหนูก็ยังมีงานแสดงอีกหลายเรื่องที่รับไว้” //

“ถ้างานที่ว่ำนั้นล้มเหลวละ เป็นต้นว่าเขาเลิกสัญญาว่าจ้างหรือไม่รับซื้อบท... ที่นี้จะทำยั้งง่?” //

“หนูก็ยังมีเงินส่วนตัวอยู่มั้ง // ตอนที่อยู่กับวอลเตอร์นะเขาไม่ให้หนูใช้เงินที่หามาได้เองเลย
แม่แต่เซ็นต์เดียว // หนูยังเก็บไว้เฉย ๆ ที่ธนาคาร” //

แม่นิ่ง ดูเหมือนจะรอฟังคำอธิบายของฉันทต่อไป //

“แม่คงอยากรู้สินะคะว่าหนูมีอยู่ทั้งหมดเท่าไร...” //

“เรื่องอะไรจะอยากรู้... / ไม่ใช่เงินของฉันทสักหน่อย...” //

“หนูรู้คะ ว่าแม่จะต้องพูดยั้งง่ แต่หนูจะบอกอีก... หนูมีหนึ่งหมื่นหนึ่งพันเหรียญคะ” //

“เท่าที่นั่นเองแหละรี?” แม่ร้องออกมาอย่างผิดหวัง “ตอนที่แสดงละครนะได้ค่าจ้างอาทิตย์ละ
ตั้งเจ็ดร้อยห้าสิบบ // ทำไม่ถึงเหลือแค่นั้นละ” //

“ภาซีนะซีคะ ภาซีเอาไปกินเกือบหมด // รายได้ของวอลเตอร์สูงมากแม่ก็รู้พอเราแต่งงานกันค่า
ภาซีเงินได้ของหนูก็เลยแพงขึ้นไปตามส่วน // นอกนั้นก็คาร์ต ค่าเสื้อผ้า แล้วก็มีของใช้มั้ง”

// “ไ้รถนะ น่าจะขายเสีย // อยู่เมืองใหญ่ ๆ ยั้งง่ไม่เห็นจำเป็นต้องมีรถส่วนตัว // แล้วยังไปซื้อ
รถแพงระยับนั้นเขาเสียอีก...”

“แต่หนูชอบของหนูยั้งง่” ฉันทแย้ง // “ไม่ชอบจะไปซื้อมาทำไมคะ” //

“ที่จริงก่อนจะทำอะไรลงไปน่าจะปรึกษาพ่อแม่ดูมั้ง...” //

ฉันทนิ่ง //

“วอลเตอร์เขาก็เป็นคนดี... / ลูกไม่น่าทิ้งเขาแบบนี้เลย” //

“ก็หนูรู้ตัวว่าหมดรักเขาเสียแล้วนี่คะแม่ ทนอยู่ต่อไปก็ไม่เป็นการยุติธรรมสำหรับเขา” //

“แปลว่ารักกับคนอื่นอีกยั้งง่รี?” //

“เปล่าคะ” //

“ถ้ายั้งง่ก็ยั้งง่ไม่น่าจะเลิกกับเขาเลย” แม่พูดอย่างไม่เห็นใจฉันทเลยสักนิดเดียว // “ลูกหันหันไป
เองแท้ ๆ” //

“ไม่ใช่หันหันหรืออะไรยั้งง่ไหนแหละคะแม่” ฉันทร้องและพยายามอธิบายอย่างอดทน // “แม่ลอง
คิดดูมั้งหรือเปล่าคะว่าถ้าทนอยู่ด้วยกันต่อไปแบบนี้ อีกหน่อยเราก็ต้องถึงขนาดเกลียดชังหน้ากัน //
แยกกันเสียตอนนี้นะ อย่างน้อยเรากียั้งง่คบหาเป็นเพื่อนกันต่อไปอีกได้” //

“แม่ไม่เข้าใจหรอก...เจรีลี แม่ไม่เข้าใจลูกเลย //บอกตรง ๆ ว่าไม่รู้ว่าลูกกำลังวิ่งตามหาอะไร”//

“หนูรู้ค่ะ ตามหาตัวเองไงคะ”//

แม่นิ่งมองฉันอย่างไม่เข้าใจเช่นเดิม//

“นั่นรีคือคำตอบของลูก เจรีลี?”//

ด้วยความเหนื่อยเพลีย ฉันรีบขึ้นนอนแต่หัวค่ำ // แต่พอสี่พระถึงหมอน นัยน์ตาของฉันก็กลับแข็งค้างจนไม่อาจนอนต่อไปในเตียงได้// ต้องลุกไปนั่งเก้าอี้ริมหน้าต่างแล้วจุดบุหรี่สูบ // บัดนั้นสมองดูเหมือนว่างเปล่ามีนชา//

ฉันจำได้ว่าเคยนั่งเช่นนี้มาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กนิด นิ่งเก้าอี้ริมหน้าต่าง ตามองไปยังท้องถนน... //ภาพของเด็กหญิงเล็ก ๆ ผู้นั่งร้องไห้อยู่เดี่ยวดายบนชั้นบันไดปรากฏขึ้นอีก//...เด็กน้อยคนนั้นคือตัวฉันเอง

//แต่บัดนี้ฉันมิใช่เด็กตัวเล็กคนเดิมนั้นอีกต่อไปแล้ว...

//แล้วเหตุใดฉันจึงกำลังร้องไห้อยู่อีกเล่า?

//ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูเบา ๆ ก็ดังขึ้นสองครั้ง //แล้วเสียงอ่อนโยนแสนสุภาพของบรูซสุดที่รักของฉันก็ดังขึ้นเบา ๆ//

“ยังไม่หลับไม่ใช่หรือจ๊ะ ลูกเล็ก ๆ ของพ่อ...”//

//ฉันลุกกลาไปเปิดประตูทันที // พ่อยืนอยู่ตรงนั้น แสงไฟส่องให้เห็นใบหน้าที่ซบลงและมีริ้วรอยเพิ่มขึ้นกว่าที่ฉันเคยเห็นมาก่อน//

“นอนไม่หลับหรือ ลูก? พ่อถามอีก//

ฉันสั่นศีรษะช้า ๆ//

“พ่อลงไปเอานมอุ่น ๆ มาให้สักแก้วเอาไหม จะได้หลับสบาย...” //

“ไม่ต้องค่ะ พ่อ” ฉันร้องห้าม “หนูไม่เป็นอะไรหรอก”//

“แม่คงไม่ได้ทำให้หนูโกรธมากเกินไปหรอกนะจ๊ะ// หนูต้องเข้าใจว่าแม่เขาเป็นห่วงหนูมากเกินไปหน่อยเท่านั้นเอง”//

“แต่หนูรู้ว่าแม่ไม่ได้ห่วงหนูถึงเพียงนั้นหรอกค่ะ”//

“ยกโทษให้แม่เถอะจ๊ะ” พ่ออธิบายอย่างอ่อนโยนตามเคย “แม่มีเรื่องต้องคิดมาก //เรื่องของบ๊อบบี้ก็ทำให้แม่ไม่สบายใจมากพออยู่แล้วเหมือนกัน...”//

“แล้วยังมามีเรื่องหนูอีก... ไซ้ไหมคะ// ยิ่งร้ายไปเสียกว่า” // ฉันพูดอย่างขมขื่น//

ถึงยังไงก็ไม่ถึงกับเลวร้ายอะไรนักหรอก ทั้งสองเรื่อง//...ทั้งหมดที่พ่อแม่ทำลงไปก็เพื่อให้ลูกสองคนสุขสบายที่สุดเท่านั้นเอง...”// ดูเหมือนพ่อจะอีกอึดใจน้อยเมื่อพูดประโยคต่อไป// “หนูรู้แล้ว

ไม่ใช่รีเจริลีว่าถ้าหนูมีความต้องการอะไร สิ่งเดียวที่หนูควรทำก็คือบอกให้พ่อรู้...เท่านั้นเอง จำไว้ว่าไม่ว่าหนูจะต้องการอะไร...ทุก ๆ อย่างไม่มียกเว้น”//

ฉันทโเข้าไปกอดพ่อไว้แล้วจูบแก้มทั้งสองข้าง// พ่อลูบศีรษะฉันเบา ๆ แล้วพึมพำ//

“พ่อไม่อยากจะเห็นหนูเศร้าโศกเสียใจอย่างนี้เลย”//

“เป็นความผิดของหนูเองค่ะ พ่อขา” ฉันทคร่ำครวญ// “ผิดไปแล้วและต้องหาทางแก้เอาเองแต่หนูคิดว่าคงยังมีโอกาส...บางทีชีวิตอาจจะดีขึ้น...”//

พอมองดูฉันเงียบ ๆ สีหน้าเศร้าตรง ในที่สุดก็ก้มศีรษะรับคำนั้น//

“พ่อก็เชื่ออย่างนั้น// จำไว้อย่างหนึ่งก็แล้วกันนะ เจริลี ว่าสิ่งสุดท้ายในโลกที่ลูกจะไปไขว่คว้าหามาอีกก็คือพ่ออีกคนหนึ่ง...”//

นัยน์ตาของฉันทคงบอกถึงความฉงนฉงาย// ยังมีทันจะเอ่ยปากถามพ่อก็อธิบายด้วยเสียงนุ่มนวล //“ปัญหาของวอลเตอร์กับปัญหาของพ่อบังเอิญตรงกัน// เราทั้งสองคนไม่ยอมรับว่าลูกโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้น...// เขายิ้มอย่างเอ็นดู รอยยิ้มนั้นทำให้ใบหน้าของพ่ออ่อนโยน// “พ่อแน่ใจในเรื่องนี้ตั้งแต่วันที่เห็นลูกบนเวทีละคร เห็นสายตาของเขาก็บอกได้ว่าเขารู้สึกยังไง//... เขาอยากเก็บลูกไว้ในสภาพเด็กสาวแสนหวานคนนั้นไว้ชั่วตลอดชีวิต // แต่ละครชีวิตกับละครเวทีมันผิดกันตรงจุดนี้เอง ละครชีวิตเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา แต่ละครเวทีนะ บทเขียนไว้ยังไงก็คงอยู่ยงนั้นจนกว่าการแสดงจะยุติ // เด็กสาวบนเวทีที่อายุสิบเจ็ดคนนั้นเมื่อห้าปีก่อนจนกระทั่งถึงวันนี้เธอก็ยังอายุเท่าเดิม แต่ตัวละครชีวิตหยุดนิ่งไม่ได้นี่ลูก // เหมือนเช่นตัวลูกนี่เอง ลูกไม่ใช่ลูกสาวแสนหวานคนเดิมของพ่อต่อไปดีแล้วจริงไหม ลูกโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว...”//

ฉันทยื่นหนึ่งเหย ปล่อยให้ตาให้ไหลพรากอาบแก้ม// พ่อค่อย ๆ ดึงศีรษะของฉันทให้ชนบนอกพ่อ เสียงพูดของพ่อเต็มไปด้วยความสุขุมและประโลมจิต//

“อย่าเสียใจไปเลย ลูก//เรื่องแค่นี้เอง // บางคนเคราะห์ร้ายกว่าลูกเป็นไหน ๆ คนที่จนจะแก่ตายก็ยังไมยอมโตเป็นผู้ใหญ่มีถมเถไปนะจ๊ะ”

Chapter 19 (Big Town)

เมื่อฉันทใช้โทรศัพท์ภายในเรียกขึ้นไปเมื่อเวลาเก้าโมงเช้า นั้น เสียงของเขาที่รับสายยังงัวเงียอยู่มาก

“เรจรีลี แรนดัลค่ะ. // ฉันทบอก “ขอโทษด้วยที่ปลุกคุณขึ้นมา”//

“ไม่เป็นไรครับ” เขาบอก//

“จะบอกคุณว่าฉันเอาเงินที่คุณให้เมื่อคืนนี้ใส่ของฝากไว้ให้ที่เคาน์เตอร์เรียบร้อยแล้ว ใส่นามของคุณที่หน้าของนะคะ// และถึงยังไงก็ขอบคุนคุณมาก”//

“เดี๋ยวกู๊” เขาร้องลละล่ำลละล่ำ ไม่มีร่องรอยง่วงเหงาหาวนอนเหลืออยู่อีกเลย // “นี่คุณเรียกมาจากไหนนะ? //

“ข้างล่างนี่เองค่ะ ที่ห้องล๊อบบี้” //

“อย่า...อย่าเพิ่งไปนะครับ ผมอยากพบคุณเองต่างหาก” //

ฉันวางโทรศัพท์ลง // ไม่ทันถึงสามนาฬิกาที่ยืนรอรออยู่เขาก็ลงมาถึง//ท่าทางแจ่มใสไม่ได้ง่วงเหงาอย่างที่ฉันคิด เขาแต่งตัวเรียบร้อยใบหน้าสะอาดสะอ้าน // เราไม่ได้พูดอะไรกันจนกระทั่งเดินเข้าไปในห้องอาหารเช้า เขานั่งโต๊ะเรียบริ้วและบริกรนำกาแฟมาให้ //

“คุณไม่ควรทำยั้งงั้นเลย” เข่าบ่นพึมพำ //

แต่คุณก็ไม่ควรทำกับฉันก่อนเหมือนกัน” ฉันแย้ง //

“คุณไม่เข้าใจ...นั่นมันเป็นแค่ส่วนหนึ่งของ “งาน” เท่านั้นเองแท้ ๆ” //

“แต่มันไม่ใช่ “งาน” อะไรของฉันสักหน่อยนี่คะ” //

“คุณนี่เป็นเด็กหัวโบราณชะมัด...จริงไหม?” //

“เปล่าเลย...ฉันเป็นเด็กสมัยใหม่ต่างหาก // พวกเขาไม่ยอมรับเงินโดยไม่ได้ทำอะไรตอบแทนหรอกคะ” //

“แล้วเรื่องงานจะว่าอย่างไรครับ?” //

“ก็หาต่อไปนะสิคะ” ฉันตอบเรื่อย ๆ //

“ผมจะพูดกับลูกศิษย์ของคุณ // เขาต้องทำอะไรให้คุณให้ได้ แต่อย่าเร่งรัด...” //

“ฉันไม่คิดจะกลับไปหาเขาอีกแล้วละคะ” //ฉันพูดอย่างตริตรอง // “ที่เขาบอกว่าเพาล์ซซีจะสร้างภาพยนตร์และต้องการดารารออเมริกัน นะจริงหรือเปล่าคะ” //

“เพาล์ซซีสนใจแต่ภาพยนตร์ที่เขาจะสร้างให้เมียเขาแสดงเท่านั้น...” //

“งั้นงานที่ว่านั้นก็ไม่มีจริง” //

“ไม่มี...” //

“ฉันก็คิดยั้งงั้นอยู่เหมือนกัน // ฉันมันโง่ไปเอง” //

“วงการนี้ใครก็โง่ได้ทั้งนั้น // นักแสดงเป็นแสน ๆ คน งานมีอยู่แค่หยิบมือ // ต่อให้เก่งแค่ไหนสวยแค่ไหนบางทีก็หางานทำไม่ได้” //

“แต่ฉันต้องทำได้ค่ะ...” ฉันยืนยัน // “ฉันเคยประสบความสำเร็จมาแล้วครั้งหนึ่ง” //

“ตอนนั้นนะคุณอยู่ในฐานะอะไรละ... มาตามวอลเตอร์ ธอร์ตันดีไหม?” //

ฉันรู้ว่าเขาหมายความว่าอะไร แต่ฉันก็ยังขึ้นตอบไปว่า //

“แต่ฉันได้รับ “โทนี่” ในฐานะนักแสดงยอดเยี่ยมนะคะ ไม่ใช่เพราะสามีของฉันเขียนบทให้” //

“แต่ก็นั่นแหละ เป็นทางที่แหวกให้คุณผ่านพวกเลขานุการเข้าไปถึงใคร ๆ ได้ // ใครก็อยากเป็นเพื่อนกับคนอย่างอรุณรัตน์”//

“นี่คุณกำลังพูดถึงอะไรแน่?”//

“เพาล์ซซึ่กักตัวผมไว้อีกครั้งคืน พูดถึงแต่เรื่องคุณ // เขาบอกว่าถ้าไปอีตาลีคุณจะได้งานจนรับไม่ไหวทีเดียว แต่คุณต้องได้สปอนเซอร์ดี ๆ”//

“หมายถึงตัวเขาเองใช่ไหมล่ะ?”//

ดาคอสต้าพยักหน้า//

“ไม่ล่ะค่ะ...ขอบคุณ” ฉันทกระแทกเสียง//และทำท่าจะลุกขึ้น//หากเขาช่วยแขนฉันไว้ทันที//

“อย่าทำโง่ดีกว่า// จะบอกให้ว่าผมมีรายชื่อดาราเด่น ๆ ไม่น้อยกว่าครึ่งโหลรวมทั้งคาร์ลา มาเรียที่ได้ดีมาด้วยวิธีนี้ //รู้ไหมว่าเมื่อเขาพบเธอครั้งแรกนะเธออายุเพียงสิบเจ็ดปี เป็นเด็กสาวที่ไม่มีอะไรเลย เดินอยู่ตามถนนที่เมืองเนเปิลส์เมื่อสักสิบสองปีมาแล้ว”//

“แต่นั้นไม่ใช่วิถีทางของฉัน // ฉันเคยได้ลิ้มรสมันมาแล้วครั้งหนึ่งอย่างใกล้ชิดที่สุด...ฉันหมายความว่าความสำเร็จที่ฉันหามาได้ด้วยตัวเอง // บัดนี้ฉันมีความรู้สึกว่าคุณเป็นคนเพียงครั้งเดียวเท่านั้น”//

“จะบอกอะไรอย่างหนึ่งนะ การที่เป็นคนรักอิสระถึงแค่นี้ไม่ได้ดีอะไรขึ้นมาหรอก // ผมเคยพบคนเสรีพวกนี้ “ฟัง” มาแล้วทั้งนั้น”//

“แล้วคุณล่ะ // คุณเองก็บอกว่าคุณไม่ยอมเข้าไปร่วมในวงการธุรกิจของครอบครัว”//
เขาหน้าแดงขึ้นมาทันที //“นั่นมันไม่เหมือนกัน...” เขาอุบอิบ//

“ไม่เหมือนกันยังไง?”//

“ไม่เหมือนเพราะผมเป็นผู้ชาย และคุณเป็นผู้หญิงนะซี // ผมดูแลตัวเองได้ดีกว่าคุณแน่ ๆ”//

“อาจเป็นไปได้ค่ะ แต่ฉันก็อาจจะขอเรียนรู้วิธีจากคุณ // เมื่อเรียนจบแล้วมันก็จะไม่มีความแตกต่างเหลืออยู่อีก จริงไหมคะ?”//

“ไม่หรอก...” เขาว่า “โลกไม่เคยแปรเปลี่ยน // ถ้าฉลาด จงมองหาผู้ชายดี ๆ อีกสักคนรีบแต่งงานกับเขา แล้วมีลูกสักสองสามคน”//

“เท่านั้นเองหรือคะคือบทเรียนที่คุณจะให้ฉันได้?”//

“ถูกต้อง หรือไม่มีอีกวิธีหนึ่ง...//แต่นั้นคุณก็บอกเสียแล้วว่าไม่ปรารถนาจะทำ”//

“หมายความว่ากันตรง ๆ ว่าฉันมีทางเลือกอยู่เพียงสอง เป็นเมียและแม่หรือมิฉะนั้นก็โสเภณี...// ไม่มีทางอื่นอีกเลยหรือคะนี่?”//

“มี...หากโอกาสเพียงหนึ่งในล้าน”//

“ฉันก็ยังอยากเสี่ยงอยู่ดี” ฉันทตอบ // “ขอบคุณสำหรับกาแฟค่ะ”//

เขาจับมือฉันไว้//

“เจรีลี...ผมขอบคุณมาก //ให้ผมพบกับคุณอีกได้ไหม?”//

“ฉันก็ขอบคุณค่ะ แล้วก็อยากพบคุณอีกเหมือนกัน แต่มีข้อแม้...”//

“อะไร?”//

“ไม่เกี่ยวกับเรื่องงาน //และไม่เกี่ยวกับเรื่อง “มัว” นะคะ”//

เขายิ้ม //“ตกลง...ผมจะติดต่อกับคุณได้อย่างไร”//

ฉันให้ตำบลที่อยู่และเลขหมายโทรศัพท์แก่เขา เราเดินออกมาด้วยกันที่ห้องลิฟท์

//“แล้วผมจะติดต่อกับคุณ...อาทิตย์หน้านี้แหละ รอให้ผมจัดการให้พวกบ้านี้ออกไปพันธุพันตาเสียก่อน”//

“โอเค” ฉันยิ้มพลาถกล่าวลา // เราจับมือกันอย่างอาลัยอาวรณ์แล้วฉันก็ออกมาสู่ความพลุกพล่านของท้องถนน//ซึ่งอบอุ่นไปด้วยแสงอาทิตย์ส่องจ้าลงมา // โดยไม่อาจบอกสาเหตุได้ ฉันรู้สึกหายเซ็งไปเป็นกองทีเดียว//

อย่างไรก็ตาม ฉันไม่พบดา คอสต้าอีกเลยจนกระทั่งสามเดือนผ่านไป // และเมื่อถึงวันนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไปหมดสิ้นแล้ว ทั้งสำหรับเขาและสำหรับฉัน...//

พ่อของฉันเสียชีวิตลงโดยกะทันหันในฤดูร้อนปีนั้นเอง เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันตระหนักว่าความเปล่าเปลี่ยวเดียวดายอย่างแท้จริงนั้นมีรสชาติอย่างไร//

งานการหาไม่ได้ในฤดูร้อนนั้น, หาไม่ได้แม้แต่งานจรตามโรงมหรสพต่าง ๆ ที่จัดกันเป็นประจำ อยู่ทั่วไปในหน้าร้อน, ฉันออกเที่ยวเสาะหาไปทุกที่ทุกวัน, ตรวจตราดูข่าวสารการสรรหาตัวแสดงและไปสมัครกับทุกแห่งที่เปิดรับ. // แต่ในเมื่อไม่มีตัวแทนหนทางฉันก็ตันไปหมด. // แม้แต่ภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์คุณก็จำเป็นต้องมีตัวแทนไว้พาเข้าไปข้างในประตูของสำนักงานตัวแทนของกิจการโฆษณา. //

ทุกคืนฉันปลุกเปลี้ยกลับไปยังอพาร์ทเมนท์จ้อยร่อยของฉัน, แต่หลังจากหลับไปได้สักสองสามชั่วโมงเท่านั้นฉันก็จะตื่นขึ้นมาลัยตาดาวสว่างและหลับไม่ลงอีกต่อไป. // ฉันจับทำเลครเรื่องใหม่แล้วแต่มันออกมาไม่ค่อยจะสมประกอบ. // ทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันเขียนออกมามันเหมือนแค้นทำและแสร้งทำ. // แล้วหลังจากทำ ๆ ไปได้สักพักฉันก็เลิกไปเลย. // ฉันได้แต่นั่งจับเจ้าอยู่ข้างเครื่องพิมพ์ตีพิมพ์ออกมาหน้าต่างไปยังถนนที่มีแดดด้วยราตรี, ไม่แม้แต่จะนึกคิดอะไรทั้งนั้น. //

จะกลใดก็ตามที่บิดาฉันให้มีอันหยิ่งได้ถึงเรื่องที่คับขันอยู่. // แล้ววันหนึ่งฉันก็ได้รับเช็คเงินหนึ่งร้อยดอลลาร์โดยที่เขาไม่ได้เอ่ยอะไรมาสักคำ. // และตั้งแต่นั้นเช็คก็มีมาสม่ำเสมอทุกวันจันทร์. // ไม่ได้เงินนี้ฉันก็ไปไม่รอด. //

ฉันพยายามพูดจากับเขาถึงเรื่องนี้ในวันหนึ่ง. // แต่เขาก็เพียงแต่พูดว่ามันเป็นอะไรสักอย่างที่เขาและมารดาอยากจะทำเพราะทั้งสองรักฉันและมีศรัทธาในฉัน, ครั้นฉันไปขอบคุณมารดา, เธอมอง

ฉันอย่างเฉยเมย. // “มันเป็นความคิดอ่านของพ่อเขาหรือก” เธอว่า. // “แม่น่ะเห็นว่าลูกน่าจะกลับบ้าน มาอยู่กับเราเสียที. // แม่ไม่เห็นงานเรื่องผู้หญิงสาวแสบไปอยู่ลำพังคนเดียวในกรุงอย่างที่ถูกประพาศ.”//

หลังจากนั้นแล้วฉันกลับตั้งหน้ามุ่นยิ่งกว่าเดิมเสียอีกเพื่อจะสำแดงแก่เธอ. // ฉันหันเข้าโรมัน เครื่องพิมพ์ดีดด้วยแรงดุเดือดขนาดใหม่. // แต่ก็ไม่ได้ความอยู่นั่นเอง. // ไม่มีอะไรดีดีตลอดออกมาเลย. //

ฉันรู้สึกว่าจะอย่างไรยิ่งยวดเหลือใจ. // ฉันไม่มีเพื่อนเลย --- ไม่ว่าจะชายหรือหญิง. // ความ เป็นผองเพื่อนในวงการแสดงดูที่จะไม่มีบังเกิดขึ้นได้ในแวดวงระดับที่ฉันตกอยู่. // อย่างน้อยก็ไม่มี สำหรับฉัน. และจู่ ๆ ในวันหนึ่งก็มีอันให้ฉันได้ตระหนักขึ้นมาอย่างร้ายกาจถึงเรื่องที่หนักหนาซึ่งไปกวน นั้น --- ความเป็นจริงที่ว่าฉันไม่สาวอีกต่อไปแล้ว.

ในระหว่างเวลาแห่งฤดูร้อนนั้น ฉันไม่มีงานอะไรจะทำทั้ง ๆ ที่ไม่เคยหยุดไผ่หา // ฉันเฝ้าแต่อ่าน ประกาศแจ้งความหานักแสดง ตอบโทรศัพท์ที่ติดต่อมาทุกครั้ง// แต่ฉันหาตัวแทนไม่ได้ ดังนั้นฉันจึงไม่ อาจเข้าถึงวงการใด ๆ // แม้แต่นางแบบโฆษณาทางโทรทัศน์ก็จำเป็นต้องมีตัวแทนเพื่อแหวกทางเข้าไปถึง ประตูสำนักงานโฆษณาได้//

ทุกคืน ฉันเซซังกลับมาสู่อุ้งพักเล็ก ๆ เหนื่อยอ่อน หมดเรียวหมดแรง แต่พอล้มตัวหลับไปได้ เพียงไม่กี่ชั่วโมง ฉันก็ตื่นขึ้น เพื่อที่จะไม่ได้หลับไหลอีกต่อไปทั้งคืน//

ฉันพยายามเขียนละครเรื่องใหม่แต่ไม่ได้ผลนัก// หนังสือทุกตัวที่เขียนลงไปในนั้นดูผิดจากความ สมจริงและดูเหมือนถูกเค้นออกมา // ดังนั้นไม่ช้าฉันก็เลิกเขียน//ฉันยังคงนั่งอยู่ตรงหน้าเครื่องพิมพ์ดีด ที่เก้าอี้ริมหน้าต่างตามองเหม่อออกไปในความมืดของยามราตรี ฉันมองเหม่อนิ่งลอย...ไม่แม้แต่จะ คิด//...

พ่อคงจะรู้ว่าฉันกำลังเผชิญกับชีวิตแบบไหน// เพราะวันหนึ่งฉันก็ได้รับเช็คราคาหนึ่งร้อย ดอลลาร์มาเฉย ๆ โดยไม่มีชื่อผู้ส่งหรือแม้แต่จดหมายสักคำ// และจากนั้นเช็คจำนวนเท่าเดิมก็มาถึงมือ ฉันทุกเช้าวันจันทร์ //ถ้ามิใช้ด้วยวิธีนั้นแล้ว ฉันคงไม่อาจยังชีวิตอยู่ได้ต่อไปแน่ ๆ

ฉันพยายามจะโทรศัพท์พูดถึงเรื่องนี้ //แต่พ่อตัดบทเสียโดยเร็วท่านว่าไม่ต้องการพูดถึงเลย บอกแต่เพียงว่าที่ทำลงไปนั้นก็เพราะความรักแต่เพียงอย่างเดียวที่พ่อและแม่มีต่อฉัน//

วันหนึ่งฉันจึงกลับบ้าน เพื่อไปแสดงความขอบคุณแม่ ผู้มองฉันด้วยสายตาเย็นชา//“ความคิด ของพ่อเขาหรือก” แม่พูดเรียบ ๆ //“แม่เองนี่คิดว่าลงถึงขนาดนี้แล้ว ทางที่ดีที่สุดก็คือลูกกลับบ้านอยู่เสียที่ บ้านอย่างเดิม// แม่ไม่ชอบใจเลยที่เด็กสาว ๆ อย่างลูกไปอยู่เมืองใหญ่ตามลำพังยังงั้น”//

ฉันกลับมาเมืองใหญ่ ด้วยความมุ่งมั่นพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าฉันยังมีความสามารถ เหลืออยู่พอที่จะดำรงชีวิตต่อไปได้ตามวิถีทางที่ฉันเลือก//

ฉันตรงเข้าหาเครื่องพิมพ์ดีดด้วยอาการแข็งขันเต็มไปด้วยพลังจิต//

แต่ไม่ว่าจะพยายามเพียงไร ผลที่น่าพอใจไม่เคยปรากฏออกมาแม้แต่ครั้งเดียว //ฉันยังรู้สึกเปล่าเปลี่ยว ไร้ญาติขาดมิตร คู่มันมีดมัวไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง // วงการบันเทิงธุรกิจทุกแขนงดำเนินต่อไปโดยไม่มีที่ให้ฉันเข้าไปอยู่ด้วยเลย//

แล้ววันหนึ่งก็มาถึงด้วยความรู้สึกที่น่าสยดสยอง //ฉันเกิดรู้ซึ้งถึงความเหนือความจริงใด ๆ ทั้งสิ้นขึ้นมาโดยกะทันหัน // ความจริงที่ว่าฉันมิใช่เด็กสาว ๆ อีกต่อไปฉันเริ่มแก่ตัวลงแล้วที่ละน้อยหากแน่วแน่...//

นั่นก็คือเมื่อฉันได้รับการติดต่อให้ไปปรากฏตัวในการคัดเลือกนักแสดงย่อย บทเล็ก ๆ บทหนึ่งในภาพยนตร์คือบทผู้หญิงที่เดินไปเดินมาอยู่ที่ชายหาดที่ "ลอง ไรส์แลนด์"//

การคัดเลือกนักแสดงตัวประกอบที่ว่านี้กระทำกันขึ้นในห้องโถงใหญ่ "โรส แลนด์" ที่บรรดเวย์เราทุกคนจะต้องแสดงตัวในชุดบิกินีหรือชุดอาบนํ้า // ฉันอยู่แถวหลังสุดในจำนวนหญิงสาวทั้งหมดสามสิบคน // ทุกคนต้องเดินผ่านผู้กำกับการแสดง ซึ่งเป็นผู้คัดเลือกตัวประกอบ

ระหว่างที่ยืนรอนั้นฉันเฝ้าภาวนาขอให้ได้รับเลือกสักคนก่อนที่การคัดเลือกจะจบสิ้นลง // ฉันรู้ดีว่ารูปร่างของฉันเคยงดงามได้สัดส่วนเสมอมา//และเชื่อว่ามันยังคงงามเท่าเดิมด้วยฉันพยายามทะนุถนอมบำรุงรักษาอยู่อย่างเอาใจใส่ตลอดเวลา ฉันสละเวลาเข้าทุกเข้าครั้งละไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมงเพื่อทำกายบริหาร...//

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อดังขึ้นมา ฉันเดินเข้าไปในเวทีเล็ก ๆ นั้นทันที //พอถึงจุดกึ่งกลางฉันก็หยุดยืนนิ่งแล้วหมุนตัวช้า ๆ ตามที่ได้รับการชักซ้อมมา //แล้วเดินกลับด้วยท่าเหวี่ยงสะโพกอย่างทำทนาย//เกือบจะดับเข้ามาในหลืบแล้ว ฉันก็ได้ยินเสียงผู้อำนวยการสร้างกระซิบดังมาเข้าหูว่า

“คนนี่ไม่เอา”//

“แต่รูปร่างดีนี่ครับ ท่าทางก็เซ็กซี่ดีเสียด้วย...” ผู้กำกับฯ แย้ง//

ผู้อำนวยการสร้างพยายามกระซิบ หากเสียงของเขาดังพอที่ฉันจะได้ยินอีกตามเคย//

“แก่เกินไป อย่างน้อยก็คงตั้งยี่สิบห้าเข้าไปแล้วละ”//

ฉันเดินเข้าไปหลังเวทีจัดแจงแต่งตัวสาว ๆ //คนอื่น ๆ คอยกันเจี๊ยวจ๊าวแต่ดูเหมือนไม่มีใครเอ่ยปากพูดจาทักฉันโดยตรงเลยสักคนเดียวหรือถึงพูดฉันก็คงไม่ได้ยิน// เพราะขณะนั้นเสียงกระซิบของผู้อำนวยการสร้างดังก้องอยู่ในหูของฉันตลอดเวลา

“แก่เกินไป...”//

ฉันมองดูทุก ๆ คนที่เรียงรายรอบล้อมฉันอยู่...ใช่แล้ว ทั้งหมดนั้นเป็นเด็กสาว ๆ อายุไม่เกินสิบเจ็ดหรือสิบแปดทั้งนั้น ทุกคนดูสาวเปล่งปลั่งและเต็มไปด้วย “ไฟ” แห่งความทะเยอทะยาน//

ทันใดนั้นเองฉันก็นึกงุนงงขึ้นมาอย่างกระทันหันว่านี่ฉันกำลังพยายามมงมายทำอะไรอยู่ในโลกที่กำลังทำท่าจะเขี่ยฉันทิ้งไป...//

ทั้ง ๆ ที่อากาศร้อนระอุเพราะเป็นเดือนกรกฎาคมขอบบรอดเวย์ ฉันตัดสินใจจะเดินกลับที่พัก//
 พอมาถึงถนนที่ใกล้อาคารของฉันเหงื่อก็โชกไปทั้งตัว //ฉันเหนื่อยเพลียจนพูดไม่ถูก ทั้งหิวทั้งกระหาย
 //ดังนั้นเมื่อผ่านร้านขายของ ฉันจึงแวะซื้อไวน์ของแคลิฟอร์เนียแช่เย็นเจี๊ยบหนึ่งขวดติดมือขึ้นไปบน
 ห้องด้วย //พอเข้าห้องฉันก็เปิดขวดดื่มโดยไม่รั้งรอ //ไม่ถึงชั่วโมงฉันก็เมาหงำ//ไวน์แสดงฤทธิ์ร้ายแรง
 กับท้องที่ว่างเปล่าเสมอ ตั้งแต่เข้าฉันไม่ได้กินอะไรเลยจนนิดเดียว ด้วยไม่ปรารถนาจะให้เสียทรงเมื่อ
 ต้องสวมใส่บิกินีเช่นนั้น//

ฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้ริมหน้าต่างตัวเดิมตามองลงไปยังห้องถนนที่ร้อนระอุ//นี่ฉันเป็นอะไรไป//
 เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น แต่ฉันจะไปรับทำไมให้เสียเวลาในเมื่อรู้แน่ที่ไม่มี "งาน" ใด ๆ เหลืออยู่อีกแล้ว
 สำหรับฉัน...//

ยี่งิ่งเฉย มันก็ยิ่งส่งเสียงรบกวนไม่รู้จักหยุด ฉันจึงเดินไปรับอย่างเหนื่อยหน่าย//

“เจริลี...” เสียงแม่บอกให้ฉันรู้ว่าการที่แม่พยายามบังคับตัวเองอย่างสุดขีดเช่นนั้นบอกถึง
 ขาวร้าย “ลูกหายไปไหนมาทั้งวัน...แม่เรียกแล้วเรียกอีก...”

ความฉุนโกรธพุ่งขึ้นมาทันที มันสับสนอยู่กับความตื่นตกใจ

“พระเจ้าช่วย...นี่แม่ไม่รู้หรือคะว่าหนูต้องซานออกไปหางานทำทุกวัน นึกว่าหนูออกไปเที่ยว
 หรือคะ?”

เสียงแม่ยังเย็นเยียบด้วยการบังคับใจตนเองอย่างเยือกเย็นตามเคย

“คงไม่รู้ละซีว่าพ่อของลูกเกิดไม่สบาย...หัวใจวายเมื่อเข้านี้เอง สิ้นใจก่อนที่จะพาไป
 โรงพยาบาลได้ทัน”

หัวใจของฉันถูกบีบจนเหลือเล็กน้อย มันเจ็บปวดชอกช้ำเหลือจะทนทาน เป็นนานกว่าฉัน
 จะกระท่อนกระแท่นพูดออกมาได้

“หนูจะไปบ้านเดี๋ยวนี้แหละคะ แม่”

VITAE

VITAE

NAME: Mrs. Kornkamon Sriduandao

DATE OF BIRTH: August 6, 1962

PLACE OF BIRTH: Pattani

ADDRESS: 1819/136 Rama 3 Road Yanawa, Bangkok 10120

PRESENT POSITION: An administrative officer, the Faculty of Education,
Srinakharinwirot University, Bangkok.

EDUCATION:

2003 Master of Arts (English), Srinakharinwirot University, Bangkok

1989 Bachelor of Education; (English), Srinakharinwirot University
at Bangkhen, Bangkok